

„Tegyetek tanítványokká minden népeket...”

(MÁTÉ 28,19)

TANÍTVÁNYSÁG EGYKOR ÉS MA

BIBLIA-TANULMÁNYOK – 2008. I. NEGYEDÉV

*„Tegyetek tanítványokká
minden népeket...”*

(MÁTÉ 28,19)

TANÍTVÁNYSÁG EGYKOR ÉS MA

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2008

A tanulmányokat összeállította:

Hites Gábor (I–II., V., VII., X.)

Soós Attila (III–IV.)

Egerváriné Árvai Márta (VI., VIII.)

Sonnleitner Károly (IX.)

Cserbik János (XI–XIII.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata az interneten
a www.ekonyv.hu/kerak címen olvasható

Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából

a **Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete út 16/A

Telefon: 06-1/391-0181, fax: 06-1/391-0182, mobil: 06-20/379-6020

www.bibliakiado.hu bik@bibliakiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomdai előkészítés: Bibliaiskolák Közössége

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 978-963-7493-42-3

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
<i>I. tanulmány – 2008. január 5.</i>	
Krisztus, a tanítványok példaképe	10
<i>II. tanulmány – 2008. január 12.</i>	
Jézus Krisztus tanítása a tanítványságról	19
<i>III. tanulmány – 2008. január 19.</i>	
A tanítványok elhívása	32
<i>IV. tanulmány – 2008. január 26.</i>	
A tanítványok kiképzése	46
<i>V. tanulmány – 2008. február 2.</i>	
A tanítványok imaközössége	62
<i>VI. tanulmány – 2008. február 9.</i>	
A tanítványok szeretetközössége	72
<i>VII. tanulmány – 2008. február 16.</i>	
A tanítványok egymás iránti felelőssége Bátorítás és feddés	85
<i>VIII. tanulmány – 2008. február 23.</i>	
A tanítványok bizonyágtevése	101
<i>IX. tanulmány – 2008. március 1.</i>	
Munkamegosztás a tanítványok között I. A lelki ajándékok és a Lélek vezetése Szolgálati helyünk megtalálása	116

<i>X. tanulmány – 2008. március 8.</i>	
Munkamegosztás a tanítványok között II.	
<i>A gyülekezeti választás</i>	126
<i>XI. tanulmány – 2008. március 15.</i>	
Áldások és örömök a tanítványság útján	139
<i>XII. tanulmány – 2008. március 22.</i>	
A tanítványság próbája	
<i>Énfelelőtlenség és önfelelőtlenség</i>	148
<i>XIII. tanulmány – 2008. március 29.</i>	
A végső idők tanítványainak hűsége	161
Áhítatok minden napra	
Január	173
Február	174
Március	175

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben a tanítványság kérdésével foglalkozunk tanulmányunkban. Krisztus tanítványának lenni kiváltság. Aki valóban Jézus tanítványa, az a kegyelem részese. Megismerheti a Megváltót – aki a barátságát ajánlja fel –, s gyermekként bízhat benne. A Krisztussal való közösségből fakad a tanítvány felelőssége mások iránt. Krisztus tanítványa életével és szavaival is üzenetet hordoz, Isten emberek iránti szeretetének üzenetét. Személyes tapasztalataira, Isten-ismeretére várnak azok az emberek, akik elfáradtak, s nem találnak sem megnyugvást, sem reménységet a pusztulás felé rohanó világban. Az emberek legnagyobb szükséglete nem az elméleti igazság megismerése, hanem Krisztus gyakorlati ismerete. A tanítványság gyümölcsei bizonyítják számukra Krisztus megváltó hatalmát.

Az evangélium terjedéséért és saját üdvösségünkért is fontos belenézni abba a tükörbe, amelyet az Ige állít elénk, amikor a tanítványság bibliai mércéjét tanulmányozzuk. Tiszán kell látnunk, mi jellemzi Krisztus tanítványait, s mit jelent az a feladat, amelyet Ő adott: „*Tegyetek tanítványokká minden népeket...*” Közösségünk szükséglete, hogy tanítványok legyünk a szó eredeti és teljes értelmében. Nem elég az igazságban gyönyörködni, s hitet tenni mellette. Nem nyugodhatunk addig, amíg valóban tanítványokká nem válunk, s míg tanítványokként igazi szeretetközösséggé nem kovácsolódunk össze.

Az apostolok idején „az volt a tanítvány, aki hajlandó volt elviselni a gúnyt és az üldözést Jézusért, olyan valaki, aki teljes hűségben élt Krisztus uralma alatt, lemondva mindenről a Mesterért. Olyan valaki, aki megértette és megtartotta Jézus alapvető tanításait, aki »agapé« szeretetet nyilvánított ki. Vé-

gül tanítvány volt az, aki tanítvánnyá tett másokat... Figyeljük meg azok jellemzését, akik készek az adventre...:

1. *Az Atya neve homlokukra van felírva* (1. vers). Ezek az emberek az Istennek való teljes elkötelezettségben élnek, az Atya rájuk tudja helyezni saját nevét, ami azt jelzi, hogy teljesen Őhöz tartoznak. Csak azok vehetik fel valakinek a nevét, akik teljesen ahhoz a személyhez tartoznak. Mivel a Biblia ezt jelenti ki ezekről az emberekről, feltételeznünk kell, hogy teljes életüket alávetették Jézus Krisztus uralmának.

2. *Megváltattak* (3. vers). Istenhez tartoznak, mert Krisztus golgotai vérén megvásárolta őket. Csak azok lehetnek készek a Vele való találkozásra, akiket Jézus a saját vérén váltott meg. A Mester nemcsak tanítvánnyá hív el, hanem olyan tanítvánnyá, aki teljesen elfogadja Őt Megváltójának. Ez a tanítványság alapja.

3. *Tiszta hitük van*. Azokkal ellentétben, akik elfogadják Babilon borát és belemerülnek paráznaságába, ezeket az embereket nem csábítja el a nagy Babilon. Nem isznak borából, és nem paráználkodnak vele. Az utolsó napok elsöprő hitehagyása ellenére, amelyről a Szentírás azt mondja, hogy olyan csalás lesz, amely még a választottakat is el tudja hitetni (Mt 24,24), ezek az emberek megtartják Jézus tiszta hitét. Jézus tanításai iránti teljes hűségük a Neki való teljes elkötelezettségükből ered.

4. *Mindenhová követik Jézust*. Ellentétben azokkal, akik a fenevadat és képét követik, a Jelenések könyve olyan emberekről ír, akik Jézus követői. Teljes szívvel követik Őt. Nemcsak megtanulták, hanem teszik is mindazt, amit Jézus megparancsolt. Az engedelmség életük szerves részét képezi, mert ők olyan tanítványok, akik teljes életüket alávetették Jézus Krisztus uralmának. Az engedelmség számukra nem egy »üzleti utazás«. Az engedelmség annak eredménye, hogy beléptek Jézus radikális tanítványságába.

5. *Isten trónja előtt feddhetetlenek*. Nem a saját igazságukban

állnak, hanem azért szentek, mert meg lettek váltva, ahogy fentebb megjegyeztük. Őket betakarta Krisztus igazsága, ezért az ítélet igazolja, hogy készek találkozni Jézussal és bemenni a mennybe. Ők nem »színlelt« tanítványok, hanem Jézus igazi tanítványai, olyan emberek, akik Jézus Krisztust tették a legelső helyre az életükben.

A valódi szentek öt jellemtulajdonsága, akik készek Jézussal az adventkor találkozni, emlékeztet bennünket az igazi tanítványok jellemtulajdonságaira, amelyeket Jézus az evangéliumokban felsorolt. Ezek azok az emberek, akik teljes életüket alávetették Jézus Krisztus uralmának, és teljes engedelmességgel követik Őt. Minden, amit a nagy misszióparancs megemlít, itt részletesebben fel van sorolva. Jelenések 14,1–12 nemcsak azt írja körül, hogy milyen emberek az egyház missziójának tárgyai az utolsó időben, hanem azt is elmondja, hogy az üzenet prédikálásának olyan embereket kell teremnie, akik teljes tanítványsági viszonyban élnek Jézus Krisztussal.” (Russel Burriel: *Az igazi tanítványság*, 60., 70–71. o.)

Az igazi tanítványok élete Krisztusból fakad, s Krisztushoz vezet másokat. Segítsen Isten e tanulmányok által is ehhez a tapasztalathoz bennünket!

KRISZTUS, A TANÍTVÁNYOK PÉLDAKÉPE

¶ Milyen alapon tekinthetjük Krisztus földi életét az igazi tanítványság mintájának?

Jn 17,18 • „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra.”

Lk 5,27 • „Látott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült, és mondta néki: Kövess engem!”

Vö. 1Pt 2,21 • „Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.”

.....

.....

Jézus Krisztus ezzel az egyszerű felszólítással hívta tanítványait: „Kövessetek engem!” Felhívása nemcsak annyit jelentett, hogy járjanak vele együtt az úton, hanem azt is, hogy kövessék az életpéldáját minden tekintetben: a lelkületét, a gondolkodását, az Atyával való kapcsolatát, a cselekedeteit... Azért mondhatta ezt, mert „testté lett”, „emberekhez hasonlónak”. Az isteni létformát elhagyva, az Atya tanítványaként élt ezen a Földön. Csak olyan hatalmat vett igénybe, amelyet az Atyától kapott, s amelyet mint közbenjáró a tanítványai számára is biztosítani tud.

Krisztus felhívásának az elfogadása minden korban a siker feltétele és garanciája volt tanítványai számára.

2 Mit tanulhatunk Jézus Krisztustól Isten megismerésével kapcsolatban?

Ésa 50,4 • „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok.”

Jn 7,15–16 • „Csodálkoztak a zsidók, mondván: »Mi módon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?!« Felelt nékik Jézus: »Az én tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.«”

Jn 8,28 • „Mondta azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok, és semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok.”

Jak 1,5 • „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik néki.”

.....

.....

„A gyermek Jézus nem járt a zsinagógaiskolákba. Édesanyja volt első földi tanítója. Az ő ajkáról és a prófétai tekercekből tanult a mennyei dolgokról. Anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izráelnek. Akkor sem kereste a rabbik iskoláit, amikor átlépte az ifjúkor küszöbét. Nem volt szüksége arra, hogy ilyen forrásból szerezze ismereteit, mert az Ő tanítója Isten volt. A Megváltó szolgálata során

felmerülő kérdés – „Mi módon tudja ez az írásokat, holott nem tanulta?” (Jn 7,15) – nem azt jelenti, hogy Jézus nem tudott olvasni, hanem hogy nem tanult a rabbik iskoláiban. Ismereteit úgy szerezte, ahogyan mi is megtehetjük. Az Írásokban való alapos jártasságából látható, milyen szorgalommal szentelte gyermekéveit Isten szava tanulmányozására. Isten teremtett műveinek nagy könyvtára is nyitva állt előtte. Ő, a mindenség teremtője, elmélyült azokban a tanításokban, amelyeket Ő maga írt a földre, a tengerre és az égboltra. Tudományos ismereteit nem a világ istentelen dolgaiból, hanem a természetből gyűjtötte. Tanulmányozta a növények, az állatok és az emberek életét. Kicsiny korától egyetlen célja volt: mások áldására élni. Ennek forrását a természetben találta meg. Amint a növény- és állatvilágot tanulmányozta, új gondolatok és elképzelések ébredtek benne. A látottakból mindig igyekezett olyan példákat meríteni, amelyekkel Isten élő kinyilatkoztatásait mutathatja be. A példázatok – amelyeket szolgálata során az igazság tanításakor előszeretettel alkalmazott – tanúsítják, hogy mennyire nyitva állt lelke a természet hatásai előtt, és hogyan gyűjtögte lelki tanításait a mindennapi életből. Miközben Jézus megpróbálta megérteni a dolgok értelmét, föltárult előtte Isten szavának és műveinek jelentősége. Mennyei lények kísérték, szent gondolatokkal foglalatoskodott. Amióta értelme nyiladozni kezdett, folyamatosan növekedett lelki ajándékokban és az igazság ismeretében.

Jézushoz hasonlóan minden gyermek szert tehet a tudásra. Ha megkíséreljük megismerni mennyei Atyánkat Igéje által, angyalok szegődnek mellénk, értelmünk megnyílik, jellemünk tisztul és nemessé válik. Egyre jobban fogunk hasonlítani Megváltónkhoz. A természet szépségét és nagyságát szemlélve szeretetünkkel Isten felé fordulunk. Ha istenfélelem tölt be minket, lelkünk megerősödik, és az Örökkévalóval lépünk kapcsolatba művein keresztül. Ha ima által közösségünk van Istennel, szellemi és erkölcsi képességeink fejlődnek. Ha a lelkiekről elmélkedünk, lelki képességeink erősödnek.” (Ellen G. White: Jézus élete, 49–50. o.)

3 Hogyan használta Jézus az akaratát?

Jn 5,30 • „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét.”

Zsolt 40,9 • „Hogy teljesítsem akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.”

Ésa 50,5 • „Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.”

Mt 26,39 • „Egy kissé előremenve, arcra borult, könyörögven és mondván: Atyám! Ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár; mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.”

Lk 22,44 • „És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozott; és a verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, amelyek a földre hullnak.”

.....
.....

Krisztus nem elégedett meg a jó utáni vágyakozással. Élete céljának tekintette, hogy megvalósítsa az Atya akaratát, terveit. Azt mondta: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.” (Jn 4,34)

„Krisztus nem készített terveket földi életében a maga számára. Elfogadta Isten terveit, és az Atya napról napra tárta fel e terveket.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 345. o.) Naponként kereste Isten akaratát, s miután megértette, azonosult Atyja terveivel. Nem végezte feladatait megosztott szívvel. Isten színe előtt maradt mindaddig, míg teljes összhang nem jött létre közte és Atyja között. Minden esetben eljutott a szívből

fakadó engedelmességre, még akkor is, amikor ez oly nagy küzdelmébe került, mint a Getsemáne-kertben. Ez az Istent féltő, tisztelő magatartás volt győzelmének kulcsa: „meghallgattatott az Ő istenfélelméért” (Zsid 5,7).

„Úgy kell tekintenünk magunkat, mint akik mennyei Atyánkkal elszakíthatatlan kötelékben vagyunk. Bármilyen helyzetben is legyünk, Istentől függünk, Ő tartja kézben mindenki sorsát, Ő jelöli ki teendőnket, felruház képességekkel, ellát eszközökkel a munkához. Amíg akaratomat alárendeljük Isten akaratának, bízunk erejében, bölcsességében, Ő biztos ösvényeken vezet, hogy betölthessük a nagy tervéből ránk eső részt. Am aki a maga erejére vagy bölcsességére alapoz, az elválasztja magát Istentől. Ahelyett, hogy Krisztussal összhangban munkálkodna, Isten és ember ellenségének szándékát viszi véghez.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 176. o.)

4 Miért vezethette az Atya Jézus életét?

Fil 2,8 • „Amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Mt 11,29 • „...tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok...”

.....
.....

Jézus – testlétele következtében – „körül volt véve gyarlósággal”, ez pedig arra indította, hogy Istenre támaszkodjon. Számára nem volt megalázó elismerni, hogy teljes mértékben Isten segítségére és vezetésére szorul. Már akkor megalázta magát, amikor vállalta, hogy leteszi isteni hatalmát, s nem

mint uralkodó, hanem mint mindenek szolgája jön közénk a Földre, sőt „bűnné lesz értünk”. Amikor pedig „emberfiaként” önmagában szembesült az emberi természet gyengeségével, akkor még mélyebben megalázta magát. Naponként letette életét, azt a jogát, hogy visszatérjen mennyei otthonába (Jn 10,18). Nem a maga dicsőségét kereste, hanem Atyja dicsőségét. Nem magára irányította a figyelmet, hanem mennyei Atyjára. Nem a maga kényelmét kereste, hanem az elbukott ember javát. Ez a lelkület tette alkalmassá arra, hogy Isten terveit tökéletesen betöltse.

„Csak akkor kaphatunk mennyei világosságot, ha készek vagyunk megüresíteni magunkat énünktől. Nem láthatjuk tisztán Isten jellemét, sem Krisztust nem fogadhatjuk el hit által, ha nem egyezünk bele, hogy minden gondolatunkat alávetjük a Krisztus iránti engedelmességnek. Mindazokra, akik ezt teszik, mérték nélkül töltetik ki a Szentlélek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 142. o.)

5 Mi jellemezte Jézus imaéletét? Milyen eredménye volt az Atyjával eltöltött időnek?

Jn 6,57 • „Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él énáltalam.”

Zsid 5,7 • „Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.”

Mt 7,28–29 • „Amikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélkodott a sokaság az Ő tanításán: mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.”

Mk 7,37 • „És szerfelett álmélkodtak, ezt mondván: Mindent jól cselekedett, a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.”

Jézus számára a mennyel való kapcsolat, az imádság az élet forrása volt. Nem vallási kötelesség, elvégzendő szertartás, hanem a felüdülés helye. A földön még a hozzá legközelebb állók sem értették meg igazán, imádsága idején azonban összekapcsolódott Atyjával, aki ismerte élete titkát, küzdelmeit, és vele hordozta a világ megváltásának terhét. A messiási prófécia így fogalmaz: *„Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam.”* (Ap csel 2,25) Jézus számára biztos pont volt az Atya jelenléte: *„Aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.”* (Jn 8,29)

„Tanítványai... látták, hogy Mesterük elmélyülten beszélget Atyjával. Jelenlétüket észre sem vette, s fennhangon folytatta imáját. Mennyei világosság ragyogta be arcát. Úgy látszott, mintha közvetlenül a Láthatatlan színe előtt állna, s oly élő erő nyilatkozott meg szavaiban, mintha személyesen beszélt volna Istennel. Ez a jelenet a tanítványok szívét mélyen meghatotta. Gyakran észrevették, hogy Mesterük néha több órát tölt el egyedül, Atyjával beszélgetve. A nappalt arra fordította, hogy a körülötte szorongó tömegnek szolgáljon, s hogy a rabbik végzetes tévedéseit leleplezze. Ez a végtelen munka azonban annyira kimerítette, hogy anyja és testvérei, sőt gyakran tanítványi is attól tartottak, hogy életébe kerülhet. De azt is észrevették, hogy egy-egy fáradtságos nap végeztével – amikor Istennel imában töltött órái után visszatért – arcáról boldog béke sugárzott, jelenléte felüdítette környezetét. Az Atyával eltöltött reggeli órák tették lehetővé, hogy az embereknek mennyei világosságot vigyen. Szavainak és cselekedeteinek erejét a tanítványok már régtől fogva ezekkel az ima-

órákkal hozták kapcsolatba...” (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszédről, 91. o.)

Figyeljük meg, milyen helyzetekben említik az evangéliumok külön is, hogy Jézus imádkozott: Lk 3,21; 6,12; 5,16; Mt 14,23; Mk 8,12; 7,34; Jn 11,41; Lk 22,32; 9,28; Jn 12,27; Mt 26,36.

6 Mi volt Jézus tanítványságának gyümölcse?

Jn 10,25 • „Felelt nékik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, amelyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyosságot rólam.”

Jn 14,9–11 • „Mondta néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát, mi módon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed-é, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nékem.”

Jn 17,4 • „Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.”

.....
.....

Jézus az Atya tanítványaként, az Atya nevében jött az emberek közé. Mivel tökéletes volt mint tanítvány, ezért mindazok, akik az Ő életét szemlélik, rajta keresztül hiteles képet nyernek Istenről. Amilyen Krisztus, olyan az Atya.

Jézus kitartott az alázat, a bizalom és az engedelmesség útján, s így jelleme tökéletessé vált – alkalmassá arra, hogy helyettesünk legyen az ítéletben, s áldozatul adja értünk az életét. *„Annakokáért az Isten is felmagasztalta őt, és ajándékozott neki oly nevet, amely minden név fölött való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”* (Fil 2,9)

*Az e heti adomány
az ifjúsági és gyermekalapot támogatja.*

JÉZUS KRISZTUS TANÍTÁSA

A TANÍTVÁNYSÁGRÓL

I Mit jelent a tanítvány kifejezés? Ennek fényében mit jelent Jézus tanítványává válni?

Lk 6,40 (vö. Mt 10,24–25) • „Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.”

Jn 15,20 • „Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.”

Jn 8,31–32 • „Mondta azért Jézus a benne hívó zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.”

.....

.....

A tanítványság fogalma magában foglalja a megismerés, a növekedés utáni vágyat, és a tanító elfogadásának készségét. Ha valakit a mesterünkkel tisztelünk, akkor tekintélyként emeljük önmagunk fölé, figyelünk rá, a jelenlétében időzünk, személyes kapcsolatot ápolunk vele, követjük a példáját, engedel-

meskedünk neki. (Jézus ezért is óvott attól, hogy mesternek hívassuk magunkat, vagy Őrajta kívül mesterünknek tekintsünk valakit – lásd Mt 23,8.) A tanulás tanulmányozást, megfigyelés vagy kutatás általi ismeretszerzést jelent. Amikor Jézus elhív valakit a tanítványának, akkor nem pusztán elméleti ismereteket ad át, hanem arra hív, hogy figyeljük meg a példáját és kövessük Őt. A tanítvány minden tekintetben osztozik mestere sorsában: szűkölkedésben és bőségben, gyalázatban és dicsőségben (lásd Rm 8,17; Eféz 2,5–7). Annyira egygévá válik mesterével, hogy képviselőjeként jelenik meg az emberek között, s a mesterét megismerik az ő életén keresztül. Péter és János valóban Krisztus tanítványai voltak, ezért „meg is ismerték őket, hogy a Jézussal voltak” (Ap csel 4,13).

„Sokan vannak olyanok, akik nem húzódoznak a hadviselés-től Urukért, de a kicsúfolás hitük megtagadására készíti őket... Ma Krisztusnak az a tanítványa, aki álruhába bújtatja hitét, félve a szenvedésektől és a szégyentől, az éppen olyan valóságosan megtagadja Urát, mint Péter tette a bírósági tárgyalóterem udvarán.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 614. o.)

Készek vagyunk-e saját gondolatainktól elfordulni, és Jézus Krisztus gondolatait befogadni? Elfogadtuk-e Krisztust mint Urunkat, életünk irányítóját? Időzünk-e a jelenlétében?

2 Mi Jézus követésének két feltétele? Mit jelent saját keresztünk hordozása?

Lk 9,23 • „Mondta pedig mindenknek: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét mindennap, és kövessen engem.”

Lk 14,27 • „És valaki nem hordozza a keresztjét, és énutánam jó, nem lehet az én tanítványom.”

Lk 14,33 • „Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.”

Jn 21,16 • „Mondta néki ismét másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?”

Jézus – noha vágyott arra, hogy minél többen elfogadják Messiásként – soha nem hallgatta el, mi a feltétele annak, hogy tanítványává lehessen valaki. Az ember érdekében nem hallgatta el és nem szállította lejjebb a mércét. A tanítvánnyá válás első feltétele: mindennél és mindenkinél jobban szeretni Őt, ragaszkodni hozzá. Egy alkalommal egyenesen így fogalmazta meg: *„Ha valaki énhozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.”* (Lk 14,26) Természetesen nem ellenszenvről, rosszakaratú megnyilvánulásról beszélt Jézus a hozzánk közelállókkal vagy önmagunkkal szemben. A „gyűlöl” ige azt is jelenti: valakit kevésbé szeret vagy választ. Ennek fényében Jézus szavai azt jelentik, hogy ha valaki hozzá megy, s nem szereti kevésbé rokonait és a saját életét, mint Őt, akkor nem lehet a tanítványa. (Vö.: *„Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám.”* Mt 10,37) Nemcsak személyekhez köthetünk jobban, mint Jézushoz, hanem tárgyakhoz, elképzelésekhez is. Ezért igaz az előbbi feltétel anyagi javainkra, kényelmünkre, vágyainkra nézve is.

A gazdag ifjú *„jobban szerette Isten ajándékait, mint magát az Adományozót. Krisztus felajánlotta, hogy felebarátja lesz az ifjúnak. »Kövess engem« – mondta. A Megváltó azonban nem ért annyit számára, mint saját neve az emberek között, vagy vagyona. Feladni a látható földi kincset a láthatatlan mennyeiért – túl nagy kockázatnak tűnt. Visszautasította az örök élet ajánla-*

tát, és elment, hogy ez után örökké a világnak adja imádatát. Ezek mennek át ezen a próbán: mérlegre teszik Krisztust a világgal szemben, és sokan a világot választják. Az ifjú főemberhez hasonlóan elfordulnak a Megváltótól, s azt mondják szívükben: Nem fogadom el ezt a Férfiút vezetőmnek.

...Isten saját jellemének mértékét állítja mindenki elé, aki országának alattvalója akar lenni. Csak azokat ismeri el Isten fiainak és leányainak, akik Krisztus munkatársai lesznek, akik így szólnak: »Uram, mindenem, amim van, és minden, ami vagyok, a Tiéd.«

Mindenkinek meg kell fontolnia, mit jelent vágyakozni a menny után, és mégis elfordulni a kiszabott feltételek miatt. Gondold meg, mit jelent nemet mondani Krisztusnak! A főember így szólt: »Nem, nem adhatok mindent neked.« Ugyanezt mondjuk mi is? A Megváltó felajánlja, hogy megosztja velünk az Istentől ránk bízott munkát. Felajánlja, hogy használjuk az Isten által adott eszközöket, s így vigyük előbbre művét a világban. Csak így menthet meg bennünket.” (Ellen G. White: Jézus élete, 438–439. o.)

Ha valaki eljutott oda, hogy Krisztus valóban mindenben első helyre került az életében, a tanítványságnak van még egy feltétele: „vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem”. Ez a pont is választóvonal az életünkben. Valóban engedelmeskedünk Jézusnak, vagy csak hangzatos hitvallás Krisztus követése az életünkben? A keresztt egyszerre szimbóluma a megaláztatások elszenvedésének és a másokért önmagát feláldozó életnek. Mindenkinek saját keresztye van, amelyet személyesen kell hordoznia. Mindenkinek át kell mennie megalázó helyzeteken, és mindenkire rábíz Isten emberek, akiknek szolgálattal tartozik, akikért felelősséget hordoz. Ezt a terhet mindennap viselnie kell. Nem lehetünk szombatoként keresztyének, hétköznapokon pedig önmagunknak élő emberek.

„Jézus (...) elmagyarázta tanítványainak, hogy az ő önmegtagadó életének példaként kell szolgálnia saját életükhöz is...

A kereszt fogalma Róma hatalmához kapcsolódott. A legkegyetlenebb, legmegalázóbb halálnem eszköze volt. A legaljasabb gonosztevőknek kellett saját maguknak vinniük a keresztet a kivégzés színhelyére, s gyakran, amikor vállukra akarták helyezni, kétségbeesett erőfeszítéssel tiltakoztak, míg megtörték őket, s a kínzóeszközt rájuk kötötték. Jézus azt parancsolta követőinek, hogy vegyék fel keresztjüket és hordozzák Őutána. A tanítványok számára szavai azt jelentették – noha csak homályosan értették meg azokat –, hogy alá kell vetniük magukat a legkeserűbb megaláztatásnak, akár mindhalálig Krisztus kedvéért. A Megváltó szavai nem érzékeltethettek volna tökéletesebb alárendeltséget. Mindezt vállalta értük. Jézus szemében a menny nem tűnt kívánatos helynek, ha eközben mi elveszünk. A mennyei udvart megvetéssel, támadásokkal teli életre és szégyenteljes halálra cserélte fel. Jézus Krisztus, aki gazdag volt a mennyben a mérhetetlen kincsek között, szegénnyé lett, hogy szegénysége által mi meggazdagodjunk. Azt az utat kell követniünk, amelyen Ő járt.

Szeretni azokat az embereket, akikért Krisztus meghalt – ez az »én« keresztre feszítését jelenti. Aki Isten gyermeke, az ettől kezdve egy szemnek tekinti magát a világ megmentésére lebecsült lánchban. Egy Krisztussal az Ő kegyelmi tervében, s Vele jár, hogy megkeresse és megmentse, aki elveszett. A keresztény embernek mindig észben kell tartania, hogy ő Istennek szentelte magát, és jellemével Krisztust kell bemutatnia a világnak. Az önfeláldozásnak, szeretetnek, együttérzésnek, amelyek Krisztus életében megnyilvánultak, újra meg kell jelenniük Isten munkásainak életében.» (Ellen G. White: Jézus élete, 352–353. o.)

3 Mi az, ami Krisztus minden tanítványára jellemző?

Jn 13,34–35 • „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek

ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

1Jn 2,6 • „Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.”

Aki elkötelezi magát Jézus mellett, az az önfeláldozó szeretet mellett kötelezi el magát. Jézus tanítványainak különböző keresztjük van, de ugyanaz a szeretet indítja őket a kereszt viselésére. A Krisztus által gyakorolt „agapé” szeretet hiánya vagy megléte a legnyilvánvalóbb cáfolata vagy bizonyítéka tanítvány voltunknak.

„Jézusnak az a parancsa, hogy szeressék egymást, új értelmet, új jelentést kapott önfeláldozásának fényében. A kegyelem egész működése a szeretet, az önmegtagadás és az önfeláldozás folyamatos szolgálata. Krisztus földi tartózkodásának minden egyes órája alatt Isten szeretete áramlott belőle feltartóztathatatlanul. Mindazok, akiket a Szentlélek már átítatott, úgy szeretnek, mint ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani és szeretetre ösztönözni egymással való minden ténykedésükben s egymás iránt tanúsított magatartásukban. Ez a szeretet a nyilvánvaló bizonyítéka tanítványságuknak.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 585. o.)

4 Mi a tanítványok feladata?

Mt 28,18–20 • „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmentén azért, tegyetek tanítványokká min-

den népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!”
Mk 1,17 • „Mondta nekik Jézus: Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok.”
Jn 15,8 • „Abban dicsőítettik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete; és legyetek nékem tanítványaim.”

Az a szőlővessző, amelybe akadálytalanul áramlik a tőke életereje, gyümölcstermő vessző. Krisztus tanítványa gyümölcsöt terem, a Krisztus életében látható gyümölcsöket.

„Isten általunk akarja kinyilvánítani saját lényének a szentségét, a jóakaratot és irgalmasságot. Az Üdvözítő mégsem azt parancsolja nekünk, tanítványainak, hogy a gyümölcstermésért munkálkodjunk. Jézus csak azt mondja, hogy maradjunk Őbenne.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 584. o.)

A tanítványok feladata Krisztust képviselni a világ számára. Ha valóban tanítványok, akkor életük „jel” lesz, vonzó lesz sok ember számára. Feladatuk azonban mégsem merül ki abban, hogy Krisztusba vetett hittel éljük hétköznapi életünket. El kell menniük, s keresni az elveszetteket úgy, ahogy Krisztus is cselekedett. Tanítvánnyá kell tenniük másokat, akik miután tanítvánnyá váltak, ismét másokat tesznek tanítványokká...

Jézust „A Szentírás sehol máshol nem mutatja be ilyen hatalmat parancsoló módon, mint amikor a nagy misszióparancsot átadja. Ez egyedül elégséges ahhoz, hogy komoly hangsúlyt adjon a misszióparancsnak. Nem lehet könnyelműen venni. Ez nem csupán egy a többi parancsok közül, amelyeket Jézus adott, hanem bizonyos értelemben ez Jézusnak »a« pa-

ranca, mert felöleli minden más parancsát. Hűtlennek lenni ehhez a megbízatáshoz annyit jelent, mint hűtlennek lenni a hatalmat parancsoló Jézushoz – az egész világmindenség legfelsőbb vezetőjéhez.

Ne merészkedjünk ellenszegülni a Jézustól kapott küldetésnek, mert aki adta, mindennel rendelkezik, övé a teljes és a legfelsőbb hatalom... Lehetetlen maradék egyháznak lenni, akik megtartják Isten parancsolatait, ha nem tartjuk meg a legnagyobb tekintéllyel kiadott parancsát – a nagy misszióparancsot...

Ez a megbízatás kihangsúlyozza azt a gondolatot, hogy ugyanaz a Jézus, aki feltámadt, el fogja látni őket erővel és eszközökkel, hogy az általa adott küldetést be tudják teljesíteni. Ezért a megbízatás utolsó elemeként kijelenti, hogy „velük lesz minden napon a világ végezetéig”. Az, hogy velük van, a népekért történik, akiket el kell érniük. Ez nem az Ő jelenlétének feltétel nélküli biztosítása, hanem egy határozott kijelentés, hogy velük lesz a misszióban... A tanítványoknak nemcsak egyszerűen el kellett menniük minden néphez, hanem „azért” kellett elmenniük, mert Krisztusé a teljes hatalom minden nép felett. Tehát nem kellett elmenni a misszióba Jézus Krisztus jelenléte nélkül, akié minden hatalom. A nagy misszióparancsban benne rejlik a Lélek ígérete, aki pünkösdkor jelenik majd meg teljességében.” (Russel Burrill: *Az igazi tanítványság*, 13–15. o.)

A tanulmányunkban eddig idézett jézusi kijelentések alapján a következőképpen összegezzük a tanítványság fogalmát:

„1. Tanítvány az, aki hajlandó elszenvedni a Krisztusért való üldöztetést és gúnyt. Egy ilyen tanítvány tanulói magatartást mutat, és mindig tanítható.

2. Tanítvány az, aki teljes elkötelezettségben él Krisztus uralma alatt, hajlandó mindenről lemondani – tulajdonról, családról, barátokról stb. – Krisztus ügyéért.

3. Tanítvány az, aki megérti és megtartja Jézus alapvető tanításait.

4. Tanítvány az, aki bizonyítékát adta annak, hogy az „agapé” szeretet tölti be az életét, mert kapcsolatban van Krisztussal.

5. Tanítvány az, aki gyümölcsöt terem azáltal, hogy másokat tanítvánnyá tesz Jézus Krisztus számára.” (Russel Burrill: i. m., 34. o.)

5 Hogyan kell a tanítványoknak képviselniük Jézust? Mit fejez ki a só, illetve a hegyen épített város hasonlata?

Mt 5,13–16 • „Ti vagytok a földnek sava, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

.....

.....

A só, miközben kifejti ízesítő és tartósító hatását, teljesen elkeveredik és feloldódik az ételben. Jézus tanítványainak a világ sóiként kell élniük. Jelen kell lenniük a társadalomban, szeretetüknek, igazságos lelkületüknek át kell itatnia az emberi kapcsolataikat, miközben személyük, énjük nem kerül a középpontba. Ugyanakkor a tanítványok közösségének hegyen épített városként kell bemutatni azt, hogy az isteni kegyelem

képesít egymástól nagyon különböző embereket is arra, hogy egységben együtt munkálkodjanak, valódi szeretetközösséget alkossanak. A Krisztustól kapott világosságnak jó cselekedetekben kell gyümölcsöznie, mindenekelőtt a szűkebb közösségben, a családban és a munkahelyen.

„A sót tartósító és romlástól megóvó ereje miatt becsülik. Isten sónak nevezi gyermekeit, amivel arra tanítja őket, hogy kegyelmi szándéka szerint általuk másokat is meg akar menteni... A sónak az eltartásra szánt anyaggal teljesen össze kell vegyülnie, azt egészen át kell hatnia és átjárnia. Hasonlóképpen csakis személyes érintkezés útján juthat el az emberekhez az evangélium megmentő ereje. Nem menthetjük meg őket nagy tömegben, hanem csak egyenként. A személyes befolyás hatalom. Ezért közel kell kerülnünk azokhoz, akiken segíteni akarunk. A só íze a keresztyén életerejét jelképezi: Jézusnak szívünkben lakozó szeretetét és Krisztusnak a mi egész valónkat átható életszentségét. Krisztus szeretete kiárad a szívből, és másokat is befolyásol – ha bennünk lakozik, másokra is kiárad. Úgy kell hozzájuk közelednünk, hogy szívük a mi önzetlen részvétünkől és szeretetünkől felmelegedjék...

Krisztus ledönti az önzés és a nemzetiségi előítéletek által emelt válaszfalat, s helyette az egész emberiség iránti felebaráti szeretetet tanítja. Kiemeli az embert az önzés szűk látóköréből... Nem tesz különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között, hanem azt tanítja, hogy minden ínséges lélek felebarátunk, s az egész világ a munkaterületünk. Miként a napsugarak elhatolnak a földgömb legtávolabbi pontjára is, úgy akarja Isten, hogy az evangélium fénye is ráragyogjon e fölön minden egyes lélekre.

Ha Krisztus gyülekezete az Úrnak ezt a szándékát megvalósítaná, akkor világosság áradna mindazokra, akik most a sötétségben és a halál árnyékában ülnek. Ha a gyülekezeti tagok – a helyett, hogy befelé fordulnak, s így minden felelősséget és kereszt-hordozást elhárítanak maguktól – elszélednének a föld különbö-

ző országaiiba, hogy ott világosságot árásszanak és Krisztushoz hasonlóan fáradozzanak mások lelki üdvéért, akkor »az Isten országáról szóló evangélium» csakhamar bejárná az egész földet...« (Ellen G. White: Gondolatok a Hegyi beszédről, 36–37., 42. o.)

„A gyülekezet nem épület, a gyülekezet a nép. Ezért a gyülekezet ott van, ahol a gyülekezet népe. Hétfőn a gyülekezet lehet az irodában, a gyárban vagy az egészségklubban. Ahogy a tagok kapcsolatba kerülnek a világgal az üzleti életben, a ki-kapcsolódásban, a kiterjedt egyházat képezik. A nagy misz-szióparancs gyülekezeteinek meg kell tanítaniuk a tagokat arra, hogy „gyülekezet” legyenek a munkában éppúgy, mint szabadidejükben... Isten akarata az egyházzal az, hogy folyamatosan terjeszkedjen, folyamatosan kimozduljon biztonságot adó falai közül a világba, amelynek nagyon nagy szüksége van Jézus tanítványságának megmentő üzenetére. Jézus hív, hogy mozduljunk ki komfortzónánkból, a biztonságot adó gyülekezeti falak közül, és igyekezzünk elérni azokat, akik még nem ismerik Jézus Krisztust.” (Russel Burrill: *Az igazi tanítványság*, 17., 43. o.)

6 Mi a jutalma Jézus tanítványainak?

Mt 12,48–50 • „Ő pedig felelvén, mondta a hozzá szólónak: »Kicsoda az én anyám, és kik az én testvéreim?« És ki-nyújtván kezét a tanítványaira, mondta: »Ímé az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám.«”

Jn 15,14–15 • „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselek-szitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainknak mondotta-

lak, mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.”

Lk 6,40 • „Amikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.”

A tanítvány jutalma, hogy végül „olyan lesz, mint a mestere”. Hasonlókká lehetünk Krisztushoz, ha tanítványságunk nem a keresztségig tart, hanem mindvégig tanítványok maradunk. S közben Krisztus személyes barátságát kínálja fel számunkra. Nem mint szolgálkkal bánik velünk, hanem barátként, testvérként. Élő, meghitt közösségben akar lenni ma is tanítványaival.

„Isten soha nem kívánja, hogy olyan dolgot adjunk fel, amit a legjobb érdekünkben áll megtartani. Hiszen minden cselekedetében gyermekei javát tartja szem előtt. Akik Krisztus ellenében döntenek, vajon tudatában vannak-e annak, hogy Ő valami sokkal jobbat akar adni nekik annál, mint amit ők maguk keresnek? Önmaga ellen vétkezik az ember a leginkább, a saját lelke ellen követi el a legnagyobb igazságtalanságot, ha Isten akarásával ellentétesen gondolkodik és cselekszik. Nem találhatunk valószínű örömet azokon az utakon, amelyeket Isten eltiltott tőlünk, hiszen Ő az, aki tudja, hogy mi a legjobb számunkra, Ő, aki minden végzésével teremtményei javát keresi... Az ember boldogsága nagyon is érdekli a mennyet. Mennyei Atyánk egyetlen teremtménye elől sem akarja elzárni a boldogság lehetőségét. Csakis azoknak az élvezeteknek a kerülésére szólít fel, amelyek végül szenvedést és csalódást okoznak, és bezárják előttünk a boldogság és a menny kapuját. A világ Megváltója elfogadja az embereket úgy, ahogy vannak, összes fogyatékoságukkal, tökéletlenségükkel, gyengeségükkel együtt. Nemcsak annyit akar ten-

ni értük, hogy megtisztítja őket a bűntől tulajdon vére által, és részesíti őket a megváltás ajándékában, hanem ezen felül be akarja tölteni mindazok szívbeli vágyakozását, akik készek »viselni igáját és hordozni terhét« (Mt 11,28–30). Békét és nyugalmat kíván adni mindazoknak, akik Őhozzá jönnek, részesíteni akarja őket az élet kenyerében...» (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 42. o.)

Az e heti adomány a szociális alapot támogatja.

A TANÍTVÁNYOK ELHÍVÁSA

II A) Hogyan válhat valaki Krisztus tanítványává?

Eféz 1,3–5 • „Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, a szerint, amint magának kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek őelőtte szeretet által, eleve elhatározván, hogy minket a fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jó kedve szerint...”

Jn 15,16 • „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmentek és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.”

2Tim 1,9 • „Aki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, amely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időkre őelőtte.”

Jn 21, 22/b • „Te kövess engem!”

Ap csel 22,14 • „Ő pedig mondta: A mi atyáinknak Istene választott téged, hogy megismerd az ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az ő szájából.”

A Teremtő eredeti elgondolása az, hogy minden ember Krisztus tanítványa legyen, hiszen Isten akarata az, „*hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson*” (1Tim 2,4).

Előre gondoskodott a megváltási terv során arról, hogy mindenki személyes elhívásban részesüljön világnézeti vagy vallási hovatartozásától függetlenül. Krisztus tanítványává lenni nem érdem, hanem megtisztelő kiváltság és elfogadás kérdése. A tanítványságot nem lehet örökölni, beleszületni, megvásárolni, csak Isten általi elhívásban részesülni.

Gondolkodjunk el mindannyian elhívásunk különleges körülményein, a gondviselés titokzatosnak tűnő vezetésén, hogy mindenki milyen tapintatos és finom készítetéseket kapott az Isten öröktől fogva elkészített bölcs tervei alapján. Isten milyen türelmesen és tökéletesen megszerkesztett lépésekben egyengette utunkat, életünket, mígnem komolyabban figyelni kezdtünk Rá, és végül elfogadtuk Őt.

B) Milyen fokozatai lehetnek Isten hívásának az egyes ember életében?

1Móz 3,15/a • „Ellenségeskedést szerzek közötted és az aszszony között...”

Jel 3,20 • „Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.”

Jel 22,17 • „És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! És aki szomszójához, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.”

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2 Hogyan készítette elő János, András, Péter, Filep és Nátanael elhívását az Úr? Milyen törvényszerűségeket ismerhetünk fel egy-egy ember elhívásának előzményeiként?

Olvassuk el János evangéliuma 1,35–52 verseit!

Isten hívásának meghallásához szükség van az ember szívbéli nyitottságára, őszinte keresésére, az igazság utáni szomjúságra. „Akik engem szorgalmasan keresnek, azok megtalálnak” – szolt tapasztalatból Salamon király (Péld 7,18). Mielőtt valaki valóban Krisztus tanítványává válna, szükséges, hogy személyesen is utánajárjon, alaposan megvizsgálja, kit is fogad el Mesterének, kinek kívánja ezután átengedni élete vezetését. A valóságban már az ember keresése is egyfajta válasz Isten hívogatására, hiszen Ő az, „aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a véghezvitelt az Ő jókedvéből” (Fil 3,13).

Isten elhívása általában nem valami misztikus, az ember számára érthetetlen úton-módon történik, hanem mindig emberi közvetítők, eszközök bevonásával zajlik. Akik már megértették ezt, és befogadták Krisztust az életükbe, azokban olthatatlan vágy él, hogy ezt másoknak is közvetítsék.

„Másnap, amikor két tanítványa a közelben állt, János újra meglátta Jézust a nép között. A próféta arcát megint beragyogta a Láthatatlan dicsősége, és így kiáltott: »Íme az Isten ama Báránnya.« (Jn 1,36) E szavak izgalomba hozták a tanítványok szívét. Nem teljesen értették, mit jelent a név, amelyet János adott neki: »Isten Báránnya.« János ezt nem magyarázta meg. Otthagyták Jánost, és elindultak, hogy megkeressék Jézust. Egyik András volt, Simon testvére, a másik pedig János, az evangélista. Ők voltak Jézus első tanítványai. Ellenállhatatlan indítás készítette őket, hogy kövessék Jézust, alig várták, hogy beszélgessenek vele, mégis félve és csendben töprengtek: Ez a Messiás?...

Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bí-

rálóként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék. Sokan elzárkóznak ilyen módon a legértékesebb lehetőségek elől. Nem így tettek azonban az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Felismerték a mennyei Tanító hangját. Számukra Jézus szavai üdéséget, igazságot és szépséget árasztottak. Isteni világosság sugározta be az ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak...

Amíg valaki az emberi tekintély vezetésében bízik, nem juthat el a megmentő igazság ismeretére. Nátánaelhez hasonlóan kell tanulmányoznunk nekünk is Isten igéjét, és imádkoznunk a Szentlélek világosságáért. Ő, aki látta Nátánaelt a fügefafa alatt, minket is látni fog az imádság titkos helyén. A világosság országának angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatosan keresik az isteni vezetést... András megtalálta testvérét, és a Megváltóhoz hívta. Ezután történt Filep elhívása, aki viszont elment Nátánaelt megkeresni. Szolgáljanak ezek a példák arra, hogy megtanuljunk a személyes erőfeszítések jelentőségét, s forduljunk közvetlenül rokonainkhoz, barátainkhoz, szomszédainkhoz. Vannak, akik egy életen át vallják, hogy ismerik Krisztust, de személyesen sohasem tettek erőfeszítést, hogy csak egyetlen lelket is hozzanak a Megváltóhoz. A munkát teljesen a prédikátorra hagyják, aki hivatása terén képzett lehet ugyan, mégsem végezheti el azt, amit Isten egyházának tagjaira bízott.

Sokan rászorulnak a szerető keresztény szívek szolgálatára. Sokan tönkrementek, akiket meg lehetett volna menteni, ha szomszédaik – egyszerű férfiak és nők – személyesen munkálkodtak volna értük. Sokan személyes elhívásra várnak. A családukbán, szomszédságunkban, a városban, ahol élünk, van misszionáriusi feladatunk, amelyet Krisztusért végezhetünk. Ha keresztények vagyunk, ez a munka örömünkre szolgál. Nem mondható el valakiről, hogy megtért, míg fel nem ébred benne a vágy, hogy másoknak is elmondja: milyen hű barátra talált Jézusban. A megmentő és megszentelő igazságot nem zárhatja a szívébe. (Ellen G. White: Jézus élete, „Megtaláltuk a Messiást” c. fej.)

3 Milyen valódi lelki és – sok esetben – gyakorlati célra irányul Krisztus elhívása? Milyen mértékű odaszánást igényel ez az ember részéről?

Mt 9,9 • „És amikor Jézus onnét továbbment, látott egy embert ülni a vámszedő helyen, akinek Máté volt a neve, és mondta néki: »Kövess engem!« És az felkelvén, követte őt.»

Mt 4,18–22 • „Amikor pedig a galileai tenger mellett járt Jézus, látott két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek; mert halászok voltak. És mondta nekik: »Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.« Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat, követték őt. És onnan továbbmenve, látott más két testvért, Jakabot, a Zebedeus fiát, és Jánost, amannak testvérét, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal, a hálóikat kötöztetik; és hívta őket. Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat, követték őt.»

.....

.....

Krisztus mindenkit hív az Ő élete, tanításai követésére. Azonban nem mindenki kap meghívást arra, hogy hivatásszerűen a lélekmentés szolgálatára szentelje oda teljes életét. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy aki nem kap (vagy érez) a prédikatori szolgálatra elhívást, annak ne lenne elsőrendű felelőssége a másokért végzett szolgálat. Csupán annyi a különbség a kétféle elhívás között, hogy vannak, akik hivatásszerűen végzik a lélekmentés szolgálatát, és vannak, akik a kenyérkereső munkájuk közben vagy a mellett végzik ugyanazt, mint a prédikátorok. Bár azt is tudhatjuk, hogy Isten sokkal több tanít-

ványt szeretne hívni, látni a teljes körű lélekmentés szolgálataiban, mint amennyien jelenleg erre vállalkoznak, mivel – különösen napjainkban hangsúlyos Jézus felhívása – „*az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába*” (Mt 9,37–38).

„Egyik nap, amint a vámszedő munkahelyén ült, Jézust látta közeledni. Legnagyobb megdöbbenésére a Megváltó ilyen szavakkal szólt hozzá: »Kövess engem!« Máté »felkelvén, követte őt« (Mt 9,9). Nem habozott, nem kérdezősködött, nem gondolt jövedelmező foglalkozására, amelyet szegénységgel, nehézségekkel vált föl. Elég volt, hogy Jézussal lehet, hallgathatja szavát, együtt munkálkodhat Vele. Ugyanígy volt ez az előzőleg elhívott tanítványokkal is. Amikor Jézus megparancsolta Péternek és társainak, hogy kövessék Őt, azonnal otthagyták hajóikat és hálóikat. Egyes tanítványoknak rokonaikról kellett gondoskodniuk, ám amikor meghallották a Megváltó hívását, nem haboztak, nem kíváncsiszkodtak, miből fognak megélni, hogyan tartják majd el a családjukat. Engedelmeskedtek a hívásnak, és amikor Jézus később megkérdezte őket: »Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska és saru nélkül, volt-e valamiben fogatkozástok?« – így válaszolhattak: »Semmiben sem.« (Lk 22,35)

A gazdag Mátéra, a szegény Andrásra és Péterre ugyanaz a próba várt, mindegyiküknek ugyanúgy oda kellett szentelődniük. Jézus a siker pillanatában, amikor a hálók tele voltak hallal, és a régi élet a leginkább csalogatott, kérte meg a tanítványokat a tengernél, hogy mindent hagyjanak ott az evangélium munkájáért. Mindannyiunknak ki kell állni a próbát: vajon a múltó javak, vagy a Krisztussal való közösség iránti vágy él-e bennünk erősebben?

Az elvek mindig sokat követelnek. Senki sem szolgálhat eredményesen Istennek, ha nem adja át egész szívét ennek a munkának, és nem ítél mindent kárnak a Krisztus ismeretének gazdagságáért. Aki bármilyen fenntartással jön, az nem lehet Krisztus tanítványa, még kevésbé a munkatársa. Ha valaki értékeli a nagy

üdvösséget, annak életében látható lesz a Krisztusnál megnyilvánuló önfeláldozás. Bármerre is vezet Jézus az úton, örömmel követi Mesterét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Lévi Máté c. fej.)

„Az ószövetségi időkben sokan élhettek a hivatásuknak – mint az országban lévő »csendeselek« –, megtartva a törvényt és várva a Messiást. Most azonban itt volt Ő, elhangzott a hívása. Hinni most már nem azt jelentette, hogy csendben lenni és várni, hanem azt: Vele menni, követni. Követésre szólító hívása most minden köteléket felbontott a Jézus Krisztushoz rögzítő egyetlen kötelék kedvéért. Most minden hidat fel kellett égetnie, meg kellett tennie a teljes bizonytalanságba vezető lépést, hogy megismerjék, mit követel és mit ad Jézus. A vámnál ülő Lévi számára Jézus talán mindenféle bajban elérhető segítség lehetett volna, de nem ismerte volna meg egyetlen Uraként, akinek kezébe egész életét le kell tennie – tehát nem tanult volna meg hinni. Azt a helyzetet kell megteremteni, ahol hinni lehet Jézusban, az emberré lett Istenben, azt a lehetetlen helyzetet, amelyben mindent egy lapra tesznek fel, és pedig Jézus szavára... A hithez vezető út a Krisztus hívása iránti engedelmisségen át vezet. Az első lépésre szükség van, különben megghiúsul Jézus hívása, és az első lépés nélkül hamis rajongássá válik minden állítólagos követés.” (Dietrich Bonhoeffer: *Követés*, 26. o.)

A Kikre építette Jézus újszövetségi egyházát? Milyen volt a hitük, a jellemük, amikor Krisztus megszólította őket? Milyen szolgálatra hívta el a tizenkét egyszerű embert?

Mk 3,13–19 • „Azután felment a hegyre, és magához szólította, akiket akart; és hozzá mentek. És választott tizenkettőt, hogy vele legyenek, s hogy kiküldje őket prédikálni, és hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiűzni...”

Mt 4,18–19 (vö. Mt 28, 18–20) • „Amikor pedig a galileai tenger mellett járt Jézus, látott két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást, az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek; mert halászok voltak. És mondta nekik: »Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.«”

„Hajlamaik, szokásaik tekintetében az apostolok igen különbözőek voltak. Ott állt közöttük Lévi-Máté, a vámszedő; a heves, vakbuzgó Simon, a római hatalom engesztelhetetlen gyűlölője; a nagylelkű, lobbanékony Péter; az aljas lelkületű Júdás; Tamás, az igaz szívű, de szégyenlős, félénk; Fülöp, a nehézfejű, kétségekkel küzdő; és Zebedeus becsvágyó, szókimondó fiai, testvéreikkel együtt. Ők gyűltek össze, különböző hibáikkal, rosszra való, öröklött vagy szerzett hajlamaikkal. De Krisztusban, és általa Isten családjában lakoztak, hogy megtanuljanak egyik lenni hitben, tantételekben és lelkületben. Voltak próbáik, sérelmeik, különvéleményük – de amíg szívükben Krisztus lakozott, nem ütötte fel a fejét egyenetlenség. Szeretete egymás iránti szeretethez vezetett, a Mester összehangolta a különbségeket és létrehozta a tanítványok közötti egységet olyannyira, hogy gondolkodásukban, ítékezésükben is eggyé váltak. Krisztus, a nagy Központ, és ők olyan mértékben közeledtek egymáshoz, amilyen mértékben közeledtek a Központhoz.

Amikor Jézus befejezte a tanítványok tanítását, szorosán maga köré gyűjtötte a kicsiny csoportot, majd középen letérdelt, kezét a fejükre helyezte, és imában ajánlotta őket a szent munkára. Így kente fel az Úr tanítványait az evangélium szolgálatára.

Krisztus nem az el nem bukott angyalokat választotta arra, hogy képviseljék Őt az emberek között, hanem emberi lényeket,

akiknek indulatai a megmentendőkéhez hasonlatosak. Krisztus emberré lett, hogy elérhesse az embert. Az istenségnek emberi természetre volt szüksége, mert a világ megváltásához az emberi és az isteni is kellett. Az istenségnek szüksége volt az emberi természetre, hogy az ember egy csatornán kapcsolatba léphessen Istennel. Így van ez Krisztus szolgálóival, hívőivével is. Az embernek rajta kívül és felette álló erőre van szüksége ahhoz, hogy ez helyreállítsa benne Isten képmását, és képessé tegye munkájának végzésére. Ez azonban nem teszi szükségtelenné az emberi eszközt. Az ember megragadja az isteni erőt, és hit által Krisztus a szívében lakozik. Az emberi erő az istenivel együttműködve képessé válik a jóra.

Aki a galileai halászokat elhívta, ma is hívja az embereket szolgálatába. Ma is éppoly készségesen nyilatkoztatja meg erejét általunk, mint az első tanítványok által. Legyünk bármily tökéletlenek és bűnösök, az Úr továbbra is felajánlja, hogy legyünk a társai, Krisztus tanítványai. Hív, Ő akar tanítani minket, hogy Krisztussal egységben végezhessük az isteni munkát. (Ellen G. White: Jézus élete, „Választa tizenkettőt” c. fejr.)

5 Mivel szembesítette Jézus azokat, akik nem helyénvaló indítékokból csatlakoztak hozzá? Mi váltotta ki Jézus galileai szolgálatának csúcán az ún. galileai válságot? Beszéljük meg közösen a Lukács evangéliuma által leírt három esetet!

Lk 9,57–62 • „Amikor mentek, valaki mondta néki az úton: »Követlek téged, Uram, valahová mégy!« És mondta néki Jézus: »A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.« Mondta pedig másnak: »Kövess engem!« Az pedig mondta: »Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.« Mondta pedig néki Jézus:

»Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.« Mondta pedig más is: »Követlek téged, Uram, de előbb engeddd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak.« És mondta néki Jézus: »Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.«”

Mt 6,24 • „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.”

Mt 7,13–14 • „Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

Olvassuk el János evangéliuma 6. fejezetét!

Gyakran félreérthetjük a tanítványság lényegét. Krisztus követése nem jelentheti pusztán a bibliai igazságok megértését és elfogadását. Legkevésbé vallásos cselekedetek, ceremóniák gyakorlását, szépen szőtt vallásos igazságok ismételtetésével. Az igazi tanítványság lényege: nem az ember szabja meg, miben, hogyan kívánja követni Mesterét, hanem elfogadva személyét és alapelveit, a gyakorlatban is ehhez szabja élete fontosabb és kevésbé fontosnak látszó területeit.

A tizenkettő között kezdettől fogva „disszonáns hangként” volt jelen Iskáriótes Júdás, akit Jézus nem hívott el, hanem ő ajánlkozott tanítványnak. Azonban kezdettől fogva nem tanítványként viselkedett, hanem „Mesterként” szeretett volna diktálni Jézus nevű „tanítványának”. Minden eszközt megmozgatott – még az árulást is –, hogy saját becsvágyó terveit Jézus által megvalósíthassa, s Krisztus földi országában magas tisztséget töltsön be.

Sokan gondolkodnak Krisztus követéséről ma is úgy, ahogy a galileaiak többsége (az ötezer) – jóllakottan, a kenyér elfogyasztása után. Érdemes, sőt kívánatos Jézushoz csatlakozni, míg ennek lelki, sőt fizikai áldásait közvetlenül tapasztalhatjuk. Még rejtett hiúságunk is kielégülhet, még evilági, olykor becsvágyó elképzeléseink is teljesülhetnek általa.

Sokan talán földi kudarcaik ellensúlyozásaként keresnek kedvező táptalajt „vallásos mázzal” bevont egyéni sikereik eléréséhez Krisztus által. Ő azonban minden esetben próbára teszi jellemünket, hogy milyen belső motivációk mozgatnak bennünket követésekor. Hajlandók vagyunk-e időnként szembesülni azzal, amikor Jézus rámutat a számunkra legvalóságosabbnak tűnő cselekedeteink önző indítékaira? *»Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok.«* (Jn 6,26)

»Amikor Júdás a tanítványokhoz csatlakozott, még nem volt érzéketlen Krisztus jellemének szépsége iránt. Érezte az isteni erő befolyását, amely lelkeket vonzott a Megváltóhoz. Ő, aki nem azért jött, hogy a megrepedt nádat eltörje, vagy a pislogó gyertyabelet kioltsa, ezt a lelket sem utasíthatta el, amíg egy kevés vágy is élt benne a világosság iránt. A Megváltó olvasott Júdás szívében. Ismerte a bűnnek azt a mélységét, ahova Júdás süllyed, ha csak Isten kegyelme meg nem szabadítja. Amikor kapcsolatba lépett ezzel a férfival, oda helyezte, ahol nap mint nap érintkezésbe kerülhet az Ő túlaradó, önzetlen szeretetével. Ha megnyitja szívét Krisztusnak, az isteni kegyelem száműzi az önzés démonát, és Júdás is Isten országának alattvalója lehet.

Isten úgy fogadja az embert, ahogy van; emberi jellemvonásaival együtt; kiképezi szolgálatára, ha nevelhető és tanul Tőle. Nem azért választja ki, mert tökéletes, hanem fogyatékoságai ellenére is éppen azért, hogy az igazság ismerete és gyakorlása által, Krisztus kegyelmével átalakulhasson az Ő képmására...»

„Sokan elfordultak Jézustól, mert túl hiúk és önigazultak vol-

tak ahhoz, hogy elfogadják a dorgálást, túlságosan szerették a világot, semhogy magukévá tették volna az alázatos életet. Sokan ma is ugyanezt teszik. Emberek ugyanúgy megpróbáltatnak, mint a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság otthonra lel a szívben, látják, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Látják, hogy teljesen meg kell változniuk, de nem hajlandók az önmegtagadó munkát elkezdni. Ennélfogva ingerültek, ha bűneiket felfedezik. Sértődötten zúgolódnak: »Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?« (Jn 6,60) (Ellen G. White: Jézus élete, „Választa tizenkettőt” és A galileai válság c. feje.)

6 Milyen lelki vagy fizikai áldásokban, örömökben, javakban részesülhet az, aki Krisztus tanítványává lesz?

Mt 19,27–29 • „Akkor felelvén Péter, mondta néki: »Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged: mink lesz hát minékünk?« Jézus pedig mondta nekik: »Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtetek engem, az újjászületéskor, amikor az embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe, ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítéletek az Izráel tizenkét nemzetségét. És aki elhagyta házait, fitestvéreit, nőtestvéreit, atyját vagy anyját, feleségét és gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.«”

Mt 11,28 • „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket...”

.....
.....

Sokan úgy gondolják, hogy Krisztus követése csupa lemondás, önmehtagadás, amelyből hiányzik az öröm a jókedv, a fel szabadultság és a boldogság. Sokan úgy tekintenek Krisztus elhívásának feltételeire, hogy ezzel is csak vallásos kötelességeket, szabályok betartását, nehéz igát vállal magára az ember. Nem elég az élet terheit valahogy elhordozni, még Krisztus követelményeinek is meg kell felelni, hogy Isten előtti elfogadásra számíthassunk. Az elhívás elfogadásának egyik legközvetlenebb áldása, hogy az ember, megismerve elhívója jellemét, szeretetét, valódi közösségbe kerülhet Vele, ahol szüntelenül támaszkodhat segítségére, erejére.

„Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Istent szolgálják, de mégis saját erejükből akarják parancsolatait megtartani, jellemüket átalakítani és üdvösségüket biztosítani. Szívüket nem készíti Krisztus szeretetének mélységes tudata, hanem azért igyekeznek az Istentől rájuk bízott keresztényi kötelességeket teljesíteni, hogy a mennyet kiérdemeljék. Ilyen vallásnak nincs semmi értéke. Ha azonban Krisztus vonult be szívünkbe, akkor annyira megtelik tiszta szeretettel és a vele való közösség szent örömeivel, hogy szakadás többé nem állhat be. Ha Őreá tekintünk, megfeledkezünk önmagunkról. Krisztus szeretete életünk és tevékenységünk forrásává válik. Ha szívünk mélyében érezzük Krisztus és az Atya bensőséges szeretetét, akkor nem kérdezzük, mennyire szükséges Isten parancsolatait megtartanunk; akkor nem akarunk megállni a legalsó fokon, hanem tökéletes összhangban kívánunk élni Megváltónk akaratával. A legnagyobb komolysággal törekszünk ennek elérésére, és olyan élénk érdeklődéssel viseltetünk iránta, amely teljesen megfelel a kilátásba helyezett dicsőségnek. Vallástételünk Krisztusról az iránta érzett mély szeretet hiányában üres beszéd csupán, értelmetlen külsőség és szolgai járom...

A boldogság, amelyre önző indokból vágyunk, mellőzve a kötelességek útját, ingatag és mulandó; csakhamar elmúlik, s a szív bánattal és fájdalommal lesz tele. Isten szolgálatában azonban teljes az öröm és az elégedettség. A keresztény nem halad bizony-

talan ösvényeken, nincs kiszolgáltatva hiábavaló megbánásoknak és csalódásoknak. S bár a földi élet élvezeteiben nem veszünk részt, de örömmel tekinthetünk az eljövendő élet elé.

Ezután üdvözlik a megváltottakat abban a hazában, amelyet Jézus készít számukra. Ott majd más társaságban élnek, mint a bűnös földön; ott többé nem találkoznak hazugokkal, bálványimádókkal, tisztátalanokkal, hitetlenekkel, hanem kizárólag azokkal, akik a bűnt és Sátánt legyőzték, és Isten kegyelme által tökéletes jellemekké alakultak át. Krisztus vére lemosott róluk minden bűnös hajlamot, minden tökéletlenséget, és rájuk ragyog a dicsőség fénye, mely a nap fényességét jóval felülmúlja. Az erkölcsi szépség, Krisztus jellembeli tökéletessége sugárzik róluk, amely sokkal becsesebb az őket körülvevő külső félynél. Mint büntelenek állják körül a nagy fehér trónt, s részt vesznek az angyalok dicsőségében és kiváltságaiban.

Tekintve azt a dicső örökséget, amely Krisztus követőire vár, »micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?« (Mt 16,26). Bár szegény lehet, mégis olyan kincse és méltósága van, amit a világ nem adhat. A megváltott, bűntől megtisztított, s összes nemes képességeit Isten szolgálatára szentelő lélek mindent felülmúló kincs. Isten és a szent angyalok színe előtt örvend a menny minden egyes megváltott léleknek; ezt az örömet szent győzelmi énekek visszhangozzák.» (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, Oda-szánás és Öröm az Úrban c. fejelet)

Az e heti adomány a szociális alapot támogatja.

A TANÍTVÁNYOK KIKÉPZÉSE

Jézus Krisztus tudta, hogy ha tanítványai – a tizenkettő, majd később a hetven – nem részesülnek alapos lelki és gyakorlati kiképzésben, könnyen kudarcot vallhatnak az evangéliumhirdetés szolgálatában, vagy elbátortalanodhatnak munkájuk közben. Ezért fontos, hogy mi is mélyen megismerjük azokat az alapelveket, amelyeket Jézus adott át a tanítványainak az eredményes szolgálathoz.

Jelen tanulmányunk Máté evangéliumából a kevésbé ismert 10. fejezetet tekinti át. Itt találhatjuk meg részletesen azokat a tanácsokat, amelyekkel a Mester először küldte ki hetven tanítványát – a tizenkettővel együtt –, hogy szóval és tettel hirdessék Isten országának eljövetelét. Biblia-tanulmányunk átvétele előtt olvassuk el az egész fejezetet!

¶ Mi volt a tanítványok számára a leghatásosabb kiképzés az evangélium szolgálatára?

Mk 3,13–15 • „Azután felment a hegyre, és magához szólította, akiket akart; és hozzá mentek. És választott tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni, és hatalmuk legyen a betegetek gyógyítani és az ördögöket kiűzni...”

Mt 4,19/a • „És mondta nékik: Kövessetek engem...!”

1Kor 11,1 • „Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.”

1Thess 1,5–6 • „Hogy a mi evangéliumunk nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkből is, Szentlélekben is,

sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek tiérettetek. És ti a mi követőinké lettetek, és az Úréi, befogadván az ígét sokféle szorongattatás között, Szentlélek örömevel...”

Már-már pedagógiai közhely, hogy a leghatékonyabb nevelés a példaadás. A tanítványok valóban kiváltságos felkészítésben részesülhettek: Isten emberré lett egyszülött fia készítette fel őket az emberekért végzett szolgálatra. Jézus nemcsak tanította az igazság elveit, hanem személyes példájával meg is valósította azokat. Jézus személyes szeretetközösséget ápolt a tizenkét tanítvánnyal, hogy a gyakorlatban is szemléltesse velük az emberhalászat művészetét. Azzal vezette be a tanítványokat ennek titkaiba, hogy aki lelkeket akar menteni, annak először Őt kell követnie magatartásában, prédikálásában, Ő legyen példaképe. Ez a módszer a legalkalmasabb a lelkek megnyerésére.

„A tanítványokat három és fél évig tanította a világ legnagyobb Tanítója. Személyesen társalgott, érintkezett velük, és példaadásával képezte ki őket szolgálatukra. Mindennap Vele jártak-keltek, beszélgettek és hallgatták vigaszt adó szavait, amelyekkel a fáradt és megterhelt embereket üdítette fel. Szemtanúi lehettek csodálatos erejének és hatalmának, amellyel a betegeken és a szenvedőkön segített. Tanított a hegy lejtőjén, mialatt körükben ült. Máskor meg a folyó partján, vagy az országúton velük haladva, Isten országának titkait tárta fel előttük. Mindenütt fejtegette az üdvtervet, ahol nyitott szíveket talált az isteni üzenet befogadására. Más parancsolatot nem adott tanítványainak, csupán ennyit mondott: »Kövessetek engem!« Magával vitte őket városi és falusi útjaira, hogy szemtanúi legyenek tanításainak. Utazásai során elkísérték

egyik helyről a másikra, megosztottak szerény eledelén. Gyakran voltak éhesek és fáradtak, akárcsak Jézus maga. Vele jártak az utcák tömkelegében, a folyó partján és a magányos pusztában. Szemlélhették Krisztust az élet minden megnyilvánulásában.”

„Krisztus mennybemenetelekor szent megbízatásként hagyta követőire az egyházat és annak minden érdekelttségét. A gyülekezet feladatait ne egyedül a lelkész és néhány vezető személy lássa el. Minden tag érezze, hogy szent szövetségre lépett az Úrral, hogy mindig, minden körülmények között az Ő ügyének legjobb érdekeiért munkálkodjon. Mindenki lásson el valamilyen feladatot, és viseljen terhet! A lelki dolgokban sokkal nagyobb előrehaladás érhető el, ha minden gyülekezeti tag érzi személyes felelősségét. Ez a rajtuk nyugvó szent teher indítja majd őket, hogy gyakran kérjenek erőt és kegyelmet Istentől.

A gyülekezet igazi hírnevét az határozza meg, hogy mit végez ténylegesen a Mesterért, és hány kitartó, hűséges munkással rendelkezik. Személyes, önzetlen erőfeszítések sokkal többet használnak Krisztus ügyének, mint a prédikációk.

A prédikátorok tanítsák meg a gyülekezeti tagokat, hogy terhet kell hordozniuk, ha lelkileg növekedni akarnak: azt az Úr által rájuk helyezett terhet, hogy lelkeket vezessenek az igazsághoz. Azokat, akik nem tesznek eleget a felelősségnek, fel kell keresni, imádkozni kell velük, és erőfeszítéseket tenni értük. Ne hagyjátok, hogy az emberek csak rátok, prédikátorokra támaszkodjanak – tanítsátok őket használni a talentumaikat, hogy környezetüket megismertessék az igazsággal. Ha ekképpen dolgoznak, akkor mennyei angyalok lesznek a munkatársaik, és olyan tapasztalatókat szereznek majd, amelyek növelik hitüket, és erősítik Istenhez való ragaszkodásukat.”

„A tanítók vezessék az emberekért végzett munkát, és mások, akik velük egyesülnek, példájukból tanulnak majd. Egy gyakorlati példaadás többet ér sok szóbeli tanításnál.” (Ellen G. White: Az apostolok története, A tizenkét tanítvány kiképzése c. fej.; Az evangélium szolgálói, A gyülekezeti munkások kiképzése c. fej.; *The Ministry of Healing*, 149. o.)

2 Hogyan küldte ki Jézus a tanítványokat? Milyen üzenettel, feladattal bízta meg őket?

Mk 6,7 • „Majd magához szólította a tizenkettőt, és kezdte őket kiküldeni kettőnként, és adott nekik hatalmat a tisztátalan lelkeken.”

Mt 10,7–8 (vö. 1Thess 1,5) • „Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.”

Ésa 52,7 (vö. Lk 4,18) • „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadságot hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!”

Vajon mind ez ideig miért nem vált igazán gyakorlattá közöttünk, hogy kettesével végezzük a munkát? A következő idézet szerint az eredményesség egyik legalapvetőbb kívánalma lenne ma is:

„Jézus maga köré hívta a tizenkettőt, és megparancsolta: menjenek el kettesével a városokba és falvakba. Senkit sem küldött ki egyedül, hanem testvért a testvérral, barátot a baráttal. Így segíthették, bátoríthatták egymást, együtt tanácskoztak, imádkoztak, mindegyikük ereje kiegészítette a másik gyöngeségét. Jézus ugyanígy küldte ki később a hetvenet. Az volt a szándéka, hogy az evangélium hírnökei így társuljanak. A mi időnkben is sokkal sikeresebb lenne az evangéliumi munka, ha hűségesebben követnénk ezt a példát...

A tanítványok üzenete ugyanaz volt, mint Keresztelő Jánosé,

vagy magáé Krisztusé. »Elközelített az Istennek országa.« (Mk 1,15) Nem volt szabad vitába keveredniük az emberekkel, hogy a Názáreti Jézus-e a Messiás, hanem a nevében kellett az Ő irgalmas cselekedeteit véghezvinniük. Krisztus parancsolta nekik: »Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.« (Mt 10,8)

Szolgálatá során Jézus több időt szentelt a betegek gyógyításának, mint a prédikálásnak. Csodái bizonyították szavainak igazságát: nem elveszíteni, hanem megmenteni jött. Igazságossága előtte járt, az Úr dicsősége pedig mögötte. Bárhová ment, irgalmas cselekedetei megelőzték. Ahol csak elhaladt, az emberek, akiken könyörült, egészségben örvendeztek, s próbálgatták újonnan visszanyert erejüket. Tömegek gyűltek köréjük, hogy ajkukról hallják, amit az Úr művelt velük. Sokak számára Jézus hangja volt az első, amelyet hallottak, neve az első, amelyet kiejtettek, arca az első, amelyet láttak. Miért ne szeretnék tehát Jézust, s zengenék dicséretét? Amint áthaladt a falvakon, városokon, Krisztus olyan volt, mint az életadó folyó, élet és öröm áradt, amerre csak ment.

Krisztus követőinek hozzá hasonlóan kell munkálkodniuk. Enni kell adnunk az éhezőknek, felruháznunk a mezítelent, megvigasztalnunk a szenvedőt, a lesújtottat. Szolgálunk kell a kétségbeesettet, reményt kell kelteniünk a reménytelenben. Számunkra is beteljesedik az ígélet: »Igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.« (Ésa 58,8) **Krisztusnak az önzetlen szolgálatban megnyilvánuló szeretete hatásosabb a gonosztevő megjobbításában, mint a pallas vagy a törvényszék.** Ezek a törvényszegő elrettentéséhez szükségesek, ám a szerető misszionárius ennél többet tehet. A szív a megrovás hatására gyakran megkeményedik – ám Krisztus szeretetére meglágyul. A misszionárius nemcsak megszabadít a testi betegségektől, hanem a nagy Orvoshoz vezetheti a bűnöst, Ő megtisztíthatja a lelket a bűn poklosságától. Isten terve az, hogy szolgálói által a betegek, a szerencsétle-

nek, a gonosz lelkek megszállottjai meghallják az Ő hangját. Emberi képviselői által Jézus olyan Vigasztaló akar lenni, amelyet a világ nem ismer.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az első evangélisták c. fej.)

Ma különösen olyan világban élünk, amelyben gyanakvóvá, bizalmatlanná váltak az emberek egymás iránti kapcsolataikban, ahol „a gonoszág megsokasodott, és a szeretet sokakban meghidegült” (Mt 24,12). Ma mindenki a valódi, az igazi szeretet után sóvárog: megértésre, bátorításra. Különösen fontos lenne ma a gyakorlatban is bemutatni a krisztusi szeretetnek az emberek által megnyilatkozó hatalmát. Nagyon sok esetben csak korlátozott befolyást tudunk gyakorolni a beszédünkkel, az érvelésünkkel. Ezekkel nem sikerül megnyerni az emberek bizalmát – bármilyen igazak is legyenek azok. Legtöbbször azzal sikerül emberek lelkéhez közelebb kerülni, ha észrevesszük szükségleteiket, nyomorúságaikat, és talentumaink vagy hitünk mértéke szerint segítséget nyújtunk nekik. Természetesen vannak, akik megszólíthatók az evangéliummal, de az igazi munka csak ez után kezdődik.

„Sok igehirdető túl nagy értéket tulajdonít a prédikálásnak, és túl keveset az igazán személyes, szívekért végzett munkának. Több személyes munkát kell végezniük a lelkekért. Az egyes emberekhez krisztusi együttérzéssel kell közelebb kerülnie a prédikátornak, és meg kell kísérelnie az érdeklődésüket felkelteni az örök élet iránt. A szívek olyan kemények lehetnek, mint a letaposott út, s látszólag haszontalan a fáradozás, hogy bemutassuk az embereknek az Üdvözítőt. Azonban ahol a logika csődöt mond, ahol az érvelés erőtlen a meggyőzésre, ott Krisztus szeretete – amely a személyes szolgálatban mutatkozik meg – meglágyítja a kőszívet, hogy az igazság magva gyökeret verhessen.

Az evangélium szolgálata több mint prédikálás: komoly, személyes munkát jelent. A földi gyülekezet tévedő férfiakkól és nőkből áll, akiket türelmes és fáradságos munkával kell nevelni és képezni, hogy olyan munkát végezzenek, amely elfogadható már itt, a földi életben, és az eljövendő életben dicsőséggel és hal-

hatatlansággal koronázható meg. Lelkigondozókra, hűséges pásztorokra van szükség, akik Isten népével sem hízelgőn, sem keményen nem bánnak, hanem az élet kenyerével táplálják őket – olyan férfiakra, akik naponként tapasztalják a Szentlélek megtérítő erejét, és erős, önzetlen szeretetet éreznek azokért az emberekért, akikért munkálkodnak.”

„Közeledjünk a néphez személyes munka által. Ha kevesebb időt szentelnénk prédikálásra, és helyette több időt töltenénk személyes missziómunkában, sokkal nagyobb eredményt érnénk el.”
(Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, A személyes szolgálat c. feje.; *The Ministry of Healing*, 143. o.)

3 Mire kellett ügyelniük a tanítványoknak a missziómunka végzése közben?

Mt 10,9–15 • „Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt a ti erszényetekbe, se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálcát; mert méltó a munkás az ő táplálékára. Amely városba vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki abban méltó; és ott maradjatok, amíg tovább mehettek. Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. És ha méltó a ház, szálljon a ti békességetek reá; ha pedig nem méltó, a ti békességetek rátok térjen vissza.”

Kol 4,5–6 • „Bölcsen viseljétek magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot áron is megváltván. A ti beszédetek mindenkor kellemes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok, mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.”

.....
.....

„A tanítványok a legegyszerűbb módon készültek fel az utazásra. Semmit sem tehettek, ami elfordíthatta elméjüket a nagy munkától, vagy bármilyen módon ellenkezést válthatott ki, s elzárta volna a további munka lehetőségét. Nem hordhatták a vallási tanítók öltözetét, sem semmiféle olyan ruházatot, díszet, amely megkülönböztette volna őket az egyszerű parasztoktól. Nem kellett a zsinagógákba menniük és istentiszteletre hívniük az embereket – házról házra járva kellett megkeresniük őket. Nem volt szabad szükségtelen üdvözlésre vesztegetniük az időt, vagy hol az egyik, hol a másik házban vendégeskedni. Am mindenütt el kellett fogadniuk a derék emberek vendégszeretetét, akik olyan szívesen fogadták őket, mintha magát Krisztust ültetnék asztalukhoz. Ezzel a gyönyörű üdvözléssel léptek be a hajlékokba: »Békesség e háznak!« (Lk 10,5) Az ilyen otthon lakói áldást nyertek imáik és dicsérő énekük által, s családi körben megnyitották az Írásokat.

Ezek a tanítványok később az igazság hírnökei lettek, akik készítették Mesterük eljövételének útját. Az üzenet, melyet hordozniuk kellett, az örök élet ígéje volt – az ember sorsa annak elfogadásán vagy visszautasításán múlik. Jézus ennek ünnepélyességével akart hatni a népre, és megparancsolta tanítványainak: »Ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a ti beszédedet, amikor kimentek abból a házból vagy városból, lábaitok porát is verjétek le. Bizony mondom néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és Gomora földjének dolga, mint annak a városnak.« (Mt 10,14–15)» (Ellen G.White: Jézus élete, Az első evangélisták c. feje.)

Jézus felkészítette a tanítványokat a hivalkodástól mentes egyszerű megjelenésre. Óvta őket a külsőségekre sokat adó felesleges kiadásoktól, az anyagi biztonságukért való aggodalmaskodástól. E tanácsaival is annak kívánt nyomatékot adni, hogy a majdani nehéz körülményeik, vagy személyes emberi kötődéseik ne vonják el figyelmüket, buzgóságukat a lelkekért való teljes odaszánástól, szolgálatától. Másrészt nehogy bármi-

lyen emberi megnyilatkozással előítéletet ébresszenek az emberekben, s ez által saját maguk nehezítsék meg az örömhír minél szélesebb körű elfogadását.

Milyen fontos lenne, hogy mi is vigyázzunk arra missziómunkánk közben, nehogy – akár akaratlanul is – magunkra irányítsuk a figyelmet, vagy önmagunk dicsőségére cselekedjünk. Ne akarjuk túlságosan az egyéniségünket vagy különleges képességeinket fitogtatni, az Isten dicsőségének vagy az emberek megmentésének a rovására.

Milyen területeken kell napjainkban különösen vigyáznunk erre?

4 Milyen veszélyekre és kihívásokra készítette fel Jézus a tanítványokat? Milyen lelkület, lelki magatartás méltó egyedül – akár a legváratlanabb, legrosszabb helyzetekben is – az evangélium szolgálatában?

Mt 10,16 (vö. Mt 11,28–30) • „Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.”

Mt 10,32–33 • „Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.”

.....
.....
„Krisztus szolgálóinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az én, és oda nem illő szóáradatot indítsanak el, amely nem olyan, mint a harmat, sem

mint a csendes eső, ami felfrissíti a hervadó növényeket. Éppen ezt akarja Sátán, ezek az ő módszerei. A sárkány dühös, Sátán szelleme haragban és vádaskodásban nyilvánul meg. Am Isten szolgálói Istent képviselik. Ő azt akarja, hogy mennyei értékekkel foglalkozzanak, azzal az igazsággal, amely az Ő képmását, nevét hordozza. Krisztus hatalma az a hatalom, amellyel le kell győzniük a gonoszt. Krisztus dicsősége az erejük. Az Úr szépségére kell szögezniük tekintetüket. Ekkor isteni tapintattal és szelídséggel tudják megjeleníteni az evangéliumot. A gondosan ápolt lélek felhívás hatására sokkal hatékonyabban fog szólni az igazság érdekében, mint bármely más, bármilyen erőteljes érv.

Aki vallást akar tenni Krisztusról, abban Krisztusnak kell lakoznia. Nem adhat olyasmit, amit nem kapott. A tanítványok folyékonyan mondhatják a tantételeket, ismételhetik magának Krisztusnak a szavait, ám ha nincs bennük krisztusi gyöngédség és szeretet, nem tesznek vallást róla. A Krisztus lelkületével ellentétes lelkület megtagadja Őt, bármi legyen is a hitvallás. Az ember megtagadhatja Krisztust rágalmazás, bolond beszéd által, hazug, rosszindulatú szavakkal. Megtagadhatja, ha kitér az élet terhei elől, vagy bűnös örömeiket keres. Megtagadhatja a világhoz való alkalmazkodással, udvariatlan viselkedéssel, saját véleményének dédelgetésével, öngazultsággal, kételyek ápolgatásával, bajkeveréssel, sötétségben lakozással. Mindezek által kinyilvánítja, hogy Krisztus nem lakozik benne. »Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt« – mondja Ő (Mt 10,33).» (Ellen G.White: Jézus élete, Az első evangélisták c. fej.)

5 Milyen várható megpróbáltatásokra készítette fel Jézus a tanítványait szolgálatuk végzése során, ahol „Sátán e világ fejedelme” (Jn 14,30)? Csoportosítsuk, hogy kik részéről tapasztalhatunk ellenségeskedést az evangéliummal szemben? Isten hogyan fordíthatja mindezt jóra?

Mt 10,17–22 • „De óvakodjatok az emberektől, mert törvényszékekre adnak titeket, és a gyülekezeteikben megosztoroznak titeket; és helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyosságul ő maguknak és a pogányoknak. De amikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok, mert megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól tibenetek. Halálra adja pedig testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok szüleik ellen, és megöletik őket. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki mindvégig megáll, az megtartatik.”

Mt 10, 34–37 (vö. Eféz 6,12) • „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támazzak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napja közt; és hogy az embernek ellensége legyen az ő háza népe. Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; s aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám.”

„A kik megküzdének az igazság ellenségeivel, azok nemcsak emberekkel, hanem Sátánnal és ügynökeivel kerülnek szembe. Emlékezzenek a Megváltó szavaira: »Ímé, én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.« (Lk 10,3) Pihenjenek meg Isten szeretetében, lelkiük nyugalmat talál, még személyes megvetés közepette is. Az Úr teljes isteni fegyverzettel ruházza fel őket. Szentlelke befolyásolja az értelmet és a szívet, hogy hangjuk ne csatlakozzon a farkasüvöltéshez.

Jézus így folytatta tanítványai nevelését: »Óvakodjatok az emberektől.« (Mt 10,17) Követői ne helyezték feltétlen bizalmukat olyanokba, akik nem ismerik Istent, csupán tanácsokkal látnak el, mert ezzel előnyt adnak Sátán ügynökeinek. Az emberi kigondolások gyakran szemben állnak Isten terveivel. Akik az Úr templomát építik, azoknak a hegyen bemutatott minta, az isteni hasonlatosság alapján kell építkezniük. Isten meggyalázása, az evangélium elárulása az, ha szolgálai olyan emberek tanácsától függenek, akik nem állnak a Szentírás vezetése alatt. A világi bölcsesség Isten előtt balgaság. Akik abban bíznak, bizonyosan eltévednek...

Önmagáról ezt mondta Krisztus: »Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.« (Mt 10,34) Bár Ő a békesség Fejedelme, mégis szakadás okozója lett. Ő, aki azért jött, hogy üdvösséget és reménységet hirdessen, s örömet ébresszen az emberek szívében, olyan küzdelmet nyitott meg, amely mély sebeket ejt és erős szenvedélyeket gyújt fel. Ezekkel a szavakkal óvta követőit: »E világon nyomorúságtok leszen... Kezeiket reátok vetik, és üldöznak titeket, adván a gyülekezetek elé, és tömlöcökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért. Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket tiközületek. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.« (Jn 16,33; Lk 21,12. 16–17)

Ez a prófécia különösen figyelemre méltó módon teljesedett be. Minden sérelem, minden gyalázat és kegyetlenkedés, amelyre Sátán az embereket felingerelhette, mindig Krisztus követőire zúdult. És ez megismétlődik mindig újból és újból, amíg a megtéretlen, érzéki szív ellenségeskedik Isten törvényével, és nem akar engedelmeskedni parancsolatainak. A világ ma sem áll szorosabb összhangban Krisztus alapelveivel, mint állt az apostolok idejében. Ugyanaz a gyűlölet, amely a »Feszítsd meg! Feszítsd meg!«-et kiáltozta, és a tanítványok üldözését is felszította, megtalálható ma is: ez izzik az »engedetlenség fiaiban«. Ugyanaz a lelkület

működik ma is zord eltökéltséggel a meg nem újult szívben, amely a sötét középkorban férfiakat és nőket száműzetésre és halálra ítelt; amely az inkvizíció válogatott kínzásait kieszelte; a Szent Bertalan-éj mézszárlásait kitervezte és véghezvitte; és a smithfieldi tüzeket gyújtotta. Az igazság története elejétől a végéig nem egyéb, mint a Jó és a Gonosz küzdelme. Az evangélium hirdetése e világon mindig ellenállás, veszély, veszteség és szenvedés közepette haladt előre.

Mi adott erőt a múltban Krisztus követőinek a szenvedések között? Istennel, a Szentlélekkel és Krisztussal való közösségük. A gyalázat és az üldöztetés sokakat elválasztott ugyan földi barátaitól, de sohasem Krisztus szerelmétől. A vihartól korbácsolt lelkeket akkor szereti legjobban az Üdvözítő, amikor az igazságért szenvednek. Jézus azt mondta: »Én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak.« (Jn 14, 21) Ha a hívőt az igazságért földi törvényszék elé állítják, Krisztus ott áll mellette. Ha börtönfalak közé kerül, Krisztus megnyilatkozik neki, és szeretetével vidítja fel szívét. Ha Krisztusért halált szenved, az Üdvözítő így szól hozzá: »A testet ugyan megölhetik, de a léleknek nem árthatnak.« (Lk 12,4) »Bízzatok, én meggyőztem a világot.« (Jn 16,33) »Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.« (Ésa 41,10)» (Ellen G.White: Az apostolok története, A főnácis előtt c. fejj.)

6 Milyen eredménnyel tértek vissza a tanítványok első misszióútjukról? Mire intette Jézus őket akkor, és mivel bátorít bennünket ma is, amikor munkánk eredményességét vagy éppen eredménytelenségét látjuk?

Lk 10,17. 20 • „Visszatért pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: »Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!«... »De azon ne örüljete, hogy a

lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.«”

Mt 10,29–31. 40–42 • „Nemde, két verebecskét meg lehet venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül! Néktek pedig még a fejétek hajszájai is mind számon vannak. Ne féljétek azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok. Aki titeket befogad, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Aki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és aki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi. És aki inni ad egynek e kicsinyek közül csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.”

Gal 6,9; vö. Lk 14,12–14 • „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lan-
kadunk.”

.....
.....

„Ne annak örüljétek, hogy az erőt birtokoljátok, mert szem elől tévesztitek, hogy Istentől függök. Vigyázzatok, nehogy belopkodjék az önelégültség, és saját erőtökkel munkálkodjatok Mesterek lelke és ereje helyett. Az »én« kész mindig a maga javára írni, ha bármilyen mértékű siker kíséri a munkát. Az »én« dicsekszik, felfuvalkodik, nem kelti másokban azt a benyomást, hogy Isten minden mindenekben. Pál apostol így szól: »Amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.« (2Kor 12,10) Amikor belátjuk gyöngeségünket, megtanulunk rajtunk kívül álló erőre támaszkodni. Semmi sem foghatja meg oly erősen a szívet, mint az a bennünk lakozó érzés, hogy felelősek vagyunk Istennek. Semmi sem éri el olyan tökéletesen magatartásunk legmélyebb indíté-

kait, mint Krisztus megbocsátó szeretetének átérzése. Érintkezésbe kell lépniünk Istennel, hogy Szentlelke átítasson, és képesse tegyen az érintkezésre embertársainkkal. Ekkor örvendj annak, hogy Jézus Krisztus által összeköttetésbe kerülsz Istennel, a mennyei család tagjává válsz. Ha magadnál magasabbra tekintesz, állandóan érezni fogod saját gyöngeségedet. Minél kevesebbet hízelelsz magadnak, annál pontosabban és teljesebben megérted Megváltód kiválóságát. Minél szorosabban kapcsolódsz a világosság és erő forrásához, annál nagyobb világosság árad rád, annál nagyobb erőben részesülsz, hogy munkálkodj Istenért. Örvendj, egy vagy Istennel, egy Krisztussal és az egész mennyei családdal.”

„Míg a végső jutalmat Krisztus a visszajövelekor adja át, addig az őszinte szolgálat már ebben az életben is jutalmat nyer. Akadályokkal, ellenkezésekkel és keserű, szívet tépő elcsüggesztéssel találkozik az evangélium szolgája. Alkotása gyümölcseit talán sohasem láthatja. És mégis, magában a munkában dicső jutalmat nyer. Mindazok, akik odaszánják magukat Istennek, hogy az emberiségért önzetlenül munkálkodjanak, munkatársai a dicsőség Urának. Ez a gondolat megédesíti a munkát, erősíti az akaratot, és megedzi az idegeket mindennel szemben, bármi jönne is. Azáltal, hogy önzetlen és a Krisztus szenvedéseiben való részesülés által megnemesedett szívvel dolgoznak és Ővele éreznek, ahhoz is hozzájárulnak, hogy Jézus örömét teljessé tegyék, és nagy nevét megszenteljék. Istennel, Krisztussal és a szent angyalokkal való közösségükben mennyei légkör veszi körül őket, amely testüknek egészséget, szellemüknek erőt, lelküknek örömet ad...

Mindazok, akik testüket, lelküket és értelmüket Isten szolgálatára szentelték, állandóan új testi, lelki és szellemi erőt nyernek. A menny kimeríthetetlen kegyelmi eszközei állnak rendelkezésükre. Krisztus Lelkének leheletét adja nekik, életet az Ő életéből. A Szentlélek a legnagyobb erővel munkálkodik szívükben és értelmükben... Aki mások javáért fáradozik, azzal együtt munkálkodnak a mennyei angyalok, állandóan vele járnak és szolgálnak

neki. A világosság és az erő angyalai mindig közel vannak, hogy óvjanak, vigasztaljanak, gyógyítsanak, oktassanak, lelkesítsenek. A legnagyobb műveltség, az erkölcsök finomsága, a legnemesebb szolgálat, amely embereknek egyáltalán osztályrészül juthat, rendelkezésükre áll...” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Az utolsó út Galileából c. fej.; *Az evangélium szolgálói*, A szolgálat jutalma c. fej.)

Az e heti adomány a médiaalapot támogatja.

A TANÍTVÁNYOK IMAKÖZÖSSÉGE

1 Mi jellemezte a tanítványokat Krisztus földi élete során?
Mi akadályozta őket az imádságban?

Lk 11,1 • „Amikor imádkozott egy helyen, minekutána elvégezte, mondta néki egy a tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképpen János is tanította a tanítványait.”

Lk 9,28. 32 • „...maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, s felment a hegyre imádkozni... Pétert pedig és a vele lévőket elnyomta az álom, de amikor felébredtek, látták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, akik vele álltak.”

Lk 22,44 • „És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozott, és a verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak. És minekutána fölkelt az imádkozástól, a tanítványaihoz menvén, aludva találta őket a szomorúság miatt. És mondta nekik: Mit alusztok? Keljete fel és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne esetek!”

Jn 17,12 • „Amikor velük voltam a világon, megtartottam őket a Te nevedben; akiket nékem adtál, megőriztem...”

Jézus tanítványai nem érezték át, milyen nagy szükségük van az imádságra. Felkeltette ugyan a vágyakozásukat Krisztus

bensőséges kapcsolata a mennyel, de az ő életükben nem alakult ki hasonló imaközösség Istennel. Krisztushoz fordultak kérdéseikkel, nehézségeikkel, Krisztus hordozta őket imádságában, s így tartotta meg őket. Megpróbáltak ugyan a Getsemáne-kertben Krisztussal együtt virrasztani, de szokatlan és ismeretlen volt számukra ez a fajta imaküzdelem.

2 Milyen változást hozott a tanítványok imaéletében
2 Krisztus mennybemenetele?

Jn 16,24. 26 • „Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen. Azon a napon az én nevemben kértetek majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom az Atyát tiérettetek.”

Lk 24,52–53 • „Ők pedig imádván őt, visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe; és mindenkor a templomban voltak, dicsérvén és áldván az Istent.”

Ap csel 1,13–14 • „És amikor bementek, felmentek a felsőházba, ahol szállva voltak: Péter és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelóta, és Júdás, a Jakab fia. Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosságban voltak az imádkozásban és a könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak anyjával, és az ő atyjafiaival együtt.”

.....
.....
„Amikor a tanítványok visszatértek Jeruzsálembe... nem fátyolozta be többé arcukat megcsalt reménység, hanem tele voltak Isten iránti dicsérettel és hálaadással. Ujjongva mondták el Krisz-

tus feltámadásának és mennybemenetelének történetét... A tanítványok többé nem éreztek semmiféle bizalmatlanságot a jövővel kapcsolatban. Tudták, hogy Jézus a mennyben van, és azt is, hogy rokonszenve, részvéte még mindig velük van. Tudták, hogy Isten trónjánál van egy barátjuk... Most már mint jövő otthonukra tekintettek a mennyre, ahol szerető Megváltójuk hajlékot készített számukra. Az ima új jelentőséget nyert, hiszen Megváltójukkal érintkeztek. Új és örömteli érzéssel, s imájuk meghallgatásába vett szilárd meggyőződéssel gyűltek a felső szobába, s igényelték az Üdvözítő ígését. Hiszen Krisztus mondta: »Kérjétek és adatik nektek, hogy örömetök teljes legyen« – Jézus nevében imádkoztak tehát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 738. o., *A jövőmondás Lelke*, 262. o., idézi: *Bizonyágtételek*, VII/A, 160. o.)

3 Mi indította őket odaadó könyörgésre pünkösöd előtt?
3 Milyen akadályokat kellett félretenniük?

Ap csel 1,4. 8 • „És velük összejőve meghagyta nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígését, melyet úgymond, hallottatok tőlem: hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva... Hanem vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában, és a földnek mind végső határáig.”

Ap csel 2,1 • „És amikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak.”

Vö. Lk 22,24 • „Támadt pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.”

Jézus nagy missziós parancsában világosan megfogalmazta a tanítványok feladatát: tegyenek tanítványokká minden népet. Később azt is elmondta, hogyan és honnan induljanak el küldetésük megvalósítására: „*Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában, és a földnek mind végső határáig.*” (Ap csel 1,8) Nem a maguk erejére kellett építeniük. Krisztus a közbenjárását és a Lélek támogatását ígérte számukra. Isten ígérését azonban nekik kellett hitben megragadni és imádsággal kérni.

Miközben elfogadták Krisztustól a világ iránti felelősségüket, egymással is volt mit rendezniük. Mindent, ami elválasztotta őket a szívbeli egységtől, el kellett tenniük az útból. Az imádság meghallgatásának világos feltétele volt: legyenek egyek Krisztusban, szeressék egymást úgy, amint Krisztus szeretete őket. Semmi nem tarthatta vissza őket ettől.

„*Nagyot tévednek azok, akik azt gondolják, hogy a bűnvallo-
más megfosztja őket méltóságuktól, és gyengíti az embertársaikra
gyakorolt befolyásukat. E hibás elgondoláshoz ragaszkodva so-
kan, noha látják vétkeiket, mégsem vallják meg azokat, s inkább
figyelmen kívül hagyják a másoknak okozott rosszat. Ezzel meg-
keserítik saját életüket, és mások életét is beárnyékolják. Nem
fogja bántani a méltóságodat, ha megvallod bűneidet. Nincs szük-
ség az efféle álméltóságra. Ess a sziklára és törj össze, és Krisztus
valódi, mennyei méltóságot ad neked... Az alázatos és megtört
szív tudja értékelni Isten szeretetét és a Golgota keresztjét. Hatal-
mas áldásban lesz része annak, aki eleget tesz azoknak a feltéte-
leknek, amelyek által elnyerheti Isten jóakarátát.*” (Ellen G. White:
Szemelvények, I., 301–302. o.)

Olvassuk el Ellen G. White *Az apostolok története* c. köny-
véből a Pünkösöd című fejezetet!

.....
.....

4 Milyen problémáról szól az Ige a végső időkben az imádsággal kapcsolatban? Mi az imádság jelentősége a vég idején?

Ésa 30,18–19 • „S azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzon néktek, mert az ítélet Istene az Úr; boldogok mindazok, akik őt szolgálják. Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, bizton könyörül rajtad kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked...”

Jel 3,17 • „...ezt mondod: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem...”

Jóel 2,31–32 • „A nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte eljön az Úrnak nagy és rettenetes napja. De mindaz, aki az Úr nevét hívja segítségül, megmenekül...”

Lk 18,1. 8/b • „Mondott pedig nekik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni... Mindazonáltal az embernek Fia, amikor eljön, avagy talál-e hitet e földön?”

.....
.....
.....
.....

A bibliai próféciákból azt érthetjük meg, hogy az imádságnak kulcsszerepe van az utolsó napokban, mind az egyéni, mind a közösségi élet szempontjából. Küzdő imádság eredményeként szabadul ki Isten népe a langymeleg állapotából. Imádság eredményeként újul meg Isten népe, és készül fel az evangélium hatalommal való hirdetésére (vö. Ésa 62,6–7). Mások szolgálatára odaszánt hívők imádságára válaszként töltetik ki a Lélek

késői esőként (vö. Zak 10,1; Jóel 2. fej.) Jézus az imádságunkra adott válaszként tart meg az utolsó napok viharai között (Mt 24,20).

Ugyanakkor a próféciák azt is érzékeltetik, hogy pontosan ebben a kérdésben szenvedünk leginkább hiányt. Mintha nekünk kellene megoldani a problémákat, mintha nem lenne szerető Megváltónk, aki ma is arra vágyik, hogy segítsen és vezessen bennünket. Mintha Krisztus áldozata nem lenne elegendő bizonyíték számunkra Isten szeretetéről, arról, hogy mehetünk a kegyelem királyi székéhez.

A legnagyobb problémánk: szinte nem is érezzük, hogy segítségre szorulunk. A legékesebb bizonyítéka önelégült langyos, hitetlenségbe hajló állapotunknak a könnyörgés nyilvánvaló hiánya...

„Otthon, a gyülekezetben és a misszióterületen egyaránt imára van szükség. A komoly ima hatékonysága kevésbé ismert. Ha a gyülekezet hűségesen imádkozna, akkor nem lenne elmarasztható annyi mindenben, mert a hűséges ima gazdag áldásokat eredményez. Amikor a gyülekezet ráébred szent elhivatására, akkor majd sokkal több odaadó és gyümölcsöző ima száll fel a mennybe, amely azt kéri, hogy a Szentlélek mutassa meg Isten népének a lelkek megmentésére irányuló kötelességét. Biztos ígéretünk van arra nézve, hogy Isten minden kereső lelket magához von... Amikor a gyülekezet megérti, hogy minek kell végbemennie a világban, a tagok imádkoznak, küzdenek majd azokért, akik lelki tudatlanságukban nem képesek felfogni a jelennek szóló igazságot...

A gyülekezet állapota akkor nem hanyatlik, ha a tagok Istenhez folyamodnak segítségért, hogy együtt tudjanak működni a romlás szélén álló emberek megmentésének nagyszerű munkájában... A menny olyan megszentelt eszközökre vár, melyek által Isten megszólíthatja népét, általuk pedig a világot. Jézus Krisztus csak megszentelt, önmegtagadó gyülekezeten keresztül tud munkálkodni...” (Ellen G. White: Szemelvények, I., 109. o.)

5 A személyes hitéletünkben milyen imádságokra van szükségünk?

Júd 20–21 • „Ti pedig, szerettem, épülvén a ti szentséges hitetekben, imádkozván Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre.”

Rm 8,26–27 • „Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik miérettünk ki nem mondott* fohászokkoddal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.”

.....

.....

Az igazi imádság: találkozás Istennel. A Biblia tanúsága szerint minden ilyen találkozás megrendítő és felemelő az ember számára. Isten jelenléte leleplezi a bűneinket, és választás elé állít bennünket. Mi magunktól nem tudjuk ezt elérni. Nem csupán arról van szó, hogy több időt kell imádságra szánnunk. Még csak nem is arról, hogy jobban meg kell aláznunk magunkat, jobban fel kell ismernünk szükségletünket. Ezek szükséges feltételek, de nekünk Krisztus Lelkére van szükségünk, kevesebb nem elég. Ez pedig Isten ajándéka válaszul az őszinte odafordulásunkra. „A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 148. o.)

Amikor ezt megértjük, akkor értékelni tudjuk Krisztus ígéretét: „*KérjeteK és megadatik nékteK, keressetek és találtok, zör-*

* Pontosított fordítás szerint.

gessetek és megnyitvatik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitvatik. Melyik atya pedig az közületek, akitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? Vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ad-é néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ad-é néki? Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti menyzei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11,9–13)

Isten megígérte, hogy az „ítélet Lelkével” tisztít meg bennünket (vö. Ésa 4. fej.). Azt ígéri, hogy bepillantást enged a mennyben zajló ítéletbe Lelke által, megmutatja szükségletünket, és ha elfogadjuk, be is tölti azt. Fájdalmas tapasztalat elveszettségünkkel és bűneinkkel szembesülnünk, de egyúttal a reménység forrása is, a boldogság útja is. Krisztus így készít fel arra az időszakra, amikor befejezi közbenjárói és főpapi szolgálatát.

Olvassuk el Ellen G. White *Krisztushoz vezető lépések* című könyvének imádságról szóló fejezetét!

6 Mi a helyes kapcsolat munka és imádság között?

Lk 11,13 • „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti menyzei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik.”

Ap csel 10,9–10. 19–20 (vö. 2Sám 2,1; 5,18–19, 22–24) • „Másnap pedig... felment Péter a ház felső részére imádkozni hat óra tájban. Megéhezett azonban, és akart enni: de míg azok ételt készítettek, szállt őreá elragadtatás... És amíg Péter a látás felől gondolkodott, mondta néki a Lélek: Ímé, három férfiú keres téged: Nosza kelj fel, eredj alá, és minden kételkedés nélkül menj el övelük: mert én küldöttem őket.”

Mt 17,21 • „Ez a fajzat pedig ki nem megy, csak könyörgés és böjtölés által.”

Az imádságot és a munkát nem jó egymástól elválasztani, sem egymással szembeállítani. A Krisztussal való találkozás öröme belső készíttetést ad, hogy az evangéliumot továbbadjuk. Az imádság során Isten személyes vezetését, megszentelt indítást nyerünk. Isten a vele való kapcsolat által a jellemünket formálja, s ha összhangban vagyunk az igazsággal, a krisztusi szeretet ad súlyt szavainknak. Ugyanakkor az emberekért folytatott küzdelem során tapasztalt szükségletek, a tehetlenségünk átérzése Istenhez irányítanak minket, kérésre ösztönöznek, a tapasztalatok pedig hálát fakasztanak.

A bibliai történetek tanulsága szerint akkor a leghatékonyabb az evangélium terjesztése, ha Isten terveit követjük, az Istentől elrendelt időben, Isten lelkületével, Isten szeretetétől indítatva. Erre csak imádság, azaz Istennel való élő közösség által válunk alkalmassá. Emberek megtérését Isten Lelke tudja csak kimunkálni. Erre a munkára kell építenünk, miközben fáradozunk értük.

Amikor elfogadjuk az emberek iránti felelősségünket, nagy bátorítást jelenthet az a gondolat, hogy Isten Lelke ma is ugyanúgy jelenlévő segítség, mint az apostoli korban. A korai eső az esős időszaknak csak a kezdete volt, amely a késői eső bőséges kitöltéséig tartott. Krisztus áldozatának hatalmát és a Szentlélek munkáját az újszövetségi időszakban senki nem korlátozhatta (vö. Jel 6,6). *„A Szentlélek ígérete nem korlátozó-dik sem korra, sem származásra. Krisztus kijelentette, hogy követői Lelkének szent befolyásában a világ végezetéig részesülnek. Kezdve pünkösd napjától mind a mai napig, el is küldte a Vi-*

gasztalót mindazoknak, akik életüket Krisztus szolgálatára szentelték. Mindazokhoz, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú... Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéretén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiáradását a Földön, hogy gyermekeire szálljon. Annak oka, hogy ígéretének teljesedése nem észlelhető oly mértékben, abban keresendő, hogy azt nem értékeli kellőképpen. Ha minden keresztény készséges volna ígéretét elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok köthetik le a figyelmet, ott az isteni erő hiányzik. Ez az erő szükséges a gyülekezet növekedéséhez; ez az erő hozza az összes többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak... Krisztus minden munkása naponta könyörögi Istenhez a Lélek keresztségéért. A keresztény munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérik Istentől, hogy kiválasztott követőit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében olyan hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 33–34. o.)

Az e heti adomány a médiaalapot támogatja.

A TANÍTVÁNYOK SZERETETKÖZÖSSÉGE

1 Milyen példát és elérendő célt állított tanítványai elé Jézus az „új parancsolatban”? Miért ez a tanítványság legfőbb ismertetőjele?

Jn 13,34–35 • „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Jn 15,13–14. 17 • „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.”

1Jn 3,16 • „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az életet adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

.....
.....
„A tanítványok számára új volt ez a parancsolat, mert nem úgy szerették egymást, ahogyan Krisztus szerette őket. Krisztus látta, felismerte, hogy új eszméknek és ösztönzéseknek kell ellenőriznie, irányítania őket; hogy új alapelvek szerint kellene élniük. Igen,

mert az Ő élete és halála útján a szeretet új fogalmát kellett megismerniük. Jézusnak az a parancsa, hogy szeressék egymást, új értelmet, új jelentést kapott önfeláldozásának fényében. A kegyelem egész működése a szeretet, az önmegtagadás és az önfeláldozás folyamatos szolgálata. Krisztus földi tartózkodásának minden órája alatt Isten szeretete áramlott belőle feltartóztathatatlanul. Mindazok, akiket a Szentlélek már átítatott, úgy szeretnek, mint ahogy Krisztus szeretett. Az az alapelv, amely Krisztus munkálkodását és szeretetét meghatározta, fogja őket is munkájukban irányítani, s szeretetre ösztönözni egymással való minden ténykedésükben és egymás iránt tanúsított magatartásukban.

Ez a szeretet a nyilvánvaló bizonyítéka tanítványságuknak. »Erről ismer meg mindenki – mondta Jézus –, ha egymást szeretni fogjátok.« (Jn 13,35) Amikor az embereket nem a kényszer vagy az önérdek köti egymáshoz, hanem a szeretet, akkor életükben egy olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely fellette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, az annak a bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életelvek gyökereztek meg. Ez majd abban is megmutatkozik, hogy az isteni természet ellenáll a gonosz levegőbeli hatalmasságoknak, és hogy Isten kegyelme legyőzi az ember szívében lakozó önzést.”

„Szeretni Istent mindenekfelett, és önzetlenül egymást – ez a legjobb ajándék, amelyben mennyei Atyánk részesíthet. Ez a szeretet nem pillanatnyi fellángolás, hanem isteni alapelv, állandó erő. A meg nem szentelt szívben nem fakadhat, nem is teremhet meg benne. Csak abban a szívben találjuk meg, amelyben Jézus uralkodik. »Mi szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket.« A szívben, amelyet az isteni kegyelem megújított, minden cselekedet indítórugója a szeretet. A jellemet átalakítja, fékezi az ösztönöket, uralja a hajlamokat és nemesíti a törekvéseket. Ha ezt a szeretetet szívünkbe fogadjuk, életünket megédesíti, és nemesítő befolyást áraszt egész környezetünkre.” (Ellen G. White: Jézus élete, Ne nyugtalankodjék a ti szívetek c. fej., 585. o.; Az apostolok története, Hű tanúbizonyság c. fej., 378. o.)

Gondolkodjunk azon, vajon bennünket is erről ismer fel a világ, hogy igaz szeretet uralkodik közöttünk? Mit tehetnénk azért, hogy gyülekezetünket, közösségünket egyre inkább át-hassa a krisztusi szeretet?

2 Mikor és hogyan valósult meg a Jézus által kitűzött cél tanítványai életében?

Ap csel 1,14; 2,1. 44–46; 4,32. 34 • „Mindnyájan egy szívvel-lélekkel foglalatosak voltak az imádkozásban és a könyörgésben az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával, és az ő atyjafiaival együtt. És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak. Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt, jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. És mindennap egy akarattal kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel. A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt, és senki semmi vagyonát nem mondta magáénak, hanem nékik mindenük közös volt. Mert szűkölködő sem volt ököztük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozták az eladottak árát...”

.....

.....

Az ige szerint pünkösd előtt a tanítványok egy szívvel fordultak imádságban Istenhez, hogy teljesítse be ígéretét, mely szerint elküldi számukra a Vigasztalót – és ennek minden akadályát eltávolították életükből. A közös lelki cél és a közös könyörgés összeforrasztotta a szívüket, meglátták saját bűnei-

ket, s készek voltak azokat elrendezni egymással és az Úrral. Amikor önmagukat megalázva átadták magukat a Szentlélek átformaló munkájának, általa Isten szeretete költözött a szívükbe. Krisztus tanítványai ugyanolyan önző, emberi indulatokkal küzdő emberek voltak, mint mi. Önmaguktól nem voltak képesek arra a szeretetre, amelyet nap mint nap láttak megnyilvánulni Mesterük életében. Sokszor tekintettek értetlenül Jézus szeretetteljes cselekedeteire, előítélet-mentes irgalmasságát nem értékelték (lásd pl. Jn 4,27; Mk 10,13; 14,4–5). Egymással való rangvitájuk is állandóan visszatérő mételeyként mérgezte a kis közösség életét. Példájuk bizonyítja, hogy az isteni kegyelem legnagyobb csodája: az emberi szíveket megváltoztató hatalom. Pünkösöd napjára már „szívük-lelkük egy volt”, és ez nem a saját erőfeszítéseik eredményeként valósult meg, hanem Isten Szentlelke által. Az ő részük ebben az volt, hogy kitartóan könyörögtek az áldásért, magukat megalázva önvizsgálatot tartottak, és megnyitották szívüket a Szentlélek munkálkodása előtt: *„Az előkészület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket, és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentés munkájára... Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt a szívükből, bensőséges keresztény közösségben szorosán egybeforrtak.”* (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Pünkösöd c. fejj., 25. o.)

3 Az apostoli levelekben sok tanítást találunk az igazi testvéri közösség megvalósításáról. Mit jelent az egymáshoz tartozás? Mivel jár az együtt érző szeretet, miben fejeződik ki ez a gyakorlatban?

1Kor 12,25–26 • „Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár

szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.”

1Jn 3,17–18 • „Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal.”

Rm 12,10–13 • „Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek... A szentek szükségeire adakozók legyetek, a vendégszeretetet gyakoroljátok.”

Gal 6,1–2 • „Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkeivel, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.”

1Thess 5,11–14 • „Vigasztaljátok azért egymást, és építse egyik a másikat, amiképpen cselekszitek is. Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsetek a rendetleneket, bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtelenekeket, türelmesek legyetek mindenki iránt.”

Jak 5,16 • „Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.”

.....
.....

Próbáljuk meg összegezni a fenti igék alapján, mit jelent egy valóban működő keresztyén közösség tagjának lenni! Mit tehetünk személyesen annak érdekében, hogy ez megvalósuljon?

„Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvételre serkenti, amely Jézus életét jellemezte. Csak az szereti igazán Istent, aki önzetlen szeretettel viseltetik atyjafia iránt. Az igaz keresztény minden veszélyben és bajban lévő léleknek segítségére siet. A tévelygőtől nem fordul el, nehogy mind mélyebbre süllyedve szerencsétlenségében és csüggedésében teljesen Sátán martalékává legyen...

»Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvvel, hanem cselekedettel és valósággal.« (1Jn 3,18) A keresztényi jellem akkor éri el tökéletességét, ha a másokon való segítség vágya állandóan ott él a hívők lelkében. Ha ennek a szeretetnek lehelete veszi körül őket, akkor »élet illatává válnak az életre«, és Isten megáldhatja munkájukat.»

„A szegények terhein könnyíteni, a betegeket gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel!”

„Sokak számára terhes küzdelem az élet. Érzik elégtelenségüket, ezért boldogtalanok és kételkedők is; azt gondolják, nincs miért hálásnak lenniük. Nyájás szavak, együtt érző tekintet, a megbecsülés kifejezése sok küszködőnek és magára hagyatottnak olyan lenne, mint a pohárnyi üdítő víz a szomjazónak. A szeretetteljes cselekedet, a részvételjes szó könnyítene a súlyosan rájuk nehezedő terheken.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Hű tanúbizonyság c. fejj., 377–378. o.; A nagy orvos lábnyomán, Tanítás és gyógyítás c. fejj.; Gondolatok a Hegyi beszédről, Kik a boldogok? c. fejj., 27. o.)

4 Hogyan valósulhat meg az igazi közösség különböző korú, múltú, neveltetésű és jellemű emberek között? Mit jelent egymás elfogadása, „befogadása”?

Rm 15,5–7 (vö. Eféz 4,3–5) • „A békességes tűrésnek és vigasztalásnak Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon

indulat legyen bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.”

Fil 2,2–5 • „Teljesítsétek be az én örömeimet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén, semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti-magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is.”

Jak 2,1 • „Atyámfiain, ne legyen személyválogatás a ti hitekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban.”

.....
.....

„Az életben minden társulás önuralmat, türelmet és megértést igényel. Természetünk, műveltségünk, szokásaink különbözőek, ezért meglátásaink is eltérőek. Különbözőképpen ítélünk. Az igazság értelmezésében, a viselkedés megítélésében nem mindig értünk egyet. Nincs két ember, akivel mindig ugyanaz történik. Eltérőek a megpróbáltatásaink is. Amit az egyik ember könnyű feladatnak tart, az a másiknak mérhetetlenül nehéz és bonyolult.

Az emberi természet olyan esendő, olyan tudatlan, olyan tévedő: ezért legyen mindenki óvatos mások megítélésében! Aligha tudjuk, hogy tetteink miként hatnak másokra. Lehet, hogy annak, amit teszünk vagy szólunk, nem tulajdonítunk nagy jelentőséget, de ha szemünk megnyílna, látnánk, milyen súlyos – jó vagy rossz – következményekkel járnak tetteink és szavaink.”

„Szeressük és becsüljük egymást annak ellenére, ha látjuk is egymás hibáit és fogyatkozásait! Gyakoroljuk az alázatosságot: a saját erőnkben ne bizakodjunk, és mások gyengeségeit türelmesen szenvedjük el! Ez kiöli a szűkkeblűséget és az önzést, és nemessé, nagylelkűvé tesz.”

„Mindenkinek teljesítenie kell külön feladatát, akire Isten üzenetet bízott; és mindenkinek megvan saját egyénisége, jellegzetesége is, amit mindenkivel szemben meg kell óvnia. Azonban egymással mindig egyetértésben munkálkodjanak. Isten munkatársainak a szolgálatban egységeseknek kell lenniük. Egyik se akarjon bíróként felülkerekedni; munkatársairól ne nyilatkozzék lekicsinylőleg, s ne bánjon velük alárendelt személyekként. Mindenki Isten vezetése alatt végezze a reá kiszabott munkát; emellett többi munkatársát tisztelje, szeresse és bátorítsa. Együttesen járuljanak hozzá a mű befejezéséhez.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Kapcsolataink c. fejj., 349. o.; *Jézushoz vezető út*, Öröm az Úrban c. fejj.; *Az apostolok története*, Apollós Korinthusban c. fejj., 186. o.)

5 Milyen módon akarja az ellenség tönkretenni az igazi testvéri közösséget Isten népe között? Hogyan győzhetjük le ezeket a kísértéseket?

Kol 3,13 • „Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is.”

Rm 14,10–13 • „Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? Avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé. Mert meg van írva: Élek én, mondja az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja. Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek. Annakokáért egymást többé ne kárhoztassuk: ha-

nem inkább azt tartsátok, hogy a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy megbotránkozást.”

Jak 4,11; 5,9 (vö. Rm 2,1) • „Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai. Aki megszólja atyjafiát, és aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvényt ellen szól és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírója vagy a törvénynek. Ne sóhajtozzatok egymás ellen, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll.”

Az alábbi idézetek abban segítenek bennünket, hogyan viselkedjünk a gyülekezetben előforduló konfliktushelyzetekben:

Ha valaki megbánt bennünket: *„Nem szabad semmilyen valószínűség vagy vélt sérelmünk miatt bosszankodnunk. Énünk az az ellenség, akitől leginkább kell félnünk. Nincs olyan bűn, ami rombolóbb hatással lenne a jellemre, mint a Szentlélek által meg nem fékezett emberi indulat. Semmilyen győzelem nem olyan értékes, mint az, amit énünkön aratunk.*

Ne legyünk sértődékenyek! Ne érzéseink igazolása és hírnevünk őrzése, hanem a lelkek megmentése legyen az életcélunk! Mihelyt érdekelni fog bennünket mások üdvössége, elfeledkezünk azokról az apró ellentétekről, amelyek oly sokszor jelentkeznek emberi kapcsolatainkban. Gondoljanak rólunk vagy tegyenek velünk bármit, de ez ne zavarja meg Krisztussal való egységünket és a Lélekkel való közösségünket!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Türelem a bántásokkal szemben c. fejj., 350. o.)

Amikor nehezen tudunk megbocsátani: *„Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi jogon ítélsz fölötte, mintha olvasnál szívedben! Isten Igéje ezt mondja: »...ha megtér, bocsáss meg neki. És*

ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozád tér, mondván: Megbántam! – megbocsáss néki.» (Lk 17,3–4) És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is, annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked.

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökös társainvá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is!

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tőrjünk meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben nyoma se legyen a megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérré, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége.» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, A megbocsátás mértéke c. fejj.)

Amikor csalódunk azokban, akikben megbíztunk: „Hajlamosak vagyunk arra, hogy inkább embertársainknál keressünk megértést és gyógyulást, mintsem Jézusnál. Az irgalmas és hűséges Isten azonban sokszor megengedi, hogy cserbenhagyjanak azok, akikben bíztunk, hogy megtanuljunk, milyen hiábavaló dolog emberben bízni és embert tenni erősségünké. Bízunk teljesen, alázatosan, önzetlenül Istenben! Ő tudja, mi fáj a lelkünk mélyén, de amit kifejezni nem tudunk. Amikor minden sötétnek és titokzatosnak tűnik, gondoljunk Krisztus szavaira: »Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.« (Jn 13,7)» (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, 351. o.)

Hogyan győzhetjük le az ítélkező magatartást? „Ha felfogánánk, hogy Isten milyen türelmes velünk, nem ítélgetnénk és vádolnánk másokat. Krisztus földi életében mennyire megdöbbenette volna környezetét, ha – miután megismerték Őt – egyetlen vádaskodó, gáncsoskodó vagy türelmetlen szót hallottak volna tőle! Sohase feledkezzünk el arról, hogy azoknak, akik Krisztust

szeretik, jellemükkel Őt kell képviselniük. A lelkiismeretes munkásoknak nincs idejük mások hibáin töprengeni. Nem jó mások hibáinak és gyarlóságainak polyvájából élni. A rágalmazás kettős átok, ami a rágalmazóra súlyosabban nehezedik, mint a hallgatóra. Aki a széthúzás és viszály magvait hinti, saját lelkében aratja halálos gyümölcsseit. A másokban rosszat kereső ember e pusztító keresgélésével gonoszsgot alakít ki magában. Mások hibáinak firtatásával mi is az ő hasonlatosságukra formálódunk. De ha Jézust szemléljük, ha szeretetéről és jellemének tökéletességéről beszélünk, akkor az Ő hasonlatosságára alakulunk át. Az általa példázott magasztos eszményképről gondolkodva tiszta és szent légkörbe, Isten közelébe emelkedünk. És ha ott is maradunk, világgosság árad belőlünk, amely fényt hint mindazokra, akikkel érintkezünk.

Mások bírálata és elmarasztalása helyett szólj inkább ilyenképpen: »Törekednem kell a saját üdvösségemre. Ha vele, aki üdvözíteni akar, együtt munkálkodom, akkor nagyon kell figyel-nem magamat. El kell távolítanom minden bűnt az életemből. Le kell győzőnöm minden hibámat. Krisztusban új teremtéssé kell lennem. Akkor a bűn ellen küzdők gyöngítése helyett, bátorító szavakkal erősíteni tudom őket.« Nagyon közömbösek vagyunk egymással szemben. Túl gyakran elfeledkezünk arról, hogy munkatársainknak erősítésre és bátorításra volna szükségük. Biztosítsd őket érdeklődésedről és együttérzésedről! Segíts nekik imáid-dal, és mondd is meg nekik, hogy imádkozol értük!» (Ellen G. White: i. m., 355–356. o.)

Mit tegyünk, ha megtéretlen emberekkel találkozunk Isten népe között? „Nem mindenki igaz tanítvány, aki Krisztus munkásának vallja magát. A Krisztus nevét viselők között, sőt azok között is, akik a munkásainak számítanak, vannak olyanok, akik nem képviselik jellemét. Nem Krisztus elvei szerint járnak el. Ezek a személyek gyakran megzavarják és elcsüggesztik azokat a munkatársaikat, akik még tapasztalatlanok a keresztyén életben. De senki se hagyja magát megtéveszteni. Krisztus tökéletes

példát mutatott, és arra szólít fel minket, hogy kövessük Őt. Az idők végéig lesz konkoly a búza között. Amikor a szolgák a gazda iránti megbecsülésből engedélyt kértek a konkoly kiirtására, a gazda ezt mondta: »Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig...« (Mt 13,29–30)

Az irgalmas és hosszútűrő Isten türelmes és elnéző az eltévelyedett, sőt még a kétszínű emberrel is. Krisztus választott apostolai között volt Júdás, az áruló. Meg kell-e lepődnünk, vagy el kell-e csüggednünk azon, hogy munkásai között ma is vannak kétszínű emberek? Ha Ő, aki olvas a szívben, türelmes volt azzal, akiről tudta, hogy el fogja árulni, milyen türelemmel kell viseltetnünk nekünk a vétkezők iránt!” (Ellen G. White: i. m., 356. o.)

6 Az eddigieket is átgondolva, lehetséges-e igaz keresztény élet az egymással való közösség vállalása nélkül?

Rm 12,4–5 • „Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.”

1Kor 12,25. 27 • „Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”

Zsid 10,24–25 • „És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget.”

.....
.....

Az idézett igék szerint nem egyenként, hanem együtt vagyunk Krisztus teste. Ebben a testben egymásról gondoskodva, egymásra ügyelve, egymásnak szolgálva növekedhetünk hitünkben, tisztulhatunk jellemünkben – a testtel együtt. Elkülönülve a közösségtől nem működhet igazán a keresztény élet, megbénul, életképtelenné válik, mint a testről leválasztott testrész.

Isten áldásul szánta nekünk a testvéri közösséget, hogy általa növekedhessünk, fejlődhessünk, és együtt jussunk el a Krisztus teljességére.

Az e heti adomány az oktatási alapot támogatja.

A TANÍTVÁNYOK EGYMÁS IRÁNTI FELELŐSSÉGE

Bátorítás és feddés

¶ Mi az alapja a tanítványok egymás iránti felelősségének?
Mi a kapcsolat a feddés és a szeretet között? Milyen következményekkel járhat a feddés elhanyagolása?

3Móz 19,17–18 (vö. Péld 13,24) • „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viselj az ő bűnének terhét. Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr.”

Jak 5,19–20 • „Atyámfiain, hogyha valaki köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez.”

Jel 3,19 • „Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.”

.....
.....
Az egymás iránti szeretet magában hordozza azt a felelősségteljes gondolkodást is, amely nem hagyja szó nélkül az életet

tönkretevő bünt. A gyűlölet a közönytől kezdődik az életünkben, amikor nem érezzük át a bűnbe belegabalyodott ember helyzetét. Isten nem tud közömbös lenni a bűn iránt, mert szeret bennünket. Nem csupán a pillanatnyi helyzetet látja, hanem a következményeket is. Hosszú távon szemléli az életet, ezért küzd értünk, hogy szembesüljünk bűneinkkel, még azon az áron is, hogy ezzel pillanatnyilag szenvedést okoz nekünk. Talán nem vagyunk mindig tudatában annak, hogy a szeretet – éppen a felelősség elfogadása miatt – sokszor fájdalom okozásával jár együtt...

Isten szeretné tudatosítani bennünk a felelősségünket: „...*Ha valaki elhanyagolja a Krisztus által ráruházott kötelességet, és nem próbálja helyreigazítani a tévelygőket, bűnösöket, a bűn részesévé válik. Azokért a vétkekért, amelyeket megakadályozhattunk volna, éppoly felelősek vagyunk, mint ha magunk követtük volna el.*” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 374. o.)

Ritkán gondoljuk át, hogy a rosszul értelmezett „szeretet” kifejezetten megerősítheti a másikat a bűn útján. Amikor valaki vállalja a bűnnel való szembesítés konfliktusát, hajlunk arra, hogy szeretetlennek gondoljuk, és a feddést szeretetünk kifejezésével ellensúlyozzuk. A nép szemében Áron simulékony magatartása sokkal szimpatikusabb volt, mint Mózes határozott éles szavai. Azonban a valóság az volt, hogy Áron a nép romlásának volt az eszköze – Mózes védte igaz érdekeit, önzetlenül küzdve értük...

„*Az utolsó napokban hasonló bajok fenyegetik a gyülekezet fejlődését, mint amelyek az ősegyházat támadták... »Gyakoroljátok a szeretetet!« – hallatszík mindenfelől, de különösen azoktól, akik hivalkodnak szentségükkel. Az őszinte szeretet azonban tisztább annál, semhogy egyetlen rejtegetett bünt is elfedezze. Egyrészt szeressük azokat az embereket, kikért Krisztus életét adta, másrészt azonban nem szabad a gonosszal megalkudnunk. Nem szabad egyesülnünk a lázadókkal, és ezt szeretetnek nevezni.*” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 380. o.)

Különösen szükség van erre a bölcs szeretetre a gyermeknevelésnél: „A szeretet ikertestvére a kötelesség. A kötelesség elhanyagolása, miközben a szeretetnek szabad teret engedünk, akaratossá, csökönyössé, romlottá, önzővé és engedetlené teszi a gyermekeket. Ha viszont a szigorú kötelességet hagyjuk magában állni anélkül, hogy szeretettel lágyítanánk, az is hasonló eredményt szül. A kötelességet kell tehát elegyítenünk, hogy helyesen fegyelmezzük a gyerekeket.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III., 195. o.)

A feddés elhanyagolásának van egy olyan következménye, amit nem vehetünk észre azonnal, s nem olyan nyilvánvaló, mint a másik ember iránti felelősségünk Isten ítélőszéke előtt (Ezék 3,17–21): „Tartózkodjunk a túlságos szigortól a gonosztevővel szemben; másrészt természetesen vigyázzunk, nehogy szem elől té vesszük a bűnös rendkívüli bűnösségét. Szükséges, hogy a tévelygő iránt keresztényi türelmet és szeretetet tanúsítsunk, azonban fennáll az a veszély is, ha túlságosan elnézőek vagyunk hibáival szemben, hogy arra a következtetésre jut: talán nem is érdemelte meg a feddést, és mint jogtalan dolgot visszautasítja. Néha az evangélium prédikátorai hosszútűrésükkel okoznak bajt, amennyiben a tévelygő bűneit tűrik, sőt támogatják is. Így készek mentegetni és enyhíteni azt, amit Isten elítél; idővel pedig olyan vakokká válnak, hogy még dicsérik is azokat, akiket Isten parancsa szerint feddeniük kellene. Aki eltompította lelki ítélőképességét bűnös engedékenység által olyanokkal szemben, akiket Isten elítél, előbb-utóbb súlyosabb bűnöket követ el, amennyiben túl szigorúan és keményen bánik azokkal, akik Istennek tetszenek.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 345–346. o.)

2 Milyen lelkület, indíték vezet a feddés helyes gyakorlására Jézus tanítása és példája alapján?

Mt 18,11–14 • „Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha valamely ember-

nek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-é ott, és a hegyekre men-
vén, nem keresi-é azt, amelyik eltévelyedett? És ha törté-
netesen megtalálja azt, bizony mondom néktek, inkább
örvend azon, mint a kilencvenkilencen, amely el nem té-
velyedett. Ekképpen a ti mennyei Atyátok sem akarja,
hogy egy is elveszen e kicsinyek közül.”

1Pt 5,2 • „Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját,
gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet;
sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal.”

Jn 10,11 • „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a
juhokért.”

.....
.....

Az intés gyakorlását vissza kell helyezni a szeretet összefüg-
gésébe. Jézus minden emberért áldozatot hozott. A bennün-
ket körülvevő emberek – velünk együtt – mindannyian ennek
az áldozatnak köszönhetik az életüket. Lehet, hogy erről nem
tudnak, lehet, hogy már hallottak róla, csak nem értették meg,
esetleg még nem tudatosult bennük. Isten arra hívott el ben-
nünket, hogy mélységes szeretetét képviseljük mindenki szá-
mára. Amikor valaki intésre szorul, akkor azért küzdjünk,
hogy Krisztus áldozata ne legyen hiábavaló az életéért. Jézus
általunk akarja megkeresni és megmenteni őt. Nem igazság-
szolgáltatásról van tehát szó, nem Isten bűnnel szembeni kár-
hozható, fenyegető haragjáról, még csak nem is a jó és a rossz
megkülönböztetéséről, hanem az áldozatot hozó Krisztus
szeretetből fakadó küzdelméről az elveszett megkereséséért.
Ha egy gyülekezeti tag szorul intésre, akkor nem egy keze-
lendő „ügyről” kell gondolkodnunk, hanem egy eltévelyedett
bárány hazavezetéséről... Minden a másik megmentésére irá-

nyul. Ennek a gondolkodásnak és lelkületnek kell áthatnia minden egyes lépést. Az énnel el kell tűnnie, még az „igazság kardját” is ennek megfelelően kell forgatni... *„Az igazságot sokszor nyíltan el kell mondani a tévelygőnek, hogy belássa hibáját és megújulhasson. Nem szabad azonban bíraskodnod vagy ítélkezned. Ne próbáld magadat igazolni. Minden erőfeszítésed gyógyulására irányuljon. Lelki sebek kezelésekor a legtapintatosabb érintésre, a legkifinomultabb érzékenységre van szükség. Csakis a Golgota Szenvedőjéből áradó szeretet győzedelmeskedhet itt. Gyöngéd szelídséggel bánjon testvér a testvérral, mint aki tudja: ha sikert ér el, »lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez« (Jak 5,20).”* (Ellen G. White: *Jézus élete*, 373. o.)

Az intés – a szembesítés által – a változtatás lehetőségét teremti meg. Megmarad azonban a szabadság arra is, hogy ne történjen változás. A szeretet biztosítja ezt a szabadságot. Nincs összhangban Isten szeretetével az a feddés, amelyik az engedelmisség feltételéhez köti a szeretet gyakorlását, amely ki akarja kényszeríteni az engedelmisséget. Krisztus nem azt az üzenetet bízta ránk, hogy Ő akkor szereti és fogadja magához az embert, ha már bűntelen lett, hanem azt, hogy azért hozott áldozatot, mert szereti és meg akarja menteni a bűnöst. A szeretet ezért annak a fájdalmát is elfogadja és hordozza, hogy ha valaki makacsul kitart a rossz mellett, azt is elszenveddi, ha a szeretetből fakadó feddés miatt ellenségként bánnak vele. (Egyszerű törvényszerűsége az életnek, hogy az ember vagy önmagával harcol, vagy szembe fordul az igazsággal és az igazság képviselőivel.)

Sokszor a saját bűneink, bűnösségünk tudata tart vissza a feddés gyakorlásától. Talán attól tartunk, hogy valaki megjegyzi: „Te sem vagy különb!” Esetleg úgy érezzük, ha szóvá tesszük a bűnt, akkor nekünk is komolyabban kellene vennünk saját küzdelmeinket. Szívesen elkerüljük az esetleges konfliktusokat is a kényelemszeretetünk miatt, és nem akarunk szeretetlennek látszani. Mindezek azonban nem adnak

felmentést a másik iránti szeretet felelőssége alól. Amikor in-
tünk, nem a szent Isten ítéletét kell végrehajtanunk. Ha ezt
tennénk bűneink valóban akadályok lennének, sőt vesztünket
okoznák. Bűnös voltunk hátrányos akkor, amikor a bűnnel va-
ló megalkuvásunk, bűneink nyomasztó tudata megakadályoz-
za azt, hogy a jót és a rosszat következetesen elkülönítsük egy-
mástól, és a bűnt félelem nélkül bűnnek nevezzük. Bűnös vol-
tunkat azonban Isten jóra is fordíthatja. Egyrészt azért, hogy
ismerve a bűn nyomorúságát, szeretnénk megkímélni a mási-
kat a rossz tapasztalatától, másrészt hogy gyengédek és irgal-
masak leszünk, mint akik tudjuk, hogy magunk is gyengédség-
re és irgalmasságra szorulunk. Saját tapasztalatunk alapján tud-
ni fogjuk, mekkora segítséget adhat a tapintatos szeretet a hi-
bával való szembeforduláshoz, míg a szeretetlenség micsoda el-
lenállást vált ki belőlünk minden jóra készzetéssel szemben...

*„A legsúlyosabb következményekkel járó bűn a rideg, kritizáló
és engesztelhetetlen lelkület, amely a farizeusok rendjét jellem-
zi... Csodálatos képességünk lehet azon a téren, hogy mások hi-
báit felfedezzük, ámde akiket ez a lelkület ural, azoknak mondja
Jézus: »Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből.« Aki
igazságtalanságot követ el, rendszerint az első, aki másokat jogta-
lansággal gyanúsít, és embertársa kárhoztatásával igyekszik ön-
szívének hibáit fedezni vagy önmagát mentegeni... Ha az élet-
ben egy lélek válságba kerül, s ti tanáccsal és figyelmeztetéssel
akartok rajta segíteni, szavaitoknak csak akkor lehet jó hatása, ha
példaadástok és lelkületetek összhangban van azokkal. Jónak kell
lennetek, még mielőtt jót cselekedhetnétek. Mindaddig nem gy-
akorolhattok senkire olyan hatást, amely jellemét átalakíthatja,
amíg Krisztus kegyelme saját szíveteket meg nem alázta, meg
nem tisztította és meg nem látgyította... Ha Krisztus bennetek
lakozik..., akkor nem vágyakoztok másokat megfigyelni és hibá-
ikat leleplezni. Ahelyett, hogy arra törekednétek, hogy másokat
vádoljatok és elítéljete, inkább segíteni, áldani és menteni akar-
játok... Eszetekbe jut majd, hogy életek útján mily gyakran té-*

vedtetek magatok is, és milyen nehéz volt újra az egyenes útra térni, ha egyszer elhagytátok. Semmi esetre se taszítsátok testvéretekét még nagyobb sötétségbe, hanem szíves részvétellel figyelmeztessétek az őt környező veszedelmekre.” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 111–113. o.)

3 Milyen az a magatartás, amelyet a krisztusi szeretet minden körülmények között kizár?

Mt 7,1 (vö. Jn 12,47) • „Ne ítéljeteK, hogy ne ítéltesseteK.”
1Tim 5,1–2 • „Az idősebb embert ne dorgáld meg, hanem intsd mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait, az idősebb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal.”

.....

.....

„Aki gyakran tekint fel a golgotai keresztre, és tudatában van annak, hogy bűnei juttatták a Megváltót oda, az nem próbálkozik azzal, hogy bűneit felebarátjával összehasonlítsa. Nem ül be a bírói székbe, hogy embertársai felett ítélkezzeK. Aki a golgotai keresztről árnyékában halad, lehetetlen, hogy a vádaskodás és az önmagasztalás szellemét ápolja. Csak akkor (...) lettetek alkalmassá mások megsegítésére, akkor közeledhettek hozzá és érintethettek szívét, amikor érzitek, hogy saját éneteket, sőt egész életemeket is fel tudnátok áldozni, hogy egy megtévedt testvéreteknek segítsétek. Hibáztatással és szemrehányással még senkit sem lehetett a helyes útra téríteni...” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyi beszédről*, 113. o.)

Miközben el kell kerülnünk az ítélkezést, s meg kell hagynunk azt Krisztusnak, fontos, hogy helyes módon éljünk az

Istentől kapott ítélőképességünkkel. Erre szólít fel Pál apostol: „Azért egymást többé ne ítéljük el, hanem inkább azt ítéljétek meg, hogy a ti atyátokfiának ne szereztek megütközést vagy megbotránkozást.”* (Rm 14,13) Szükséges tehát a különböző élethelyzetek megítélése abból a szempontból, hogy az adott helyzetben mi épít, és mi nem. A kárhoztatás és a vádolás helyett azt kellene gyakorolnunk, hogy minél érzékenyebben, minél hamarabb meglássuk, mire van szüksége a másik embernek, hogy miután megláttuk, meg is adhassuk...

A Timóteusnak írt levélben szereplő „dorgál” (epiplésszó) kifejezés jelentése: „Ráüt, odaüt, élesen kikel valakire, valaki ellen; szid, korhol... (az éles és formájában durva feddés szava).” (Varga Zsigmond: Újszövetségi görög–magyar szótár) Nincs helye tehát az éles, bántó szavaknak. Nem csak az indítékot, a lelkületet, de a megnyilatkozást is át kell járnia a szeretetnek.

„A rossz javítására irányuló törekvésünkben óvakodnunk kell az állandó hibakereséstől és a megrovástól, mert az állandó megrovás egyáltalán nem megújító, pozitív hatású. Sokan, és gyakran éppen azok, akik a legfinomabb lelkülettel rendelkeznek, képtelenek fejlődni a kíméletlen kritika légkörében. A virágok nem nyílnak ki a fagyos szélben!” (Ellen G. White: Előtte az élet, 288. o.)

4 Mit tanulhatunk Jézus példájából és tanításából a feddésről?

Mt 18,15–18 • „Ha pedig a te atyádfia vétkezik (ellened), menj el és dorgáld meg őt négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásaival erősíttessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre**

* Pontosított fordítás szerint.

** Az „ellened” kifejezés nem minden szövegváltozatban szerepel.

sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő. Bizony mondom néktek: Amit megköttök a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz.”

Jn 3,9–10 (vö. Jn 3,3–8) • „Felelt Nikodémus, és mondta néki: »Mi módon lehetnek ezek?« Felelt Jézus és mondta néki: »Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?«”

Jn 4,15–18 • „Mondta néki az asszony: »Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jöjjek ide meríteni!« Mondta néki Jézus: »Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!« Felelt az asszony, és mondta: »Nincs férjem.« Mondta néki Jézus: »Jól mondtad, hogy: Nincs férjem. Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.«”

.....
.....

Gyűjtsünk további példákat arra, hogyan gyakorolta Jézus a feddést!

Gondoljuk át, mit jelent ez: „Legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.”

„Szeretet, irgalmasság és együtt érző részvét nyilatkozott meg élete minden tetteiben. Szíve együtt érző rokonszenvvel fordult az emberek felé. Magára vette természetünket, hogy megközelíthessen bennünket, és betölthesse szükségleteinket. A legszegényebb és leginkább megvetett emberek sem féltek Jézushoz közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá. Szívesen ültek le a lábához és a térdeire, hogy jóságos arcába nézhessenek. Jézus az igazság egyetlen szavát sem hallgatta el, de mindenkor szeretettel szólt. A legnagyobb tapintat, körültekintés és szívélyes figyelmesség jellemezte Őt az emberekkel való érintkezése során. Sohasem volt nyers, sohasem szólt határozott szigorúsággal alaptalanul, soha

nem okozott szükségtelen szenvedést az érzékeny lelkeknek. Nem részesítette kemény megrovásban az emberi gyengeségeket. Az igazságot szólta, de ezt mindenkor szeretettel tette. Leleplezte viszont a képmutatást, a hitetlenséget és az álnokságot, de ilyenkor is fájdalom volt a hangjában, súlyos feddéseit is megrendülés hatotta át... Elvetették Öt, az Üdvözítőt, Ő azonban mégis szeretettel tekintett rájuk. Jézus az önmegtagadás és a körültekintő gondoskodás életét élte e Földön. Érték volt számára minden emberi lélek... Minden emberben elveszett lényt látott, akinek a megmentése az Ő feladata.” (Ellen G. White: Krisztushoz vezető lépések, 11–12. o.)

Jézus akkor feddett, amikor már megnyerte a szív bizalmát. A gúnyolódáson nem sértődött meg, türelmes magyarázattal válaszolt. Nem erőltette a bűnvallomást, és megbecsülte, elismerte az őszinteséget. Inkább bátorított és kértelt, mint ítélkezett. Noha övé az ítélet, nem tekintette földi küldetésének a kárhozzátást (Jn 3,17). Még a parázna nő felett vádaskodó farizeusok bűneit is tapintatosan csak a porba írta (Jn 8. fe.). A farizeusi képmutatást szolgálata végén nyílt, egyenes szavakkal leplezte le, hogy káros befolyásuktól megszabadítsa tanítványait.

Jézusnak a tanítványok iránti magatartása nagyon fontos tanítást hordoz számunkra. Jézus nem feddte meg nyíltan Júdást, bármilyen teher is volt számára Júdás bűneit szó nélkül hordozni. Azért nem tette, mert Júdás nem állt készen a feddés elfogadására, így Jézus közvetlen nyílt feddéssel nem segíthetett rajta. Júdás sértődékenységét, eltorzult érzékenységét jól mutatja, hogy Jézus elárulását akkor döntötte el végleg, amikor a betániai vacsora alkalmával Jézus rászólt: „Hagyj békét néki...” – Máriának, aki megmosta és megkenste Krisztus lábait... Júdással ellentétben Pétert, Jánost és a többi tanítványt Jézus figyelmeztethette, szembesíthette helytelenségeikkel, mert a Krisztus iránti szeretetük ezt lehetővé tette. Arra tanít ezzel Jézus, hogy figyelni kell, van-e fogadókészség

a szavainkra. Építeni tudunk a feddéssel, vagy csak a megke-
ményedést gyorsítanánk egy ember életében?

„A szelídség lelkével „ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértés-
sél te magad is” (Gal 6,1), menj a tévelygőhöz, és „dorgáld meg
őt négyszemközt” (Mt 18,15). Ne hozd szégyenbe, ne teregsd ki
hibáját mások előtt, ne hozz gyalázatot Krisztusra olyan ember
vétkének, tévedésének nyilvános feltárásával, aki az Ő nevét
viseli... Még ez az erőfeszítés is lehet hasztalan. Ekkor, mondta
Jézus, „végy magad mellé még egyet vagy kettőt” (Mt 18,6). Le-
het, hogy együttes befolyásuk győzni fog ott, ahol az első rábeszél-
és nem ért el eredményt. Mivel nincsenek benne az ügyben, sok-
kal valószínűbb, hogy pártatlanok lesznek, tanácsuk nagyobb
súllyal esik a latba a tévelygő szemében. Ha nem hallgat rájuk,
akkor az ügyet a hívők egész testülete elé kell hozni – de addig
nem. A gyülekezet tagjai mint Krisztus képviselői egyesüljenek
imában és szerető könyörgésben, hogy a vétkező bűnének tudatá-
ra ébredjen. A Szentlélek szólni fog szolgálói által, kérleli a tévely-
gőt, jöjjön vissza Istenhez... Aki ezt az egyesült kezdeményezést
is visszautasítja, az elvágja a Krisztushoz fűződő köteléket, s ki-
tépi magát a gyülekezet közösségéből. Ettől fogva, mondta Jézus,
„legyen előtted olyan, mint a pogány, és a vámszedő” (Mt 18,17).
Mégsem szabad rá úgy tekinteni, mint akit Isten kizárt kegyelmé-
ből. Korábbi testvérei ne vessék meg és ne hanyagolják el, hanem
kezeljék szelíden, irgalommal mint elveszett bárányt, akit Krisz-
tus még mindig vissza akar hozni nyájába... A hiba elkövetőjé-
nek kell elmondanunk a bűnt. Nem szabad megjegyzések, bírálat
tárgyává tennünk magunk között, még azután sem ismételgethet-
jük másoknak, hogy elmondtuk a gyülekezetnek. A keresztyének
bűneinek megismerése csak botránkozás okozója lehet a hitetlen
világban, s ha állandóan ezekkel a dolgokkal foglalkozunk, az
csak kárunkra válhat, mert a szemlélés által változunk meg. Mi-
közben egy testvér hibáit akarjuk kijavítani, Krisztus Lelke arra
indít, hogy védelmezzük, amennyire csak lehet, saját testvéreinek
bírálatától is, mennyivel inkább a hitetlen világ ítélkezésétől. Mi

magunk is tévelygünk, szükségünk van Krisztus irgalmára, megbocsátására, s ahogyan szeretnénk, hogy Ő bánjon velünk, parancsa szerint nekünk is úgy kell bánnunk egymással.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 373–374. o.)

Figyeljük meg az előző idézetből, hogyan viszonyuljunk a bűnről folytatott beszélgetéshez! Miért fontos ez?

5 Mi minden tartozik a feddés fogalmkörébe?

Jól kiábrázolódik előttünk a feddés fogalma az Újszövetség görög szövegében használt szavak jelentéstartalmának és használatának megfigyelése nyomán.

A) **„Szid, dorgál, rászól valakire, komolyan rábeszél, erőteljesen, határozottan megmond, lelkére beszél valakinek”** (gör. *epitimaó*).

Ennek a kifejezésnek a fényében a feddés határozott, erőteljes felszólítás.

Jézus így utasította rendre a démonokat (Mk 1,25), így szólt rá Péterre, amikor nem akarta látni Krisztus életében a keresztet (Mk 8,33), erőteljes határozottsággal utasította el tanítványainak helytelen lelkületét, amikor tüzet kívántak a samáriai falura (Lk 9,55). Lukács evangéliumában ezt a kifejezést olvassuk Jézus felszólításában: **„Őrizzétek meg magotokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg neki.”** (Lk 17,3)

B) **„Nevel, tanít, oktat, fegyelmez, utat mutat”** (gör. *paideuó*).

E szerint a feddés türelmes nevelést, tanítást jelent, amely szükség esetén nem nélkülözi a fenyíték használatát sem.

Ezt a kifejezést használja az Újszövetség Isten értünk végzett nevelő munkájának ábrázolására: **„Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem (paideuó): légy buzgóságos azért,**

és térj meg.” (Jel 3,19) Ezzel a türelmes, nevelő munkával kell fáradozni a bűn fogságában vergődő lelkekért is: „Az Úr szolgálójának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkibehez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. Aki szelíden fenyíti (paideuó) az ellenszegülőket; ha talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére, és felocsúdnának az ördög töréből azok, akik foglyok az (ördög) akaratainak teljesítésére.”* (2Tim 2,24–26)

C) „Narfényre hoz, fel-, be-, megmutat; meggyőz, bizonyít...” (gör. *elenkhó*).

E kifejezés szerint a feddés az adott helyzet, a tények világos megfogalmazását jelenti.

Ezt a kifejezést olvashatjuk Mt 18,15-ben: „*Ha pedig a te atyádfia vétkezik (ellened), menj el és dorgáld meg őt négy szemközt.*” Ha egymás mellé tesszük Lukács és Máté kifejezéseit, akkor így összegezhethetjük a jelentését: Jézus felhívása arra vonatkozik, hogy olyan határozott, egyenes, félreérthetetlen beszéddel fogalmazzuk meg a problémát, hogy világossá váljon a másik számára, és megértse. Tehát ne utalgassunk, ne „csomagoljuk be” annyira a gondolatot, hogy ne lehessen megérteni. Vállaljuk az őszinte, nyílt beszédet a másik megmentése érdekében.

Félreérthető lehet Tit 1,12–13: „*Azt mondta valaki közülük, az ő saját prófétájuk: A krétaiak mindig hazugok, gonosz vadak, rest basak. E bizonyosság igaz: annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épek legyenek.*” A kímélés nélkül kifejezés szó szerinti jelentése: „éles szerszámmal kíméletlenül elvág, átvág, élesen elhatárol”. Ebben az esetben sem volt elfogadható a kíméletlenség, a szeretetlenség, hiszen azt Jézus példája minden esetben kizárja. Sokkal inkább azt fejezi ki, hogy kíméletlenül szét kell választani az igazságtól a hamisságot, hogy bármennyire eltompult a gondolkodás, elvakult a

* Pontosított fordítás szerint.

bűn következtében a látásmód, félreérthetetlen legyen Isten igazsága számukra.

D) „**Figyelmeztet, felhívja a figyelmet valamire okos érvekkel**” (gr. *nutheteó*).

E szerint a kifejezés szerint a feddés okos, türelmes érvelést jelent, amely egy másik nézőpontot tud megmutatni, s így meggyőzni az embert.

Ezt a kifejezést olvashatjuk Rm 15,14-ben: „*Meg vagyok pedig győződve, atyámfiai, én magam is tifelőletek, hogy teljesekek vagytok minden jósággal, betöltve minden ismerettel, képesek lévén egymást is inteni.*”

E) „**Tanácsol**” (gr. *paraineó*).

Ezt a kifejezést Ap csel 27,9-ben találjuk, amikor Pál apostol arra „intette” útítársait, hogy ne induljanak már el a hajóval. Itt tehát a feddés tanácsolást, bátorítást jelent.

F) „**Magához hív és maga mellé ültet egy bensőséges, bizalmas beszélgetésre, megvigasztal valakit..., kérleli valami megtételére, ami az életmódjával, viselkedésével van kapcsolatban, felszólít, buzdít, sürget...**” (gr. *parakaleó*).

A feddés e szerint meghitt bizalmas beszélgetés, mely a témától függően jelent kérlelést vagy vigasztalást, felszólítást vagy buzdítást. Nagyon sokszor előfordul ez a kifejezés a Bibliában. Néhány példa: „*Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.*” (Rm 12,1–2)

„*Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat. És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.*” (1Thess 2,11–12)

Mit jelent ezek fényében a következő igevers?

„*Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni*

fog élőket és holtakat eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints (elenkhó), feddj (epitimaó), buzdíts (parakaleó) teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4,1–2)

Gondoljuk át a feddésről eddig kialakított képünket! Felejtjük el a feddéssel kapcsolatban az éles, bántó, türelmetlen szavakat, s fogadjuk be az Ige tanítását a feddésről, ami szükség szerint határozott, világos, félreérthetetlen beszédet jelent, türelmes, okos érvekkel fűszerezve, barátságos légkörben.

6 Milyen helyet kapjon az életünkben a bátorítás?

Jób 6,25–26 • „Oh, mily hathatóságok az igaz beszédek! De mit ostoroz a ti ostorozásotok? Szavak ostorozására készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségbeesettnek szavai!”

Jób 16,5 • „Erősíthetnélek titeket csak a szájjammal, és ajakim mozgása kevesbíténé fájdalmatokat.”

Zsid 3,13–14 • „Hanem intsétek (gör. parakaleó) egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményítettessék meg a bűnnek csalárdsága által: Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.”

.....
.....

Az ige arra szólít fel, hogy legyünk egymásnak „bajtársai”, akik egymást intik mindennap, vagyis egymást bensőséges beszelgetések által bátorítják, buzdítják és kérlelik, hogy végig hűségesen kitartsanak a hitküzdlemben, egészen Jézus Krisz-

tus visszajöveteléig. Mindnyájunknak szükségünk van (lenne) ilyen testvéri közösségre! Sajnos sokszor inkább a bírálgatás, a csüggesztés vagy a pletykázkodás szavait szóljuk – a bátorítás helyett. Mintha félnénk bátorítani, nehogy elbizakodottá tegyük a másikat. Pedig a bátorítást és a hízélgést jól meg lehet különböztetni egymástól: a hízélgés mindig az ember önzését erősíti, a bátorítás azonban a szabályszerű küzdelemben erősít meg, s Isten kegyelmével, hatalmával erősíti meg a csüggedt szívet.

„Amikor egy vétkezö tévedésének tudatára ébred, vigyázz, ne hogy elvedd önbecsülését! Ne csüggeszd el közömbösséggel és bizalmatlansággal! Ne mondd: »Mielött bíznek benne, látni akarom, hogy állja-e a szavát!« Sokszor pontosan ez a bizalmatlanság okozza a megkísértett elbukását... Hív fel figyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét! (...) Nagyon közömbösek vagyunk egymással szemben. Túl gyakran elfeledkezünk arról, hogy munkatársainknak erősítésre és bátorításra van szükségük. Biztosítsd őket érdeklődésedről és együttérzésedről! Segíts nekik imáiddal, és mondd is meg nekik, hogy imádkozol értük!» (Ellen G. White: A nagy Orvos lányomán, 110–111., 356. o.)

Az e heti adomány az oktatási alapot támogatja.

A TANÍTVÁNYOK BIZONYSÁGTEVÉSE

Il Hogyan terjedt az evangélium az első keresztény korszakban? Pótolhatja-e bármilyen más módszer vagy eszköz a személyes kapcsolatokat?

Lk 19,10 • „Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.”

Mt 28,19 • „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népetek...”

Rm 1,16–17 • „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először, meg görögnek. Mert az Isten igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe.”

1Pt 3,15 • „Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelídséggel és félelemmel.”

.....
.....
Istennek mindig az volt a terve, hogy emberek közvetlen kapcsolatain keresztül terjedjen tovább az Ő ismerete és az evangélium üzenete a világon. Krisztus kereste az emberekkel való

személyes kapcsolatokat, elment összejöveleikre, elfogadta meghívásaikat, beszélgetést kezdeményezett. Nagyobb öröm volt számára, amikor egy igazságra éhező ember megnyitotta előtte a szívét, mint amikor több ezres tömeg éljenezte és tolongott utána a csodákra áhítozva. Napjainkban a világban nagyon meglazultak az emberi kapcsolatok, sokszor még a rokon szálak sem fűzik igazán össze az embereket. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem is igényelnék a személyes törődést, beszélgetést, esetleg azt, hogy megoszthassák valakivel gondjaikat. Jézus megszánta a sokaságot, mert olyan kiszolgáltattottnak, magányosnak látta őket, mint a pásztor nélküli juhoikat. Vajon ma kevesebb lenne a lelki nyomorúságban, szeretet-éhségben, magányban élő ember? Lehet, hogy nehezebb hozzájuk közelebb kerülni, de ha krisztusi lelkülettel, igazi barátsággal és segítő szándékkal közeledünk, akkor a legtöbb esetben nem zárkóznak el.

„Krisztus parancsa, amellyel szolgálait a főutakra és a sövényekhez küldi, mindazok feladatát meghatározza, akik az Ő nevében szolgálnak. Krisztus szolgálóinak munkaterülete az egész világ, amely felöleli az egész emberiséget. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megértse kegyelmet hirdető üzenetét.

Ezt jórészt személyes munkával kell elérni. Ez volt Krisztus módszere is. Munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Nagy figyelmet szentelt egyetlen emberre is, aki által sokszor ezrekhez jutott el az üzenet.

Ne várjunk arra, hogy az emberek hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresni őket ott, ahol vannak. A szószéki prédikálás a munkának csak a kezdetét jelenti. Tömegek vannak, akikhez soha nem jut el az evangélium, ha nem viszik el hozzájuk.”

„Munkánkban a személyes erőfeszítések sokkal többet jelentenek, mint gondoljuk. Ennek hiánya miatt sokan vesznek el. Egy ember is felmérhetetlen értékű: a Golgota megmutatja értékét. A Krisztusnak megnyert lélek segít, hogy mások is megmeneküljenek, és így állandóan növekvő áldást és üdvösséget eredményez.”

„Krisztus egyházának megalapítása János, András, Simon, Filep és Nátánael elhívásával kezdődött. János két tanítványát irányította Krisztushoz. Egyikük, András, megtalálta testvérét, és a Megváltóhoz hívta. Ezután történt Filep elhívása, aki viszont elment Nátánaelt megkeresni. Szolgáljanak ezek a példák arra, hogy megtanuljunk a személyes erőfeszítések jelentőségét, hogy közvetlenül forduljunk rokonainkhoz, barátainkhoz, szomszédainkhoz. Vannak, akik egy életen át vallják, hogy ismerik Krisztust, de személyesen sohasem tették erőfeszítést a Megváltóhoz vinni akár csak egyetlen lelket is. A munkát teljesen a prédikátorra hagyják, aki hivatása terén képzett lehet, mégsem végezheti el azt, amit Isten egyházának tagjaira bízott.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 153. o.; *Az evangélium szolgálói*, A jó Pásztor c. feje.; *Jézus élete*, 109. o.)

2 Mi tette hitelessé az első tanítványok bizonyágtévéését?
2 A mi esetünkben hogyan valósulhat ez meg?

A) 1Jn 1,1–3 • „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemeinkkel és kezeinkkel illettünk az életnek Ígéről. (És az élet megjelent, s láttuk és tanúbizonyoságot teszünk róla, s hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és Fiával, a Jézus Krisztussal.”

Ap csel 4,20 • „Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.”

2Pt 1,16 • „Mert nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk, Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.”

Mk 5,18–19 • „Amikor pedig a hajóba szállt, a volt ördön-

gös kérte őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedte meg néki, hanem azt mondta: Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.”

B) Mt 5,13–16 • „Ti vagytok a földnek sava, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmi-re, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

.....

.....

Napjainkban sokkal több eszköz áll rendelkezésünkre, hogy az emberekhez eljuttassuk Isten üzenetét, mint valaha. Nyilvánvalóan értékelnünk kell ezt, és élnünk kell a lehetőségekkel. De nem bízunk-e túlzottan a média szerepében, vagy néhány jó képességű előadó másokra gyakorolt hatásában? Nem fenyeget-e bennünket az a veszély, hogy saját személyes erőfeszítéseinket leértékeljük, és jó esetben is csupán annyit teszünk, hogy felhívjuk ismerőseink figyelmét egy-egy tévéadásra, elhívjuk előadásra vagy eljuttatunk hozzá egy hangfelvételt? Ez valóban segítség lehet az igazságkeresők számára, de az igazi meggyőződéshez szükség van a saját személyes hitünk, tapasztalataink, átalakult életünk bizonyosságára. Nem visszatetsző az, hogy a csodálatos igazságokat elmondjuk az embereknek, de féltünk kell őket hívó emberek, gyülekezetek megnyilvánulásaitól, esetleges rossz példájától? Vannak-e élő tapasztalataink az Úrral, amelyeket megoszthatnánk má-

sokkal? Vonzó-e az a keresztény élet, amelyet példánk nyomán megismernek az emberek?

A megszállottságból meggyógyított emberek nem rendelkeztek nagy ismeretekkel, sem különleges képességekkel, mégis nagy szolgálatot végeztek azzal, hogy saját gyógyulásuk örömét megosztották környezetükkel: *„Itt volt tehát számukra az elvégzendő munka: menjenek pogány otthonokba, s beszéljék el, micsoda áldást kaptak Jézustól. Nehezen váltak el a Megváltótól. Bizonyára súlyos nehézségeik lesznek pogány honfitársaik között. Oly hosszú ideig voltak kirekesztve a társadalomból, hogy ez látszólag alkalmatlanná tette őket a Jézustól kapott munkára. De amint Ő megmutatta kötelességüket, készek voltak engedelmessé válni. Nemcsak saját családjuknak és szomszédaiknak szóltak Jézusról, hanem bejárták Dekapolist, s mindenütt hirdették megmentő hatalmát, és elmondták, hogyan szabadította meg őket a démonoktól. E munkával nagyobb áldásban részesülhettek, mint ha csupán a maguk javára Jézus mellett maradtak volna. Az üdvösség jó hírének terjesztésében végzett munkálkodás visz közel a Megváltóhoz.*

A meggyógyított ördögösök voltak az első misszionáriusok, akiket Krisztus elküldött, hogy hirdessék az evangéliumot Dekapolis vidékén.

Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Jézus ajkáról egyetlen beszéd sem jutott fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Ám személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit ismertek, maguk láttak, hallottak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme. János, a szeretett tanítvány írta: »Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemekkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk, az életnek ígéjéről... Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek.« (1Jn 1,1–3) Krisztus tanúbizonyosságaként el kell mondanunk, amit

mi magunk láttunk, hallottunk, éreztünk. Ha lépésről lépésre követjük Jézus Krisztust, jogunk van elmondani a lényegét annak az útnak, amelyen vezet minket. Elmondhatjuk, hogyan tettük próbára ígéretét, s találtuk igaznak. Bizonyoságot tehetünk arról, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Ez az a bizonyoságtétel, amelyre Urunk hív, s amelynek hiányában a világ elvész.”

„Mindenki saját tapasztalatából győződhet meg arról, „hogy az Isten igaz” (Jn 3,33). Bizonyoságot tehet arról, amit ő maga látott, hallott és megérezett Krisztus hatalmából. Tanúsítani tudja: »Segítségre volt szükségem, és azt megtaláltam Jézusban. Ő minden hiányomat pótolta, lelki éhségemet betöltötte. A Biblia számomra Krisztus kinyilatkoztatása. Hiszek Jézusban, mert Ő az én Megváltóm. Hiszek a Bibliában, mert belőle Isten szól a lelkemhez.«”

„A lélekmentés egyik leghatékonyabb módja, ha mindennapi életünkkel mutatjuk be jellemét. Másokra gyakorolt befolyásunk nem annyira attól függ, amit mondunk, inkább attól, amik vagyunk. Az emberek harcolhatnak vagy dacolhatnak érveinkkel, ellenállhatnak felhívásainknak, de az önzetlen szeretetet sugárzó élet olyan érv, amelynek nem tudnak ellentmondani. A Krisztus szelidségével jellemezhető következetes élet hatalom a világon.” (Ellen G. White: Jézus élete, 282., 109–110. o.; A nagy Orvos lábnyomán, A szükségés ismeret c. feje.)

3 Mi volt az első evangélisták központi üzenete és legfőbb mondanivalója?

1Kor 1,22–24 • „Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot, ámde maguknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Isten hatalmát és Isten bölcsességét.”

Ap csel 4,12 • „És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”

Lehet meggyőző a beszédünk, világossá tehetjük a hitpontokat, bemutathatjuk a Biblia nagy igazságait, de mindez nem eredményez igazi változást emberek lelkében. Bűnbánat, újjászületés, szívbeli megtérés csak akkor születhet valakinek a szívében, ha világossá lett előtte a megváltás titka, Krisztus bűneinkért hozott áldozata. A kereszténység első időszakában még a megfeszített Krisztus állt az üzenet középpontjában, és ezért szaporíthatta az Úr naponként a gyülekezetet üdvözülőkkel.

„Jézus nevét valóban nagy bizalommal ejthették ki, hiszen legjobb barátjuk és idősebb testvérük volt. Vele való szoros összeköttetésük boldog közösséget teremtett közöttük. Milyen tüzes ékeszólással fejezték ki gondolataikat, amikor bizonyosságot tettek róla! Szívük annyira túláradt szeretettel, és oly mélységes jóindulat hatotta át őket, hogy messze földre is elmentek bizonyosságot tenni Krisztusról. Teljes szívből vágytak a Jézus által megkezdett mű fejlesztésére. Felismerték nagy tartozásukat a mennnyel szemben, és felelősségük súlyát is, amelyet munkájuk mér rájuk.”

„Pál részére azonban a kereszt az egyetlen és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta soha sem szűnt meg magasztalni Krisztus áldozatát... Abban az időben nyilvánult meg előtte Isten végtelen szeretete, ahogy Krisztus halálában megvalósult. Élete ezáltal csodálatos változáson ment át, amely minden tervét és szándékát a mennyeivel hangolta össze. Ettől az órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából

tudta, hogy a bűnös – mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogy az Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak – szívében olyan változást él át, hogy azontúl számára Krisztus minden mindenben. Megtérése napjától Pált egyetlen sóvárgó vágy lelkesítette: embertársainak segítségére lenni, hogy a Názáreti Jézusban felismerjék az élő Isten Fiát, akinek hatalma van életüket átalakítani és megmenteni. Életét maradéktalanul annak az egyetlen célnak szentelte, hogy a megfeszített szeretetét és hatalmát szemléltesse. Nemes, részvételtjes szíve minden társadalmi osztályért dobogott. Magáról mondotta: »Én mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok.« (Rm 1,14) A dicsőség Ura iránti szeretete volt magatartásának alapja és cselekedeteinek rugója. Ha buzgósága valaha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozott szeretetre, hogy újból felövezze lelke erejét, és továbbhaladjon az önmegtágadás útján.»

„Néhány prédikátor abba a hibába esik, hogy prédikációja csak érvelésekből áll. Vannak emberek, akik meghallották az igazság tanításait, és a felhozott bizonyítékok befolyásolták őket. Ha ezután Krisztust mint a világ Üdvözítőjét mutatják be nekik, akkor az elhintett mag kikelhet és gyümölcsöt teremhet Isten dicsőségére. Azonban mily gyakran elmulasztjuk, hogy a golgotai keresztet bemutassuk az embereknek. Egyesek utoljára hallgathatnak prédikációt, és az arany alkalom elvész, örökre elvész. Ha az igazság tanításaival összekötve Krisztust és megváltó szeretetét képviselik előttük, akkor megnyerhették volna őket Isten számára.

Dicsőítsétek Jézust! Ti, akik a népet tanítjátok, dicsőítsétek prédikációtokkal, énekekkel és imával. Minden erőteteket arra használjátok, hogy a tévelygő, elveszett lelkeket Isten Bárányához vezessétek, és magasztaljátok a feltámadt Üdvözítőt. Mondjátok mindenkinek, aki hallani akarja: Jöjjetek Óhozzá, aki szeretett minket, és önmagát adta értünk! (Efész 5,2).

Csak egy út vezet a sötétségből a világosságra – egészen Isten trónjáig –, s ez a hit útja. Ez az ösvény nem sötét és nem bizony-

talán, nem a véges emberi elme útja, nem olyan ösvény, amelyet emberi kéz alkotott, amelyen minden vándortól útpénzt szednek. Emberi vezetéssel nem lehet ezt az utat megtalálni.

Ez az Isten által készített út annyira teljes, annyira tökéletes, hogy az ember bármit tegyen is, semmit sem tehet hozzá tökéletességéhez. Elég széles ahhoz, hogy a legmegátalkodottabb bűnöst is befogadja, ha igazán megbánja bűneit, és mégis oly keskeny, hogy a bűn nem találhat helyet rajta. Ez az a felfelé vezető ösvény, amelyen az Úr megváltottai vándorolnak.” (Ellen G. White: Az apostolok története, Pünkösöd c. fej., Korinthus c. fej.; Az evangélium szolgálói, Krisztushoz vezető út c. fej.)

4 Mit jelent az „egyetemes papság” bibliai elve?

1Pt 2,9 • „Ti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdesétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.”

.....

.....

„Még ha egy gyülekezet szegény, tanulatlan és egyszerű tagokból állna is, befolyásuk – amennyiben hívő és imádkozó emberekről van szó – most és mindörökké éreztetni fogja hatását. Akik egyszerű hittel, Isten Szavának ígéreteiben bízva járnak, azok sok jót vihetnek véghez. Ha égni hagyják lámpásaikat, akkor Krisztus megdicsőül bennük, és előbbre viszik Jézus országlásának ügyét. Ha érzik Isten előtti felelősségüket, akkor keresni fogják az alkalmat a munkálkodásra, és fényforrásként fognak ragyogni a világban. Isten megváltási tervébe illeszkedő munkájukban az őszinteség és az

odaadó buzgóság példaképei lesznek. Az egyszerű és a tanulatlan ember is Krisztus iskolájának tanulóává válhat, s ott valódi bölcsességet tanulhat – ha akar. A szelíd élet, a gyermeki bizalom, az őszinte tisztaság és hit hatékony befolyást áraszt az emberekre. A magasan iskolázott személyek gyakran inkább könyvből szerzett ismereteikre támaszkodnak, mintsem Istenre. Nem kutatják Isten útjainak ismeretét titkos imában küzdve Vele, és hit által megragadva ígéreteit. Krisztusi lelkülettel fognak járni azok, akik részesülnek a mennyei kenetben. Keresni fogják a másokkal való beszélgetés alkalmait, hogy megismertessék őket az Atyával és azzal a Jézus Krisztussal, aki az Atyától jött, és akinek megismerése: örök élet. Krisztus hívei élő bizonyosságtevőkké válnak, miközben a világ világosságát mutatják be az embereknek.”

„Miközben a tiszta evangélium hangzik, Isten embereket hív el az eke mellől vagy az üzleti életből, ahol az értelemnek elsődleges szerepe van, hogy tapasztalt emberek társaságában nevelődjenek. Ha megtanulnak eredményesen dolgozni, az igazságot is hathatósan tudják hirdetni. Az isteni gondviselés csodálatos munkája nyomán a hegyként tornyosuló nehézségek eltűnnek az útból és a tengerbe hullnak. A föld lakóinak oly sokat jelentő üzenet hangozni fog. Az emberek megértik és megtudják, mi az igazság. Egyre nagyobb területet ölel fel ez a munka, s végül az egész földre eljut a figyelmeztetés. És akkor jön el a vég.” (Ellen G. White: Szemelvények..., „Én is akképpen küldelek titeket” c. fej.; *Próféták és királyok*, Elizeus elhívása c. fej.)

5 Mit tanulhatunk meg Jézus és Pál apostol példájából? Hogyan közelítették meg a különböző társadalmi rétegekhez tartozó embereket, akiknek a vallási hátterük és az ismereteik is eltérőek voltak?

Mt 13,1–3 • „Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leült a tenger mellett. És nagy sokaság gyülekezett őhozzá, annyi-

ra, hogy a hajóba ment leülni, az egész sokaság pedig a par-
ton állt. És sokat beszélt nékik példázatokban, mondván:
Ímé, kiment a magvető vetni...”

Lk 15,1 • „Közelgetnek pedig őhöz a vámszedők és a bű-
nösök mind, hogy hallgassák őt. És zúgolódtak a farizeu-
sok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magá-
hoz, és velük együtt eszik.”

1Kor 9,19–22 • „Mert én, noha mindenkivel szemben sza-
bad vagyok, magamat mindenkinek szolgáivá tettem,
hogy a többséget megnyerjem. És a zsidóknak zsidóvá let-
tem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak
törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat meg-
nyerjem; a törvény nélkül valóknak törvénynélkülivé,
noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus
törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek
meg. Az erőtlenekek erőtlenné lettem, hogy az erőtle-
neket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem,
hogy minden módon megtartsak némelyeket.”

.....
.....
*„Krisztus ott közelítette meg az embereket, ahol éppen voltak. A
legerőtelsebb és legegyszerűbb nyelven tárta eléjük a tiszta igaz-
ságot. Az alacsony származású szegények, a legműveletlenebbek
is meg tudták érteni az Őbenne való hit által a legmagasztosabb
igazságokat. Senki sem érezte szükségét, hogy tudósoktól kérjen
felvilágosítást tanaira vonatkozólag.*

*A tudatlanokat nem zavarta meg titokzatos szavakkal vagy
csak a műveltek által ismert kifejezésekkel, amelyeket nem érthet-
tek meg. Ő, a valaha ismert tanítók legnagyobbika, tanításában
a legvilágosabb, a legegyszerűbb és leggyakorlatiasabb volt.”*

„Pál nem úgy közeledett a zsidókhoz, hogy előítéletüket felkelt-

se. Nem mondta nekik azonnal, hogy a Názáreti Jézusban hinniük kell, hanem a prófétai igéknél időzött, amelyek a Messiásról, küldetéséről és munkájáról beszéltek. Lépésről lépésre vezetete hallgatóit tovább, és megmutatta nekik Isten törvénye megbecsülésének fontosságát. Megfelelő tisztelettel adózott a szertartási törvényeknek, bemutatta, hogy Jézus volt az, aki a rendtartást és az áldozati rendszert bevezette. Majd rátért a Megváltó első eljövételére, és rámutatott, hogy Krisztus élete és halálának minden egyes részlete beteljesítette az áldozati rendszert.

A pogányokat úgy közelítette meg, hogy Krisztust méltatta, és a törvény kötelező követelményeit tárta fel, s bemutatta, hogy a Golgota keresztyéről visszatükröződő fény miként adott értelmet és dicsőséget az egész zsidó rendtartásnak.

Így változtatta munkamódszerét az apostol, és mindenütt az adott körülmények figyelembevételével fogalmazta meg üzenetét. Türelmes munkálkodása eredményes volt, habár sokan voltak, akik nem akarták meghallani az üzenetet. Ma is vannak olyanok, akik semmiképpen nem engedik, hogy az igazság meggyőzze őket, és Isten munkatársának gondosan kell keresnie a legjobb módszereket, nehogy felébressze előítéletüket és ellenállásukat. Sokan ilyen esetekben kudarcot vallanak. Természetes hajlamaikat követve bezárták azt az ajtót, amelyen keresztül – egy másik munkamódszert alkalmazva – szívekhez találtak volna, amelyek által más szívekhez is eljuthattak volna.

Isten szolgálói legyenek sokoldalúak és nyitottak; ne egysíkúan gondolkodó emberek, akik munkájukat sablonosan végzik, és nem képesek felismerni azt, hogy munkálkodásuk során az igazság bemutatását az emberek különböző osztályaihoz és körülményeikhez kell igazítani. Sok ember fordult már vissza a rossz útra, és veszett el Isten ügye számára, mivel az Úr szolgálóiból hiányzott a bölcsesség és a hozzáértés. A tapintat és a jó ítélőképesség százszorosan növeli a munkás hasznosságát. Ha kellő időben a megfelelő igéket szólja megfelelő lelkiülettel, akkor az ilyen befolyás megindító erővel hat annak a szívére, akin segíteni akar.”

„Igyekeznünk kell megérteni mások gyengeségeit. Nem sokat tudunk a sötétség láncával megkötözöttek próbáiról, nem tudjuk, mi megy végbe azokban, akikből hiányzik a határozottság és az erkölcsi erő. A legszánalmasabb annak az embernek az állapota, akit büntudat gyötör: olyan ő, mint aki elkábult, egyre süllyed. Semmit sem lát tisztán. Értelme eltompult, nem tudja, merre lépjen. Sok szegény, aggódó, gyötrődő lelket félreértenek, nem becsülnek – elveszett, elkóborolt juhok ők. Nem tudják Istent megtalálni, de azért komolyan vágynak bocsánatra és békére.

Egyetlen szóval se okoz nagyobb fájdalmat annak, aki belefáradt a bűnös életbe, és nem tudja, hogy hol találjon enyhülést! Hívd fel figyelmét az irgalmas Megváltóra! Fogd meg a kezét, emeld fel, bátorítsd, ébressz benne reményt! Segíts neki megfogni Isten kezét!

Nagyon könnyen elcsüggedünk, ha valaki nem figyel fel azonnal fáradozásunkra. Addig ne szűnjünk meg munkálkodni valakiért, amíg a remény egyetlen sugarát is látjuk. A drága lelkek túl sokba kerültek önfeláldozó Megváltónknak ahhoz, hogy könnyedén átengedjük őket a kísértő hatalmának.” (Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, Krisztus mint tanító c. fejj., Pál alkalmazkodóképessége c. fejj.; A nagy Orvos lábnyomán, Segíts a megkísértetteknek c. fejj.)

6 Milyen erő kísérte a tanítványok bizonyágtételét? Igényelhetjük-e mi is ezt a mennyei segítséget a szolgálatunkhoz?

Ap csel 4,33; 6,7. 10 • „És az apostolok nagy erővel tettek bizonyágot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon. És az Isten igéje növekedett; és sokasodott nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követték a hitet. De nem állhattak ellene a bölcsességnek és a Léleknek, mely által szólt.”

1Kor 2,2–5 • „Az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsesség hitető beszédében állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék.”

„Az apostolok bizonyágtételei lehettek ugyan meggyőzőek és világosak, de ez egyedül nem oszlatta volna el azt a nagy előítéletet, amely minden érvnek tudatosan ellenállott; a Szentlélek isteni ereje győzte meg a szíveket...

A Szentlélek által megerősödve, nagy buzgalommal láttak munkához, hogy a kereszt győzelmét biztosítsák. A Lélek elevenítette meg őket, és beszélt általuk. Arcukról Krisztus békéje sugárzott; életüket szolgálatának szentelték. Egész lényük bizonyágot tett arról az átalakulásról, amely bennük végbement.”

„Isten szólt általuk, és miközben egyik helyről a másikra mentek, hirdették az evangéliumot a szegényeknek. Az isteni kegyelem csodái váltak valóra mindenfelé. Ilyen hatalmas munkát végez Isten, ha emberek átengedik magukat Lelke uralmának.

A Szentlélek ígését Krisztus nem korlátozta sem életkor, sem származás vagy nemzetiség tekintetében. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek. Kezdve pünkösd napjától mind a mai napig, el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyágot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben tapasztalták, jelként és csodaként álltak a világ előtt. Angyalok és emberek előtt bizonyították be a

megváltó Szeretet átformáló hatalmát... A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket fejlesszék. Így megszentelődtek, megtisztultak és nemesedtek. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek befolyásának, részt nyertek az istenség teljességéből, és átformálódtak Isten képmására.

Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéretén: követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiáradását a földön, hogy gyermekeire szálljon. De ha ígéretének beteljesedése nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetséges lenne, az abban keresendő, hogy az ígéretet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztyén készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket.

A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogyan azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.” (Ellen G. White: Az apostolok története, 30–31., 34. o.)

Az e heti adomány az oktatási alapot támogatja.

MUNKAMEGOSZTÁS

A TANÍTVÁNYOK KÖZÖTT I.

*A lelki ajándékok és a Lélek vezetése
Szolgálati helyünk megtalálása*

¶ Hogyan jelenik meg az ember életében az elkötelezettség mások szolgálatára?

Rm 1,11–12. 14 • „Mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre, azaz hogy felbuzduljunk tinálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által... mert mind a görögöknek, mind a barbároknek, mind a bölcseknek, mind a tudatlannak elkötelezettje vagyok.”

2Kor 5,14. 17–18 • „Mert a Krisztus szerelme szorongat minket... Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.”

„A szív forrását kell megtisztítani, mielőtt a víz tisztán csörgedezhet belőle... A keresztyén élet nem a régi életünk módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem valódi átalakulás. Meghalás a bűnnek és

az önző énnék, s egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre... Krisztus folytonosan munkálkodik a szívben. Lassan-lassan, talán észrevétlenül, a kapott benyomások a lelket Krisztus felé vonják. Ilyen élményeket kaphatunk, ha Róla elmélkedünk, olvassuk a Szentírást, vagy egy prédikátortól halljuk az igét. Egyszer csak, amikor a Szentlélek határozottabban kérlel, a lélek boldogan adja át magát Jézusnak... Amikor Isten Lelke átveszi az uralmat a szív felett, átalakítja a jellemet. Az ember elveti a bűnös gondolatokat, lemond a gonosz cselekedetekről – szeretet, alázatosság és béke lép a harag, irigység és összeférhetetlenség helyébe. Senki sem láthatja a kezet, amely leemeli a terhet, nem láthatja a mennyei udvarokból alászálló fényt. Az áldás akkor érkezik, amikor a lélek hittel aláveti magát Istennek. Ekkor az emberi szem számára nem látható hatalom új lényt hoz létre – Isten képására.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 134–135. o.)

Amikor Isten szeretete végre utat talál az emberi szívhez, és ott nem találkozik ellenállással, új teremtmény születik. Aki korábban önző, befelé forduló életet élt, abban egyszer csak tudatosul, hogy az Istenre találás tapasztalatát nem tarthatja meg magának. Szeretni, adni, szolgálni akar, magáról megfedkezve. Minél többet fogad be Isten bizalmat, hitet teremtő szeretetéből, annál jobban megnyílik mások felé. Azonosítja magát Pál apostol életszemléletével: „közülünk senki sem él önmagának...” (Rm 14,7). Nem nézi többé a maga hasznát, hanem a másikat (Fil 2,4).

A hitet közösségben lehet leginkább gyakorolni. A szeretet pedig kifejezési formákat keres.

„A Golgota keresztje a Krisztusban hívők kötelességévé teszi, hogy minden erejüket felhasználva eszközök legyenek az emberek megmentésében... Az igazán megtért embernek úgy kell munkálkodnia, ahogy Krisztus dolgozott. Többé nem önmagáért, hanem teljesen az Urért él. A világ számára meghalt, ezért élete el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. Ez azt jelenti, hogy többé nem

az »én« élvezi az elsőbbséget. A Golgota keresztről áradó fény ragyogó sugarai veszik körül őt, és a Lélek Krisztus dolgait olyan megnyerő fényben tünteti fel előtte, hogy hatása átformálja a hívő szokásait és gyakorlatát, ami nyilvánvalóvá teszi, hogy ő új teremtes Krisztus Jézusban... Örömet ugyanabban leli, mint Krisztus, abban a törekvésben, hogy lelkeket mentsen...” (Review and Herald, 1891. október 6.)

2 Milyen lehetőségeket kap a hívő ember a közösségben és a közösségért végezhető munkára?

1Kor 12,25–26 • „Ne legyen meg hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.”

1Kor 13,6 • „A szeretet... nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.”

Rm 15,30 • „Kérlek pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt az imádkozásokban, énerttem Isten előtt.”

2Tím 2,3 • „Te azért vállald az együtt szenvedést, mint Jézus Krisztus jó vitéze...”*

.....
.....
Új szó jelenik meg a keresztény ember szóhasználatában: „együtt”. A Krisztusra talált ember egy élő test részévé válik. Felhagy az önző, magányos életúttal. Azonosul hittestvérei-

* Pontosított fordítás szerint.

vel, felvállalja sorsukat, osztozik gondjaikban, örömeikben. Megmenti „a kiáltozó szegényt és az árvát, akinek nem volt segítsége... az özvegy szívét megörvendezteti, a vaknak szemé, a sántának lába, a szűkölködőknek atyja, az ismeretlen ügyét is jól meghányja-veti” (Jób 29,12–16). Keresi testvéreinek és általában az embereknek a társaságát, mert meg akarja osztani velük azt, amit ő is kapott: Isten életet átformáló, megmentő szeretetét.

Egy keresztény gyülekezet maga is csak annyira életképes, annyira teherbíró, amennyire érzi a mások iránti elkötelezettséget. Ha érvényesül sorai között „a megkeresés és megtartás szolgálata”.

„Az Úrnak van egy kiváltképpen való népe a földön, a hűségesek, akiket nem szégyell testvéreinek szólítani, mert Krisztus ügyéért munkálkodnak. Nyilvánvalóvá válik, hogy szeretik Istent, mert megtartják parancsolatait. Az isteni képmás tükröződik arcukon. A világ és az angyalok rájuk összpontosítják figyelmüket. Együttműködnek a mennyyel. Az Urat azok tisztelik és dicsőítik meg legjobban, akik a legtöbb jót teszik.” (Review and Herald, 1895. január 29.)

3 Isten értékrendjében milyen összefüggés fedezhető fel a jellem, a megbízás és a képesítés között? Hogyan kapcsolódnak össze egymással a Lélek gyümölcsei és ajándékai?

Fil 2,5–11 • „Annakokáért az a gondolkodásmód legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában volt, nem használta ki a maga előnyére, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lévén. És amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasz-

talta őt, és ajándékozott neki oly nevet, amely minden név felett való, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Jel 5,9 • „Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecsétjeit; mert megölettél és megváltottál minket Istennek a te véred által minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből...”

Gal 5,22 • „De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

.....
.....

Isten világában a jellem és a hatalom összefügg egymással. Isten csak önzetlen, magát a másikért feláldozni is képes lényeket ajándékoz meg hatalommal. Ahol jelen vannak a Lélek gyümölcsei, ott jelenhetnek meg Isten ajándékai is. Isten nem adja ajándékát annak, aki visszaél vele, vagy a saját dicsőségére és hasznára fordítja. Az újjáteremtett Földet olyanokra bízta, akik magukról megfedkezve mások javára élnek.

4 Hogyan segíti Krisztus azokat, akik elkötelezték magukat Isten és az emberek szolgálatára?

Eféz 4,7. 11 • „Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint... És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul.”

1Kor 12,4–5. 8–11. 28 • „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek. A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr... Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint. Egynek hit ugyanazon Lélek által; másoknak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; némelyiknek csodatevő erőknél munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másoknak nyelvek nevei; másnak pedig nyelvek magyarázása. De mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja... És némelyeket rendelt az Isten az egyházban először apostolokul, másodszer prófétáskul, harmadszer tanítókul; azután csodatevő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek neveit.”

Rm 12,1. 3–6 • „Kérlek pedig titeket, atyámfiak, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatot, mint a ti okos tiszteleteket... Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem azon cselekedete van, azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk. Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint... a hit szabálya szerint teljesítsük...”

.....
.....
„Bár Isten szolgálói nem ugyanazokat a lelki ajándékokat kapták meg, de mindannyian az Ő munkatársai. Mindnyájuknak a nagy Tanítótól kell tanulniuk, majd másoknak is átadni a hallott üzenetet. Nem mindnyájan végzik ugyanazt a munkát, de a

Szentlélek megszentelő befolyása alatt mindnyájan Isten szolgatársai. Isten a legkülönfélébb lelki ajándékokat használja fel, hogy szolgálói munkája által embereket mentsen ki Sátán kezéből.”

„Krisztus szolgálója lehet kiváló szónok, mások jól írnak, és vannak, akik az őszinte és odaadó imádkozás vagy éneklés ajándékát kapták. Sokan rendkívüli erővel magyarázzák Isten szavát. De minden egyes lelki ajándékban Isten erejének kell megmutatkoznia, mert Ő együtt dolgozik munkatársaival. Van, akinek bölcsesség beszéde adatik, másoknak tudomány beszéde, másnak hit – ugyanazon Lélek által. A különféle lelki ajándékok által különböző feladatokat végzünk, de »ugyanaz az Isten, aki cselekszi mindezt mindenkiben«.

Az Úr arra vágyik, hogy választott szolgálói megtanuljanak harmonikusan együttműködni. Sokaknak úgy tűnik, hogy túl nagy a különbség az ő lelki ajándéka és a között, amit más kapott ahhoz, hogy egyesülhessenek a munkában. De amikor felismerik, hogy különböző érdeklődésű embereket kell elérni az üzenettel, már azon lesznek, hogy összhangban munkálkodjanak. Jóllehet talentumaik különbözőek, mégis ugyanazon Lélek irányítása alatt vannak... Ha minden egyes munkás hűségesen teljesíti a számára kijelölt feladatot, akkor Krisztusnak tanítványai egységéért mondott imája meghallgatásra talál, és a világ megtudja, hogy ők az Ő tanítványai...”

„Senki sem birtokol semmi jót, amit a saját tulajdonának nevezhet. Mindenki és minden az Úr tulajdonát képezi. Minden, amit az ember a menny ajándékeként megkaphat, az is az Úré. Bármilyen ismerettel is rendelkezik, amely segíti, hogy Isten ügyében intelligens munkásként tevékenykedjék, azt is az Úrtól kapta, és tovább kell adnia embertársaiknak, hogy ezáltal ők is értékes munkások lehessenek. Akire Isten rendkívüli ajándékokat bízott, annak vissza kell vinnie az Úr tárházába mindazt, amit Tőle kapott, az Isten áldásaiból származó javakat osztogatván másoknak, ingyen.

A menny által adományozott tehetségek nem szolgálhatnak

önös érdekeket. Minden energiánk, adottságunk egy-egy talentum, amely Isten dicsőségét szolgálja azáltal, hogy kamatoztatjuk az Ő szolgálatában.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1900. december 11.; 1904. december 1.; *Bizonyságtételek*, IX., 144–145. o.)

5 Milyen céllal adott Isten kegyelmi ajándékokat?

1Kor 12,1. 4. 7 • „A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiaink, hogy tudatlanságban legyetek... A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek... Mindenkinek azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése.”

Eféz 4,12–13 • „A szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére: míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismérésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére...”

.....

.....

„Nincs szebb az Úr terveiben annál, hogy férfiainknak és nőinknek különböző lelki ajándékokat ad. Az egyház az Ő kertje, amelyet különféle fák, növények és virágok díszítenek. Nem várja el, hogy az izsóp a cédrusfához hasonlítson. Azt sem kívánja, hogy az olajfa elérje a díszes pálma magasságát... A különböző lelki ajándékokat más-más munkás kapta meg, hogy ezáltal is érezzék: szükségük van egymásra. Isten adta ezeket az ajándékokat, hogy az Ő szolgálatában hasznosítsuk, ne a birtokost dicsőítsük, és ne az embert magasztaljuk fel, hanem a világ Megváltóját. Ajándékainkkal az emberiség javát kell szolgálni... A lelki ajándékok

megnyilvánulnak minden szóban, cselekedetben, a kedvességben és a szeretetben. Ha minden munkás hűségesen betölti a számára kijelölt helyet, akkor Krisztus főpapi imája szerint a világ megtudja majd, hogy ők a Megváltó tanítványai.” (The Signs of the Times, 1910. március 15.)

6 Hogyan viszonyuljunk a lelki ajándékokhoz?

1Kor 12,31 • „Igyekeztek pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy kiváltképpen való utat mutatok néktek.”

Jak 1,5 • „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérje Istentől.”

2Tim 1,6 • „Emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van...”

.....

.....

„Krisztus minden munkásának a lelkiületével, szavaival és cselekedeteivel kell igazolnia, hogy felismerte: a Megváltóért munkálkodik. A nagy Tanítótól kapott erővel nevel és tanít másokat, nem pedig parancsol. Krisztushoz kell mennie, vágyakozva arra, hogy taníthasson és segíthessen másokat.

A türelem és csendes megelégedés a »legjobb ajándék«. Ugyanígy a bátorság is, hogy kövessük a szolgálat útját, még akkor is, ha az a barátainktól elvezet. De a meggyőzés mögött ne legyen konokság, amellyel az ember saját eszméihez ragaszkodik. Mindannyian vigyázzunk és imádkozzunk... Az értelmi képességeket, nemes ízlést, gyakorlatiasságot, finom modort Isten felhasználja művében. De ezeket mindenekeelőtt az Ő ítélete, értékrendje alá

kell helyezni. Az Úr a jelenlétével irányít. Akinek szíve vágyaiban, cselekedeteiben Krisztussal egyesül, az alkalmazkodik Isten akaratához.

Komolyan vágnunk kell a leghasznosabb ajándéokra, de ez nem azt jelenti, hogy elsőnek kell lennünk. Kérnünk kell az erőt, hogy Krisztus példáját követhessük, s az evangélium hírnökei lehessünk. Ez az igaz vallásosság...”

„Ha az emberi lélek összeköttetésbe kerül Isten Lelkével – a véges a Végtelennel –, akkor ennek hatása a testre, a lélekre és a gondolkodásra felmérhetetlen. A legtökéletesebb képzettség fakad ebből az összeköttetésből. Ez Isten sajátos módszere a fejlődésünkre.” (Ellen G. White, *Pacific Union Recorder*, 1906. július 26.; *Az apostolok története*, 103. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

MUNKAMEGOSZTÁS

A TANÍTVÁNYOK KÖZÖTT II.

A gyülekezeti választás

¶ A választás milyen két esetét különböztethetjük meg mind az Ó-, mind az Újszövetségben? Melyek a lényeges különbségek a kétféle választás között?

2Móz 18,13–22 • „Másodnapon leült Mózes törvényt tenni a népnek, a nép pedig Mózes előtt állt reggeltől estig. S amikor Mózes ipa látta... mondta: »Mi dolog az, amit te a néppel cselekszel? Miért ülsz te egymagad, mind az egész nép pedig előtted áll reggeltől estig?« És mondta Mózes az ő ipának: »Mert a nép Isten akaratát tudakolni jön hozzám, ha ügyük-bajuk van, énhozzám jönnek, és törvényt teszek az ember között és felebarátja között, és tudára adom az Isten végezéseit és törvényeit.« Mózes ipa pedig mondta néki: »Nem jó az, amit te cselekszel... erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad. Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok néked, és az Isten veled lesz. Te légy a nép szószólója az Isten előtt, és te vidd az ügyeket Isten eleibe. És tanítsd őket a rendeletekre és törvényekre, és add tudtukra az utat, amelyen járniuk kell, és a tennivalót, amelyet tenniük kell. Szemelj ki magad az egész nép közül... férfiakat... és tedd közöttük előljárókká, ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké és

tizedesekké. Ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy, hogy minden nagyobb ügyet teeléd hozzanak, minden csekélyebb kérdésben pedig ők ítéljenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák...»

Ap csel 6,1–4 • „Azokban a napokban pedig, amikor a tanítványok szaporodtak, támadt a görög zsidók közt panaszkodás a héberek ellen, hogy az öközülük való özvegyaszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban. Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtvén a tanítványok sokaságát, mondták: »Nem helyes, hogy mi az Isten ígétjét elhagyjuk és az asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiak, tiközületek hét férfiút..., akiket erre a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglalatatosok maradjunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában.«»

2Móz 35,30–31. 36 • „Mondta Mózes az Izráel fiainak: »Íme az Úr név szerint hívta el Bésáléelt, a Húr fiának, Úrnak fiát a Júda nemzetségéből. És betöltötte őt Isten lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterségben... Azért Bésáléel és Aholiáb, és mindazok a bölcs férfiak, akiknek az Úr bölcsességet és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent hajlék szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen úgy, amint az Úr parancsolta.«»

Ap csel 13,1–3 • „Voltak Antiókhában az ott levő gyülekezetben némely próféták és tanítók: Barnabás és Simeon, aki hívatott Nigernek, és a Cirénei Lucius és Manaen, aki Heródessel, a negyedes fejedelemmel együtt neveltették, és Saulus. Mikor azért azok szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, mondta a Szentlélek: »Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.« Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátották őket.»

A Bibliában kétféle választással találkozunk. Az egyik esetben Isten népe választott, a másik esetben Isten, népe pedig felismerte és elfogadta az Úr választását. Amikor a növekedésből fakadó hétköznapi problémákat kellett megoldani, akkor a gyülekezetnek kellett választania. Olyan embereket választottak, akik a felelősséget megosztva kisebb csoportokra, területekre figyeltek, így biztosították azt, hogy ne legyenek elhanyagolt csoportok, illetve területek. Amikor Isten művének építéséről, a szentély építéséről vagy az evangélium hirdetéséről volt szó, akkor Isten választott eszközöket. Olyan embereket hívott, akiket felkészített és képesített a feladatok elvégzésére. Ekkor a gyülekezet felelőssége volt, hogy felismerje, elfogadja és támogassa a kiválasztottak munkáját. Időnként arra is szükség volt, hogy megkülönböztesse az „önjelölt”, hamis prófétákat, hamis apostolokat azoktól, akiket Isten hívott el (Jel 2,2).

Gondoljuk át, hogy egy gyülekezeti választás alkalmával hogyan csoportosíthatjuk e szempont alapján a különböző feladatokat, „tisztaségeket”!

2 Miért fontos a feladatok rendszeres átgondolása és elosztása? Milyen kár származik egyesek túlterheltségéből, milyen haszna lehet a terhek megosztásának?

2Móz 18,17–18. 21–23 • „Mózes ipa pedig mondta néki: Nem jó az, amit te cselekszel. Felettébb kifáradsz te is, ez a nép is, amely veled van, mert erőd felett való dolog ez, nem végezheted azt egymagad... Szemelj ki magad az egész nép közül... férfiakat... ezek tegyenek ítéletet a népnek minden időben, úgy, hogy minden nagyobb ügyet teeled hozzanak, minden csekélyebb kérdésben pedig ők ítéljenek; így könnyítve lesz rajtad, ha azt veled együtt hordozzák. Ha ezt cselekszed és az Isten is parancsolja né-

ked: megállhatsz, és az egész nép is helyére jut békességben.”

Ap csel 6,2–5. 7 • „Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhagyjuk, és az asztalok körül szolgáljunk. Válasszatok azért, atyámfiai, tiközületek hét férfiút..., akiket erre a foglalatosságra beállítsunk. Mi pedig foglalatások maradjunk a könyörgésben és az igehirdetés szolgálatában. És tetszett e beszéd az egész sokaságnak... És az Isten igéje növekedett; és sokasodott nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben; és a papok közül is nagy sokan követték a hitet.”

Figyeljük meg a kifáradásból fakadó következményeket 4Móz 11. és 1Kir 19. fejezetében is! Mi volt Isten válasza mindkét esetben?

Minden ember teljesítőképességének van határa. Nincs olyan, aki a túlterhelés következtében ne követne el hibákat, és ne válna „megnehezedett szívűvé”. Aki fáradt, nemcsak könnyebben hibázik vagy csügged el, hanem könnyebben lesz ingerlékeny, indulatos is. Sátán pedig készen áll, hogy minden lehetséges alkalmat megragadjon az egység megbontására, a feszültség szítására. A feladatok bölcs elosztásával mindez megelőzhető volna. Bizonyosak lehetünk abban, hogy Isten nem akar olyan terheket helyezni egy emberre, amely veszélyeztetné akár az ő, akár mások lelki életét, üdvösségét.

Természetesen sok múlik azon, hogy mennyire támaszkodunk Istenre a feladataink végzése közben, mennyire alázzuk meg magunkat, mennyire bízunk Istenre a felmerülő problémákat. Mégis, amikor Jézus arról szólt, hogy „sok az aratnivaló”, nem azt mondta az apostoloknak, hogy dolgozzanak még többet, hanem kérjük „az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába” (Mt 9,38). „Isten minden embernek a képességei szerint jelölte ki a munkát (vö. Eféz 4,11–13), és nem akar

egyeseket kötelezettségekkel megterhelni, miközben másoknak semmilyen feladatuk nincs. Krisztus részvételtjes szavai éppolyan bizonyossággal szólnak a ma élőknek, mint a tanítványoknak. »Jertek el csupán ti magatok... és pihenjete meg egy kevéssé« – mondja mindenkinek, aki megfáradt és megterhelte (Mk 6,31). Nem bölcs dolog állandóan megfeszített munkában, izgalmak közt élni, még mások lelki szükségleteinek szolgálatában sem, mert így elhanyagoljuk a személyes áhítatot, túlterheljük szellemi, lelki, testi erőnket. Krisztus önmegtágadást kér a tanítványaitól, és áldozatokat, ezzel együtt azonban vigyázniuk is kell, nehogy a túlbuzgóság nyomán Sátán kihasználja az emberi gyengeségeket, és Isten műve kárt szenvedjen.» (Ellen G. White: Jézus élete, 300–301. o.)

A terhek egyenlőtlen elosztása nemcsak azoknak okoz kárt, akik túlterheltek, és nem is csak azoknak, akik az el nem végzett feladatok miatt kerülnek hátrányos helyzetbe, hanem kárt szenvednek azok is, akik nem tanulnak meg felelősségeket hordozni, „felnöni” a feladatokhoz. Időre, tanulásra, tapasztalatok gyűjtésére van szüksége mindenkinek a növekedéshez. Aki a „kicsin hű”, az lesz hű a nagyobb felelősségek hordozása közben is.

„Az őskeresztény gyülekezet különböző nemzetiségű emberek különféle csoportjaiból került ki... Azok szíve, akik az apostolok munkálkodása következtében megtértek: kiengesztelődött, és keresztényi szeretetben forrott egybe. Előbbi előítéleteik ellenére teljes egyetértésben éltek egymással. Sátán nagyon jól tudta, hogy amíg ez az egyetértés fennáll, nincs hatalma megakadályozni az evangélium művének haladását. Megpróbálta ezért a tagok régebbi, különleges nézeteit saját előnyére kihasználni, hogy a gyülekezetben egyenetlenséget szítson...

Jézus tanítványai elérkeztek tapasztalataik fordulópontjához. Az apostolok vezetése alatt – akik viszont a Szentlélek vezetése alatt működtek – a rájuk bízott mű gyorsan fejlődött. A gyülekezet állandóan növekedett, és a tagok szaporodása folyton növek-

vő terheket rótt a vezetőkre. Ezeket a terheket egyedül egy ember, vagy egyedül egy csoport nem tudta volna hordozni anélkül, hogy ne veszélyeztesse a gyülekezet jövődjé fejlődését. Szükségesnek látszott tehát a felelősség újabb megosztása, melyet az egyház alakulásakor csak néhány hűséges tagja hordozott. Az evangéliumi rendtartás tökéletesítésére ekkor az apostolok komoly lépésre határozták el magukat: az eddig egyedül hordozott terhek közül egyet-mást átruháztak a többiekre...

A hét férfiú beiktatása igen nagy áldására vált a gyülekezetnek. Ezek a tisztviselők gondosan mérlegelték a személyi szükségleteket és a gyülekezet általános pénzügyi viszonyait, s bölcs sáfárkodásukkal, istenfélő példaadásukkal igen nagy segítségére voltak munkatársaiknak a gyülekezet különböző érdekeinek egyesítésében. Az azonnal mutatkozó jó eredmények bizonyították, hogy ez az eljárás megegyezett Isten akaratával...” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 59–60. o.)

A különböző gyülekezetek szükségletei is különbözőek. Gondoljuk át közösen, milyen feladatok vannak a gyülekezetünkben, sikerül-e megfelelni a szükségleteknek, a feladatokkal nem terhelünk-e le túlzottan egyeseket annyira, hogy az a lelkiségük rovására megy? Lehetőséget adunk-e mindenkinek a kisebb feladatokban tapasztalatot szerezni, tanulni a felelőségek hordozását?

3 Milyen szempontok alapján kellett és kell választania a gyülekezetnek?

2Móz 18,21 • „Szemelj ki magad az egész nép közül derék, istenfélő férfiakat, igazságos férfiakat, akik gyűlölik a haszonlesést, és tedd közöttük előjárókká, ezredesekké, századosokká, ötvenedesekké és tizedesekké.”

Ap csel 6,3 • „Válasszatok azért, atyámfiai, tiközületek hét férfiút, akiknek jó bizonyáguk van, akik Szentlélekkel és

**bölcsességgel teljesek, akiket erre a foglalatosságra beál-
lítsunk.”**

Olvassuk el és emeljük ki a választás szempontjait 1Tim 3. és Tit 1. fejezetéből is!

„Az éltszentség ugyanazon elveit kell követniük a vezetőknek az újszövetség hívő gyülekezeteiben is, amelyek irányították Isten népének vezetőit Mózes és Dávid napjaiban. Az apostolok az ügyek rendezésénél minden gyülekezetben, valamint a megfelelő tisztségviselők kinevezésénél is az Ószövetségben megkövetelt magas erkölcsi színvonalat tekintették mércének.

Isten megtanítja népét meggondoltan és bölcsen olyanokat választani, akik nem árulják el a szent bizalmat. Ha Krisztus idején a hívőknek megfontoltan kellett személyeket a felelős állásokra kiválasztaniuk, akkor nekünk is bizonyára nagy körültekintéssel kell cselekednünk. Isten elé kell vinnünk minden ügyet, s buzgó imával kérnünk, hogy Ő válasszon... Akiket Isten munkájában terhek viselésére választunk, ne legyenek meggondolatlanok, elbizakodottak vagy önzők. Példájuk vagy tekintélyük soha ne erősítse a gonoszt. Az Úr nem engedte meg, hogy közönségeset hozzanak munkájába, eltávolítva a szentséget, amelynek azt mindenkor körül kell venni... Akiket intézményeinkben Isten műve őrzőivé tettünk, azoknak mindig Isten akaratát és útját kell a fő helyre tenni. Az egész munka jóléte azok hűségétől függ, akiket megbíztunk, hogy a gyülekezetekben Isten akaratát teljesítsék. Olyanokat helyezünk vezető állásba, akik növekvő lelki életet, Krisztus jellemének növekvő megtapasztalását érték el, nem az »én«, hanem Isten dolgaiban. Minél többet tudnak Krisztusról, annál hűségesebben képviselik Őt a világ előtt. Hallgassanak Krisztus hangjára, s engedelmesskedjenek szavának.” (Ellen G. White: Bizonyásgátételek, IX., 179–180. o.)

4 Milyen lelkületet kell ápolniuk a szolgálatra megválasztott hívőknek?

Mt 20,25–28 • „Jézus pedig előszólítván őket, mondta: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Amint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.”

Ésa 42,1–3 • „Ímé, az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel, lelkemet adtam őbelé, törvényt beszél a népeknek. Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.”

Ésa 50,6–7 • „Hátamat odaadtam a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képemet nem fedeztem be a gyalázás és köpdösés előtt. És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.”

Rm 12,15–16 • „Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban.”

.....
.....

Minden szolgálat – legyen bármilyen kicsiny – jellempróba is egyben: annak a próbája, hogy az ember szeretetteljes és alázatos marad-e, vagy büszke énje feltámad és középpontba kerül.

Jó, ha tudatában vagyunk annak, hogy a megbízatás nem jelent alkalmasságot is egy feladat elvégzésére. Egyedül Isten tehet alkalmassá bennünket, ezért fontos, hogy Őrá figyelő és támaszkodó lelkület uralkodjék bennünk. Meg kell tanulnunk Istennel együttműködni, Lelkének uralma alatt. Meg kell tanulnunk bízni Isten szíveket előkészítő, átformáló hatalmában, és építeni gondviselésének türelmes, mindent a maga idejében cselekvő munkájára. Ő jól látja a szükségleteket, s rendelkezik azok betöltéséről is. A gyülekezetet arra szólítja fel Pál apostol, hogy „ne a kevélyekkel, hanem az alázatosokkal vezetessenek együtt el” (Rm 12,16 – pontosított fordítás szerint). Azokkal, akik nem tartják elégségesnek önmagukat, nem bölcsek önmagukban. Egyedül ez biztosíthatja azt, hogy Isten akarata és vezetése valósuljon meg emberek szolgálatán keresztül.

„Bárcsak megfontolnánk, hogy a munka, amelyet végzünk, nem a miénk, hanem az Úré, s mi szerény eszközök, az Ő munkatársai vagyunk. Egyedül Isten dicsőségével törődünk, s ne tévesszük össze keresztény életünk kezdetét a beteljesedésével, hanem lássuk át annak szükségességét, hogy itt a földön nevelődjünk, s ez elkészítsen bennünket Isten akaratának beteljesítésére! Ne fuvalkodjunk föl, ne váljunk önhitté, hanem Istenben bízunk, tudva, hogy Ő készséges is, képes is segíteni nekünk...”

„Mihelyt az Istenért végzett munkát siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben bízunk. Egyre kevesebb lesz az ima – megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan bennünket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkben akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelenül Jézusra kell tekintetnünk, s felismerünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan kell dolgoznunk az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak.” (Ellen G. White: Review and Herald, 1887. május 10.; *Jézus élete*, 301. o.)

5 Hogyan alapították meg a gyülekezeteket az apostoli korban? Milyen tanulságokat vonhatunk le az apostoli kor gyülekezeteinek megszervezéséből?

Ap csel 14,23 • „Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlották őket az Úrnak, akiben hittek.”

Tit 1,5 • „Avégett hagytaalak téged Krétában, hogy a hátra maradt dolgokat hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, amiképpen én néked meghagytam.”

.....

.....

Ahol érdeklődés támadt, az új tanítványokat csoportokba szervezték, s felelős vezetőket jelöltek ki. Jól érzékelhető ebből a törekvés a rend kialakítására. Megtanították a tanítványokat együtt dolgozni, a felelőségeket megosztva viselni. A jó szándék, a lelkesedés önmagában nem elég. Felelőségüket átérző, odaadóan munkálkodó emberek nélkül az evangéliumi munka nem halad előre a bűn világában.

„Sem Pál, sem Barnabás nem tudott úgy határozni, hogy más-hol folytassák a munkát, amíg meg nem erősítették azoknak hitét, akiket egy időre magukra kellett hagyniuk... Sokakra várt üldözés és gyalázat, amiért az evangélium örömhírét elfogadták. Az apostolok igyekeztek a hitben megalapozni őket, hogy az elvégzett munka maradandó is legyen. Az újonnan megtértek lelki növekedésének előmozdítása és biztosítása érdekében az apostolok gondoskodtak arról, hogy szabályszerű gyülekezeti rendet tartsanak fenn. Ezért mindenütt, Likaóniában és Pisidiában, ahol hívők laktak, előírás szerint gyülekezeteket alakítottak. Minden gyülekezetben tisztviselőket rendeltek. Áttekinthető és célszerű rendszert vezettek be, hogy szabályozzanak mindent, ami a hívők

lelki jólétét érinti. Ez megegyezett azzal az evangéliumi tervvel, amely szerint mindannyian, akik Krisztus hívei lettek, egy testületbe tömörüljenek. Ennek betartására Pál apostol egész tanítói munkássága alatt nagy figyelmet szentelt. Ha munkája következtében bárhol Krisztust Megváltótól fogadták el a lelkek, kellő időben gyülekezetté szervezte őket – ha a hívők száma csekély volt is. Ezáltal tanultak meg a keresztények egymáson segíteni, emlékezve Jézus ígéreteré: »Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.« (Mt 18,20) Pál ezekről a megszervezett gyülekezetekről sem feledkezett meg. Törődött velük. Bármilyen kicsi volt is az ilyen csoport, állandóan gondozta őket. A kisebb gyülekezeteket még féltőbb gonddal őrizte, jól tudván, hogy ezek különös figyelmet igényelnek. A tagoknak alaposan meg kell gyökerezniük az igazságban, és tanítást kell kapniuk, hogy komolyan és önzetlenül fáradozzanak a környezetükben élőkért... Pál és Barnabás az evangélium elfogadói olyan gyakorlati tanításban részesítette, amelynek értéke felmérhetetlen. Az evangélium fontosságát megillető komoly és istenfélő lelkiület maradandó hatással volt az új tanítványokra...

Törvényszerű, hogy az Istentől nyert erők és képességek elsatnyulnak, elvesznek, ha nem használjuk őket. Így az igazság is elveszíti éltető erejét, gyógyító hatalmát, ha nem élünk a szerint, és nem adjuk tovább másoknak.» (Ellen G. White: Az apostolok története, 124–125., 139. o.)

6 Hogyan ismerte fel a gyülekezet, amikor Isten választott ki embereket bizonyos feladatokra? Mit figyelhetünk meg mindkét példában?

2Móz 35,30–31. 34/a.; 36,1 • „Mondta Mózes az Izráel fiainak: »Ímé, az Úr név szerint hívta el Bésáléelt, a Húr fiának, Úrának fiát a Júda nemzetségéből. És betöltötte őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudomány-

- nyal minden mesterségben... Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson... Elhívta azért Mózes Bésáléelt, és Aholiábot, és mindazokat a bölcs férfiakat, akiknek elméjébe tudományt adott az Úr, és mind akit szíve arra indított, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához.”
- Ap csel 13,2–3. 5/b • „Amikor azért azok szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, mondta a Szentlélek: Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsátották őket... és János is velük volt mint segítőtárs.”
- Ap csel 15,39/b–40 • „És Barnabás maga mellé véve Márkot... Pál pedig Silást választván maga mellé, elment, az Isten kegyelmére bízván az atyafiaktól.”
- Ap csel 16,1–3 • „Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány... akiről jó bizonyosságot tettek a Listrában és Ikóniumban lévő atyafiak. Ezt Pál magával akarta vinni...”
- 2Tím 2,1–2 • „Te annakokáért, én fiam, erősödj meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben, és amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.”
-
-

Isten terveket készített minden korszakra és minden ember számára. A tervekben szerepelnek azok is, akiket örök idők előtt kiválasztott, hogy művében meghatározó szerepet, feladatokat töltsenek be. Azok életére, akiket Isten különleges módon elhív a szolgálatra, a Szentlélek helyezi a pecsétet. Elvégzett munkájuk és megszentelt életük bizonyítéka az isteni elhívásnak. Isten nyilvánvaló módon ki is jelenti személyükre vonatkozó terveit, ha a gyülekezet fontosnak tartja az Úr ter-

veinek megismerését, vezetésének elnyerését. Isten a kiválasztott munkásokkal való együttműködésre hívja mindazokat, akik szívügyüknek tekintik az evangélium terjesztését. Csak némelyeket emel ki név szerint, de őket arra is alkalmassá teszi, hogy másokat is megtanítsanak a szolgálatra. Pál sok munkatársat talált így szolgálatának éve alatt.

„Pál munkatársa, Silás kipróbált és jövőmondás lelkével megáldott munkás volt ugyan, de a tennivalók annyira felszaporodtak, hogy szükségessé vált többek előkészítése a szolgálatra. Pál felismerte Timóteusban azt a férfit, aki szent tisztsgnek tekintti a prédikátori hivatást, és a szenvedésektől, sőt az üldözésektől sem riad vissza, ezenkívül mindig kész volt a tanítást is elfogadni. Mindezek ellenére az apostol mégsem merte Timóteus, a tapasztalatlan ifjú kiképzésének felelősségét magára vállalni addig, amíg jelleméről és előéletéről teljes bizonyosságot nem szerzett... Pál látta, hogy Timóteus kitartó és őszinte. Társául választotta tehát a szolgálatban, utazásai során... A nagy apostol gyakran vizsgáztatta fiatalabb kísérőjét, kérdéseket tett fel neki, és miközben helységről helysége utaztak, gondosan tanította, hogyan végezhet eredményes munkát. Pál és Silás mindig azon fáradoztak, hogy mind jobban elmélyítsék Timóteus meggyőződését az evangélista szent és komoly hivatásáról. Timóteus viszont állandóan tanácsért és tanításért fordult Pálhoz. Nem engedte, hogy pillanatnyi benyomásai vezessék, hanem higgadtan és nyugodt megfontoltsággal cselekedett. Minden lépésénél feltette a kérdést: »Vajon Isten útja-e ez?« A Szentlélek munkálkodhatott benne, és építhette szent templommá, amelyben Isten lakozik.» (Ellen G. White: Az apostolok története, 137–138. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

ÁLDÁSOK ÉS ÖRÖMÖK A TANÍTVÁNYSÁG ÚTJÁN

„Mennyei lények várnak arra, hogy velünk együttműködve megmutathassák a világnak, milyenné válhatnak emberek, és Istennel egységben mit valósíthatnak meg a pusztulásba rohanók megmen-téséért. Isten korlátlanul fel tudja használni azt az embert, aki én-jét megtagadva szabad teret enged szívében a Szentlélek munkájá-nak... Azok, akik testüket-lelküket és egész lényüket Isten szolgálá-tára szentelik, állandóan új fizikai, szellemi és lelkierőt kapnak. A menny kimeríthetetlen tárháza áll rendelkezésükre. Krisztus nekik adja saját Lelkének éltető leheletét, saját életét... A nekünk adott kegyelem által olyan győzelmeket érhetünk el, amelyek téves nézeteink, jellemhibáink, kishitűségünk miatt lehetetlennek lát-szottak.” (Ellen G. White: A nagy Orvos lábnyomán, 109. o.)

I Miről ismerhető fel Krisztus tanítványa?

Gal 5,22/a • „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség...”

Zsolt 1,1–3 • „Boldog ember az, aki nem jár gonoszok taná-csán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül, hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán

megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el, és minden munkájában jó szerencsés lesz.”

Zsolt 119,1–2 (vö. Mt 5,3–12) • „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak. Boldogok, akik megőrzik bizonyosságait, és teljes szívből keresik őt.”

.....

„Ígében az Úr úgy mutatja be az övéit, mint örvendező népet. Az igazi hit megragadja azt az Egyetlent, aki az ígélet mögött áll: »nagy lesz fiaid békessége« (Ésa 54,13). »Mivel így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy folyóvizet.« (Ésa 66,12) Istenben »kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendezhetünk« (1Pt 1,8), »vele áldják magukat mind a nemzetek, és magasztalják őt« (Zsolt 72,17). Törekedjünk arra, hogy megtanítsuk a hívőket örülni az Úrban! A cselekvő hit eredménye a lelki öröm. Isten népének hittel és Szentlélekkel teljesnek kell lennie, Uruk csak így dicsőül meg bennük.” „A keresztények nem bús, örömtelen emberek. Ha tekintetünket Jézusra szegezzük, meglátjuk a könyörületes Üdvözítőt, akinek arcáról fény árad ránk. Ahol Krisztus Lelke uralkodik, ott béke lakozik. Ott öröm is lesz, mert nyugodt, szent bizalom él Istenben. Krisztus annak örül, ha követői megmutatják, hogy bár emberek, de az isteni természet részesei. Nem valamiféle szobrok, hanem élő férfiak és nők... A rájuk áradó világságot visszatükrözik másokra a krisztusi szeretettől fénylő tetteikben.” (Ellen G. White, Bible Training School, 1905. április 1.; Jézus élete, 120. o.)

2 Hogyan függ össze, illetve épül egymásra bánat és öröm Krisztus követőinek életében?

Mt 5,3–4 (Zsolt 32,1–2. 5) • „Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.”

Ésa 57,15; 61,3 • „Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörték szívét... Hogy tegyek Sion gyászolóira, adjak nekik ékességet a hamu helyett, örömmel kezetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak neveztesse nek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!”

„Krisztus nem azt tanítja, hogy magának a sírásnak büntől szabadító ereje volna. Nem szentesíti a színlelést, az alázatoskodást. A sírás, amelyről beszél, nem búslakodás vagy siránkozás. Ha bánjuk bűneinket, egyben örvendezünk is annak az értékes kiváltásnak, hogy Isten gyermekei lehetünk.

Gyakran bánkódunk amiatt, hogy bűnös tetteink kellemetlen következményekkel járnak ránk nézve, ez azonban nem bűnbánat. A bűn miatti igazi bánat a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek megmutatja nekünk, milyen hálátlan a szívünk, mely megbántotta, elszomorította a Megváltót, és a kereszt lábához vezet bennünket. Minden bűn újra megsebzí Jézust, és amikor feltekintünk rá, akit általszegeztünk, sírunk bűneink miatt, amelyek szenvedést okoztak neki. Az ilyen sírás a bűn megtagadásához vezet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 246. o.)

„És te elvetted rólam bűneimnek terhét...” – írja Dávid bűnbánati zsoltárában. Ennek a létfontosságú lelki tapasztalatnak az emlékére írta zsoltárát, amelynek első verseiben nem győzi hangsúlyozni: mekkora boldogság tisztán, bűntel nélkül távozni Isten színe előtt. „*Boldog ember az*” – ismétli többször is, mert megértette, hogy örömmünk, derünk legfőbb akadályai

nem a külső körülmények (ellenség, baj, betegség), hanem az a tragédia, ami mi vagyunk saját magunknak: az önzés, az én, enyém, nekem, engem...

Amikor e tudás birtokában, immár „lelki szegényként” döntünk, és Istenhez fordulunk – sírva, elkeseredve, megtörve –, mennyei Atyánk nemcsak megbocsát, hanem örömmel és békével erősíti meg lelkünket. Így kapcsolódik össze a fájó önismeret hit által az Isten szeretetének egyre mélyebb megismerésével, hogy azután áldást és örömet teremjen az életünkben.

3 Mit tanulhatunk Krisztustól az áldások elnyerésének módjáról? Ugyanakkor milyen utat mutatott a „nyugalmas, könnyű és gyönyörűsége”, egyszóval boldog életre?

Mk 1,35; 6,31 • „Kora reggel, még szürkületkor, fölkelvén kiment, és elment egy puszta helyre, és ott imádkozott.”

Mt 11,28–30 • „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én ígámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én ígám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.”

.....
.....

„Legboldogabb akkor volt, amikor munkáját elvégezve kimehetett a földekre, elmélkedhetett a békés völgyekben, és a hegyoldalon vagy az erdő fái között beszélgethetett Istennel. A kora reggel sokszor találta valamilyen elhagyatott helyen: elmélkedett, kutatta a Szentírást, vagy imádkozott. A reggeli fényt énekszóval köszöntötte. Hálaénekével tette vidámmá a munkával telt órákat, és a

menny örömét hozta a munkában elfáradtaknak és az elcsüggedteknek... Napszálltakor vagy kora reggel kiment a hegyek templomába Atyjával beszélgetni. Szakadatlan munkálkodása, s a rabbik ellenségeskedésével és hamis tanításaival szembeni küzdelme annyira kimerítette, hogy édesanyja és testvérei, sőt a tanítványok is féltették az életét. Ám amikor a fárasztó napot lezáró imádkozás órái után visszatért, látták, milyen nyugodt és üde az arca, mintha egész lényét élet és erő járta volna át. Reggelenként, az Istennel egyedül töltött órák után, a menny világozottságát hozta az embereknek.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 32. o.)

Jézus életében nem volt békés semmittevés és rohanó, feszült, kapkodó „szolgálat”. Nála a megpihenés és a tevékenység egymást szolgálta, egyik a másikból táplálkozott. Soha nem látjuk, hogy esetében akár a magányba húzódás, akár a vég nélküli igyekezet kóros túlsúlyba került volna. Miért ügyelt erre? Mert tudta, hogy másként nem tarthatna igényt Atyja áldására. Tudta, hogy a próbákban is erős, kikezddhetetlen jellem nélkül teljesen fölösleges minden igyekezet. Akkor pedig mi értelme a szolgálatnak? Első helyen volt életében kapcsolata a minden áldások forrásával: mennyei Atyjával, és csak megerősödve indult feladatai végzésére.

Mire tanítja tanítványait, és mire ad példát szolgálatában? Mi az a *gyönyörűséges iga*, amelyet tanítványainak felajánl? A krisztusi lelkület és a feladat együttes megélése, illetve elvégzése. Krisztusi lelkülettel fáradozni bármely embertársunk megerősítésén. Igazi békét, örömet és el nem múló áldásokat Istennel találkozással és munkáját végezve nyerhetnek a tanítványai.

4 Milyen áldásokat rejt Krisztus munkatársának lenni?

Mt 24,45–46 • „Kicsoda hát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy a maga idejében

adjon azoknak eledelt? Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jő, ily munkában talál. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt.”

Zsol 41,2–3 • „Boldog, aki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. Az Úr megőrzi azt és életeti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának.”

Isten, a Gazda a legjobb munkaadó – tartja a mondás –, mert kétszer fizet. Egyszer lelki békével, örömmel, miközben önzetlenül szolgáljuk hozzánk hasonló, küzdő, küszködő embertársainkat; másodsor amikor életet, örök életet ajándékoz majd jól tanuló tanítványainak. S eközben az angyalok „szolgatársaiként”, munkatársaiként tanít minket végtelen türelemmel az igazi önzetlenségre – építi, formálja jellemünket.

„Semmi sem ébreszt olyan önfeláldozó igyekezetet, nem csiszolja és erősíti úgy a jellemet, mint a másokért végzett szolgálat... Induljanak el együtt ketten vagy többen az evangelizációs munkában! Látogassák meg az embereket, imádkozzanak, énekeljenek, tanítsák, magyarázzák a Szentírást, és szolgáljanak a betegeknek!... S miközben munkájukat végezve felismerik tehetetlenségüket, alázatosan Istenre támaszkodva áldott tapasztalatokban lesz részük...

Krisztus megtisztelte bizalmával az embereket, s ezzel kifejezte irántuk a megbecsülését. Még a legmélyebbre sülyyedtek emberekkel is tisztelettel bánt. Krisztusnak mindig fájt, amikor ellenségeskedéssel, romlottsággal és erkölcstelenséggel találta szembe magát, de soha egyetlen szóval sem fejezte ki, hogy ez sérti érzékenységét, vagy bántja finom ízlését. Bármilyen gonosz szokással, súlyos előítéllettel vagy eluralkodó szenvedéllyel találkozott, mindezt szá-

nakozó gyengédséggel fogadta. Ha az Ő Lelke megérint bennünket, minden embert a miénkhez hasonló kísértésekkel és próbákkal küzdő testvérünknek tekintünk. Bár sokszor elbuknak, igyekeznek újra talpra állni, megértésre és segítségre vágyva harcolnak a csüggedtséggel és nehézségekkel.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 97., 100., 108–109. o.)

5 Hogyan hat vissza ránk minden szolgálat?

Péld 11,25 • „Lelkeket szabadít meg az igaz bizonyág; hazugságokat szól pedig az álnok.”

Ésa 28,12 • „Ő, aki ezt mondta nékik: »Ez a nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat, és ez a pihenés!« És nem akarták hallani!”

.....

.....

„Akik vállalják a rájuk bízott munkát, nemcsak mások számára jelentenek áldást, hanem maguk is áldásban részesülnek. A jól végzett munka tudata visszahat saját lelkükre. A csüggedt elfelejti rosszkedvét, a gyenge erős lesz, a tudatlan értelmes, és mindenki biztos segítőt talál Krisztusban, aki elhívta... Az ember aligha érti igazán az élet célját. Az vonzza őt, ami csillog és látványos. Világi kiválóságra vágyik, emiatt áldozza fel az élet igazi céljait.

Az élet legnagyobb értékei – egyszerűség, becsületesség, megbízhatóság, erkölcsi tisztaság, tisztesség – meg nem vehetők és el nem adhatók. Ezeket éppúgy megszerezheti a tudatlan, mint a művelt, az egyszerű munkás, mint a köztisztelőben álló államférfi. Isten mindenki számára gondoskodott olyan örömekről, amelyeket

gazdag és szegény egyaránt élvezhet – ilyen a gondolatok tisztaságában és a cselekedetek önzetlenségében talált öröm, az együtt érző szavakból és kedves cselekedetekből fakadó öröm.” (Ellen G. White, *A nagy Orvos lábnymán*, 95., 132–133. o.)

„Ha az ember érzi gyengeségét, ez a legjobb bizonyítéka annak, hogy megértette megbízatása jelentőségét, és helyet ad a reménynek, hogy Isten lesz a tanácsadója és erőssége. Sem messzebbre, sem gyorsabban nem megy, mint ahogy Isten vezeti. Aki elfogadja a felelősséget, amelyet Isten helyez rá, erőre és hatékonyságra tesz szert. Teljes lelkéből törekszik arra, hogy méltó legyen megbízatására, és helyesen is él vele. Az alázat és a képességek odaszánása igazán nagygyá teszik azt, aki készséggel válaszol a szolgálat hívására, aki bízik az isteni erőben, és hűséggel végzi munkáját. Érezni fogja, hogy a rossz elleni és az igazságot megerősítő harc, embertársai felemelése, a jólétükért és áldásukra végzett munka megszentelt küldetés. Ebben a munkában a gyenge erőssé válik, a félenk bátorrá, a bizonytalan szilárdá és határozottá. Mindannyian látják útjuk, küldetésük fontosságát, azt, hogy a menny választotta ki őket a királyok királyának szolgálatára. Az ilyen emberek elhagyják a világot, hogy a világért dolgozzanak. Befolyással igyekeznek fölemelni, megtisztítani és nemesbíteni azokat, akikkel kapcsolatba kerülnek, s így segítik őket felkészülni a mennyi életre.” (*The Signs of the Times*, 1881. augusztus 11.)

6 Mitől óv meg bennünket Isten iránti hálánk kifejezése, ugyanakkor hogyan erősíti meg a hitünket?

Fil 4,4 • „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!”

Zsolt 103,1–2 • „Áldjad, én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét. Áldjad, én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.”

„Javunkra szolgál, ha Isten minden ajándékát megőrizzük emlékezetünkben, s újra és újra felidézünk. Így erősödik a hit, egyre többet kér és kap. Több bátorítás rejlik a legkisebb áldásban, amelyet mi magunk kapunk Istentől, mint megannyi beszámolóban, amit mások hitéről és tapasztalatairól olvashatunk. Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világossága felkél rejtekéből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Jusson eszünkbe akkor az Úr szerető nyájassága, gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokasága. Izráel népéhez hasonlóan írjuk emlékkövekre Isten értünk végzett munkálkodásának drága történetét. S amikor átgondoljuk, hogyan tördött velünk vándorutunkon, szívünk megtelik hálával: »Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért? A szabaddulásért való poharat felemelem, és az Úr nevét hívom segítségül. Az Úr iránti fogadásaimat megadom egész népe előtt.« (Zsolt 116,12–14)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 287. o.)

Isten áldásával élni, naponta megízlelni a tanítványság örömét – erre akar Krisztus megtanítani bennünket.

Boldog az az ember, aki alázattal, őszintén viszi boldogtalansága okait, azaz bűneit Isten elé.

Boldog az az ember, aki hit által bocsánatot lelve elindul, hogy a reménységet, az örömhírt mindenkinek érthetővé, megtapasztalhatóvá tegye.

Boldog az az ember, aki minden gondját Istenre bízva, és minden örömét hálaadással köszöni meg Atyjának.

Az e heti adomány az Életadó Tv-t támogatja.

A TANÍTVÁNYSÁG PRÓBÁJA

Énfeldozás és önfeláldozás

*„A keresztény élet több, mint ahogyan sokan gondolják. Nem csupán szelidségből, türelemből, alázatosságból és kedvességből áll. Ezek az erények fontosak, de szükség van bátorságra, erőfeszítésre, határozottságra és kitartásra is. Az az út, amelyet Krisztus mutat nekünk, keskeny út, az önmegtadadás ösvénye.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 359. o.)*

I Mi mindent fejez ki a Biblia számunkra a harc, a küzdelem, illetve a harcos képével?

Eféz 6,11–13 • „Öltözzétek föl az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszág lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak. Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok.”

2Tím 2,3–5; 4,7/a • „Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. Egy harcos sem elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, aki őt harcosává avatta. Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg,

ha nem szabályszerűen küzd... Ama nemes harcot megharcoltam...”

„A keresztényi élet állandó konfliktus, harc, menetelés. Minden engedelmes tett, minden önmegtágadó cselekedet, minden hősiessen kiállt próba, minden kísértéssel szembeni ellenállás, minden elért győzelem: egy-egy lépés az örök győzelem felé... Ha Krisztust választjuk vezetőnknek, Ő biztonsággal vezet minket a keskeny úton. Az út tövises és rögös, meredek és veszélyes lehet, jobbról és balról szakadékok tátonghatnak. Sokszor elcsigázva pihezésre vágyunk, de kimerülten is tovább kell harcolnunk – s Krisztussal, vezetőnkkel nem tévesztjük el a mennybe vivő utat.”

„A harcoló katonákra sok nehézség vár: hiányos táplálékot kapnak, azt is sokszor csak korlátozott mennyiségben. Nap mint nap hosszan menetelnek rögös utakon, perzselő napon, éjjel a szabad ég alatt táboroznak, takarójuk csupán a csillagos ég, kitéve az áztató esőnek és a dermesztő hidegnek, éhesen, elgyengülve, kimerülve, az ellenség céltáblájaként, sokszor halálos veszélyben. A katonák megtanulják, mit jelent a nehézség.

Azok, akik Krisztus hadseregének tagjai lesznek, szintén várhatják, hogy nehéz dolguk lesz, és fájdalmas megpróbáltatásokat kell elviselniük. De akik Krisztussal együtt szenvednek, vele együtt fognak uralkodni is. Ki az közülünk, aki a szolgálatba lépve az élet kényelmét remélte: hogy akkor lehet szolgálaton kívül, amikor neki tetszik, félreteheti a katonai felszerelést, s civil ruhába öltözhet, az őrhelyen alhat, és Isten ügyét lejárathatja?...

Harcmezőn vagyunk... Miután előrenyomultál, tovább és újra harcolnod kell; hódítóként kell előrehaladnod, új erőt gyűjtve újabb küzdelmekhez. Minden győzelem növeli a bátorságot, a hitet és az állhatatosságot. Isteni erő által sokkal erősebbnek bizo-

*nyulsz, mint amilyennel az ellenség megmérkőzhetne. A kötelesség teljesítése egy katonára munkát jelent. Nem mindig pontosan olyan munka ez, amelyet szívesen választanánk. Külső kényelmetlenségeket, nehézségeket és megpróbáltatásokat kell Jézus katonáinak elhordozniuk... Krisztus hadseregének a katonája tanulja meg a nehézségek elviselését, az önmegtágadást, a kereszt felvételét, és kövesse vezérét, bármerre is vezet. Sok olyan tennivaló van, amely próbára teszi az emberi természetet, s fájdalmas számunkra. Az engedelmesség megtanulásának munkája határozott és állandó erőfeszítést követel. A hit szép harcát megharcolva, drága győzelmeket aratva mi az örök életet várjuk.” (Ellen G. White, *The Signs of the Times*, 1902. október 29.; 1891. szeptember 7.; *Youth's Instructor*, 1886. december 22.)*

2 Hogyan hat vissza önző, önérzetes természetünk a hitünkre, lelki békénkre? Miért szólít fel tehát harcra bennünket Isten?

Rm 2,9 • „Nyomorúság és ínség minden gonoszt cselekedő ember lelkének, zsidónak először, meg görögnek...”

Jób 35,5–8 (vö. Mt 5,5. 7) • „Tekints az égre, és lásd meg, nézd meg a fellegeket, milyen magasan vannak feletted! Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene, ha megsokasítod bűneidet, mit ártasz néki? Ha igaz vagy, mit adsz néki, avagy mit kap a te kezedből? Az olyan embernek árt a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen ember fiának használ.”

„Nyomorúság” – írta Pál apostol, minden esetben, hosszabb vagy rövidebb távon, de ezt a gyümölcsét hozza meg az önzés. Salamon példabeszédében egyenesen így fogalmazott: „Aki

vétkezik ellenem (Isten ellen), erőszakot cselekszik a maga lelkén.” (Péld 8,36)

Ma, amikor lépten-nyomon a pszichoszomatikus betegségek drámai elterjedéséről hallhatunk, meg kell értenünk, mi múlik azon – persze lelkileg még inkább, mint fizikailag –, ha keserűséget, megbántódást vagy éppen indulatot ápolunk szívünkben. Csodálkozunk, ha eközben nincs békénk? Keserűnk és sírdogálunk a sérelmeink felett ahelyett, hogy Istenre bízánk ügyünket? Nem lehet meggyőző az örömhírről szóló bizonyosságtevésünk sem, amíg nem fordulunk szembe az önsajnálkozó gondolkodással – függetlenül attól, hogy van vagy nincs okunk rá.

„Be kell iratkoznunk Krisztus iskolájába, hogy szelídséget és alázatot tanuljunk Tőle... Őt sohasem kábította el a dicséret, nem törte le sem a bíráló, sem a csalódás. A leghevesebb ellenállás és a legkegyetlenebb bánásmód mellett is megőrizte rettenthetetlen bátorságát. Állítólagos követői közül azonban sokak szíve aggódik, remeg, mert félnek Istenre bízni magukat... Pedig ha ezt nem teszik meg, nem találhatnak békességet.

Az önszeretet okozza a békétlenséget. Ha odafentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, ami Jézust – ez készítette, hogy megalázza magát és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk, hogy Jézus lábainál ülhessünk, Tőle tanulhassunk. Megértjük: munkánk értékét nem az szabja meg, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgóok vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk...

Mivel Jézus által elnyerjük a nyugalmat, a menny már itt elkezdődik. Engedünk hívásának – »Jőjjetek, tanuljatok tőlem!« –, megyünk, s ezzel elkezdődik számunkra az örök élet. A menny: szüntelen közeledés Istenhez Krisztus által... Minél többet tudunk Istenről, annál inkább növekszik boldogságunk.» (Ellen G. White: Jézus élete, 273–274. o.)

3 A vereség vagy a siker a nagyobb próba jellemünk számára? Keressünk életünkben példát mindkettőre! Hogyan maradunk meg Istenben e kétféle élethelyzetben?

Zsolt 32,3–4 • „Míg elhallgattam, megavultak csontjaim a napestig való jajgatás miatt. Míg éjjel-nappal rám nehezedt kezed, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében.”

Péld 15,13/b • „...de a szív bánata miatt a lélek megszomorodik.”

Zsolt 30,7–8 • „Azt mondtam azért én jó állapotomban: Nem rendülhetek meg soha. Uram, jókedvedből erősséget állítottál föl hegyemre; de elrejtetted orcádat, és megroskadtam.”

Mik 7,7–8 • „De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!”

Lk 10,20 • „De azon ne örüljeteK, hogy a lelkek nékteK engednek; hanem inkább azon örüljeteK, hogy a ti neveiteK fel vannak írva a mennyben.”

1Móz 41,16 (vö. Dn 2,30) • „És felelt József a fáraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, ami a fáraónak jávára van.”

.....
.....

„Sokan, akik őszintén Isten szolgálatára szentelődtek, meglepődnek és csalódnak, amikor még soha nem tapasztalt akadályokkal, próbákkal és tanácstalansággal szembesülnek. Krisztusi jellem elnyeréséért könyörögnek, s azért, hogy alkalmassá legyenek az Úr szolgálatára, ugyanakkor a körülményeik mintha minden rossz tulajdonságukat elő akarnák csalni. Olyan hibák mutatkoznak

meg, amelyeknek a létezéséről sejtelmük sem volt. Az ősi Izráelhez hasonlóan kérdezik: »Ha az Úr vezet, miért ér mindez?«

Pontosan azért történnek velük ezek, mert Isten vezeti őket. A megpróbáltatások és akadályok Isten fegyelmező eszközei – a siker Isten által megszabott feltételei. Ő, aki olvas az emberek szívében, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Egyes emberekben olyan képességeket és hajlamokat lát meg, amelyek helyesen irányítva használhatók lehetnének műve előbbre vitelében. A gondviselő Isten különféle helyzetekbe és körülményekbe viszi bele őket, hogy felfedezzék jellemük önmaguk előtt is rejtett fogvatékosságait. Alkalmat ad nekik arra, hogy ezeket a hibákat javítsák, és alkalmassá váljanak szolgálatára...”

„Csalódhatsz, akaratodat és módszereidet visszautasíthatják, de abban biztos lehetsz, hogy az Úr szeret téged. A tüzes kemence lángolhat körülötted, de nem azért, hogy megsemmisítsen, hanem hogy megeméssze a salakot, s te úgy kerülhess ki belőle, mint a hétszeresen megtisztított arany... Isten mindenkire bízott egy különleges feladatot, és mindannyiunknak ennek megfelelően kell a ránk bízott munkát elvégeznünk. Az egyetlen, amitől félnünk kell: ne hogy elfordítsuk tekintetünket Jézusról. Csak Isten dicsőségét szemléljük, hogy az életünk végén, fegyverzetünket letéve majd számot adhassunk arról, kiben hittünk. Egyetlen pillanatra se felejtse el, hogy Krisztus tulajdona vagy, akit végtelen áron vásárolt meg...”

„Vigyázzatok, nehogy belopakodjék életetekbe az önelégültség! Soha ne a saját erőtökkel munkálkodjatok – Mesteretek lelke és ereje helyett. Az »én« kész mindig a maga javára írni, ha bármilyen siker kíséri a munkát, dicsekszik, felfuvalkodik, nem kelti másokban azt a benyomást, hogy Isten minden, mindenben. Pál apostol így szól: »Amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.« (2Kor 12,10) Ha belátjuk gyengeségünket, megtanulunk rajtunk kívül álló erőre támaszkodni... Semmi sem éri el olyan tökéletesen magatartásunk legmélyebb indítékait, mint Krisztus megbocsátó szeretetének átérzése... Ha önmagadnál magasabbra tekin-

tesz, állandóan érzed majd saját gyöngeségedet. Minél kevesebbet hízelegsz magadnak, annál pontosabban és teljesebben megérted Megváltód kiválóságát. Minél szorosabban kapcsolódsz a világo sság és erő forrásához, annál nagyobb világosság árad rád, annál nagyobb erőben részesülsz, hogy munkálkodj Istenért. Örö möd határtalan lehet: egy vagy Istennel, egy Krisztussal, és az egész mennyei családdal.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 340. o.; „A Szentlélek eljő reátok”, 132., 135. o.; *Jézus élete*, 416. o.)

4 Milyen döntés teszi az embert Krisztus valódi követőjé vé, tanítványává?

Gal 2,20 • „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.”

Mt 19,16. 21–22 • „Ímé hozzá jött egy ember, mondta néki: »Jó mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életet nyerjek?« Mondta néki Jézus: »Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonedat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben; s jer és kövess engem.« Az ifjú pedig e beszé det hallván elment megszorodva, mert sok jószága volt.”

Jn 12,25 • „Aki szereti a maga életét, elveszti azt; és aki gyű löli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.”

Mt 4,19–20 • „És mondta nékik: Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok.”

Mt 4,20 • „Azok pedig azonnal otthagyván a hálókat, kö vették őt.”

.....
.....

„Jézus a főembernek épp abban akart segíteni, amire szüksége volt – ha az ifjú hajlandó lett volna együttműködni Vele üdvözítő munkájában. Ha Krisztus irányítása alá helyezi magát, nagy erővel dolgozhatott volna a jóért... Krisztus belelátott a lelkébe, és szerette őt... Önmagához akarta hasonlóvá tenni, olyanná, aki Isten képmását tükrözi vissza... »Egy fogyatkozásod van...« – mondta Jézus (Mk 10,21). »Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek, s kincsed lesz a mennyben, és jer, kövess engem.« (Mt 19,21) Krisztus olvasott a főember szívében. Csak egy fogyatkozása volt: egy életfontosságú elv. Lelkének szüksége volt Isten szeretetére... Magas állása, vagyona leplezetten rossz irányba befolyásolta jellemét. Ha ezeket ápolgatja, Isten helyét foglalják el az érzelemvilágában. Teljesen lekötik majd az evilági dolgok, azokat fogja dédelgetni, legyenek bármily bizonytalanok és értéktelenek... A főember hamar átlátta, mi mindent rejtenek Krisztus szavai, és elszomorodott... Szerette volna a mennyi kincset, de a gazdagsága által nyújtott ideiglenes előnyöket is. Sajnálta, hogy ez a feltétel egyáltalán létezik. Örök életre vágyott, de nem volt hajlandó ezért áldozatot hozni. Az örök élet ára túl nagynek tűnt, szomorúan távozott, »mert igen gazdag volt« (Lk 18,23).

Jobban szerette Isten ajándékait, mint magát az Adományozót. Krisztus felajánlotta, hogy felebarátja lesz az ifjúnak. »Kövess engem« – mondta. A Megváltó azonban nem ért annyit számára, mint saját neve az emberek között, vagy a vagyona... Mindenkinek meg kell fontolnia, mit jelent vágyakozni a menny után, és mégis elfordulni a kiszabott feltételek miatt. A Megváltó felajánlja, hogy megosztja velünk az Istentől ránk bízott munkát. Felajánlja, hogy használjuk az Isten által adott eszközöket, így vigyük előre művét a világban. Csak így menthet meg bennünket... Krisztus tanításainak lényege az »én« alárendelése. Gyakran ellentmondást nem tűrőnek tűnik a hang, amellyel célba vesz és utasít. De nincs más út az ember megmentésére, mint minden olyasmitől elszakadni, ami, ha kitart mellette, megrontja egész lényét.»

„A saját életét megtartó gabonamag nem teremhet gyümölcsöt. Maga marad... Mindenkinék, aki munkásként Krisztussal együtt akar gyümölcsöt teremni, először a földbe kell hullnia és meghalnia az önzésnek. Az életet a világ szükségleteinek barázdájába kell vetni. Az önszeretetnek, önérdeknek el kell vesznie. Az önfeláldozás törvénye saját megtartásunk törvénye is. A gazda úgy őrzi meg gabonáját, hogy elveti. Így van ez az emberi életben is. Adni ugyanaz, mint élni. A megőrzött élet az, amelyet önként adunk Isten és az emberek szolgálatára. Akik Krisztus kedvéért feláldozzák életüket e világban, az örök életre tartják meg azt.

Az ember összegyűjthet magának mindent, amit csak tud, élhet, gondolkodhat, tervezhet saját magának, de élete elmúlik, és semmije sem marad. Az »én« szolgálatának törvénye az önpusztítás törvénye.”

„Korlátlan lehetőségeik vannak azoknak, akik az »én«-t félre téve helyet készítenek szívükben a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szentelt életet élnek. Ha alávetik magukat a szükséges tanításnak, s nem panaszkodnak, nem lankadnak az úton, akkor napról napra, óráról órára Isten tanítja majd őket.” (Ellen G. White: Jézus élete, 437–439., 527., 199. o.)

5 Hogyan munkálja bennünk a hitben elmondott ima a fegyelmezett gondolkodást, érzelmeket – azaz a győzelmet?

Lk 22,41–43 • „És eltávozott tőlük mintegy kőhajításnyira; s térdre esvén imádkozott, mondván: »Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt, mindazonáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!« És angyal jelent meg néki mennyből, erősítvén őt.”

Lk 23,34 • „Jézus pedig mondta: Atyám! Bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Lk 23,46 • „És kiáltván Jézus nagy szóval, mondta: »Atyám,

a te kezedbe teszem le az én lelkemet!« És ezeket mondván, meghalt.”

Gondoljuk végig folyamatában e három, néhány órán belül elhangzó imát! Mi zajlott le Jézus gondolataiban ez idő alatt?

Krisztus belső, lelki életéről egyetlen más alkalommal sem olvashatunk ilyen részletesen. Emberileg társa nem volt, ellenségei egyre szaporodtak; ami rá várt, attól Ő maga is visszaretent: egyedül maradni Atyja, szövetségese nélkül. Egyetlen kapaszkodója volt a fokozatos elmagányosodás közepette: minden gondolatát, küzdelmét, vágyát imává, hitbeli kérésé formálni.

Küzdelmeink, önmagunkkal vívott csatáink a mi életünkben is mind az ima frontján dőlnek el. Ha lerázzuk a restséget, ha megértjük a különbséget napi imarendünk és az Istenhez való „könyörgés, esedezés és erős kiáltás” vagy akár „könnyhullatás” között, akkor Isten sok mindenre megtaníthat bennünket.

„Bátorítsd a gyülekezetet, segíts nekik imában Istenhez emelkedni. Mondd el, hogy amikor úgy érzik, vétkeztek, és nincs erejük imádkozni, éppen akkor van ideje a könyörgésnek. Sokan megalázottnak érzik magukat bukásuk után, mert az ellenség győzött felettük, ahelyett, hogy ők kerültek volna ki győztesen. Világiasság, önzés és testiesség gyengítette el őket, s úgy érzik, semmi értelme nincs Istenhez jönni. Am ez a gondolat egy az ellenség sugalmazásai közül. Lehet, hogy szégyenkeznek és mélyen megalázottnak érzik magukat, de imádkozniuk és hinnük kell. Amint megvallják bűneiket, Isten, aki igaz és hű, megbocsátja bűneiket, és eltörli minden álnokságukat (lásd: 1Jn 1,9). Amikor elméd elkalandozik ima közben, ne ess kétségbe, hanem tereld vissza Is-

tenhez, és ne hagyd el a kegyelem királyi székét, míg el nem nyered a győzelmet. Arra vársz talán, hogy erős érzelem bizonyítsa ezt a győzelmet? Nem. »A győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.« Az Úr ismeri vágyaidat, hit által maradj a közelében, és várd a Szentlelket.» (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 351. o.)

6 Mire adott példát Jézus személyes szolgálatával? Miért a legjobb nevelőeszköz Isten kezében a másokért végzett munka?

Mt 18,12 • „Mit gondoltok? Ha valamely embernek száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajon a kilencvenkilencet nem hagyja-e ott, és a hegyekre menvén, nem keresi-e azt, amelyik eltévelyedett?”

Mt 15,32 • „Jézus pedig előszólítván a tanítványait, mondta: Szánakozom e sokaságon, mert három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit enniük. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképpen ki ne dőljenek az úton.”

Mk 2,1–2 (lásd még **Mt 8,14**; **Mk 10,13. 16**; **Lk 15,1**) • „Napok múlva pedig ismét bement Kapernaumba, és meghalották, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekeztek, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek; és hirdette nekik az igét.”

Zsid 12,2 • „Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.”

Mk 10,43–45 • „De nem így lesz közöttetek: hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok, és aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen. Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.”

Jézus mindig elérhető volt bárki számára. Nem válogatta meg társaságát, előítéletek nélkül élt, járt-kelt vagy tért be bárkihez – élete a másik emberről szólt, és ezt mindenki érezhette is, aki körülötte volt. Jézus rövid ideig élt a földön, de ezt a kis időt sokak között osztotta szét, hogy majd örökké velük lehessen.

Mi kire, kikre fordítjuk az időnket? Hány emberrel tudunk valóban törődni?

Bölcsessége nem tette sem elfoglalt, sem okoskodó tudós emberré, pedig a világ teremtésének történetétől kezdve sok mindennel kápráztathatta volna el hallgatóit. Mégis egyszerűsége, közvetlensége és sietség nélküli, odafigyelő szeretete volt az, amivel bizalmat ébresztett a kapernaumi századostól kezdve Nikodémuson át a térdén ülő kisgyermekekig bárkiben. Személyesen szolgált, barát volt, vigasztaló, igazi társ. Nagyon érdemes ezen elgondolkodni ma, amikor a mobiltelefonok, az internet, a könyvek, a tetszetős imaházak, intézmények, az autók és a repülők stb. világában mindig ugyanoda jutunk vissza: ennyi eszköz mellett miért nem tudjuk elérni az embereket? A válasz nem titok: csak annyira érhetjük el őket, amennyire hasonlítunk Megbízónkhoz a szeretet, az önfeláldozás lelkületében.

„Krisztus megparancsolta követőinek a személyes munkavégzést. A betegek és a szegények szolgálatát, az elveszetteknek az evangélium hirdetését nem kell bizottságokra vagy jótékonyági szervezetekre hagyni. Egyéni felelősség, egyéni fáradozás, személyes áldozathozatal az evangélium kívánalma.”

„Jézus élete az állandó önfeláldozás élete volt. Ezen a világon nem volt otthona, kivéve, ha barátai szeretetből – mint vándort – befogadták. Azért jött, hogy a legszegényebbek életét élje értünk, s a nincstelenek, szenvedők között munkálkodjék. Elismerés és

megbecsülés nélkül élt azok között, akikért olyan sokat tett... Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem; mindenkinben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felajánlotta. Bármilyen embercsoporttal találkozott, az időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott. Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza embertársát, még jobban tudatosult benne, hogy az embereknek milyen nagy szükségük van az Ő isten-emberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésbé ígéretesek szívében is, biztatva őket, hogy ők is lehetnek feddhetetlenek és ártatlanok, olyan jellemre tehetnek szert, amely mindenki előtt nyilvánvalóvá tenné, hogy Isten gyermekei.

Sokszor találkozott Sátán foglyaiként vergődő emberekkel, akiknek nem volt erejük kitörni a csapdából. E csüggedt, beteg, megkísértett, elbukott emberekhez Jézus a legnagyobb tapintattal és részvétellel szólt, azt mondta, amire szükségük volt, és amit megérthettek. Mások éppen közelharcot vívtak a lelkek ellenségével. Kitartásra bátorította és arról biztosította őket, hogy győzni fognak, mert Isten angyalai mellettük állnak.

Jézus nagyra becsült vendégként ült a vámszedők asztalánál, megértő magatartásával és közvetlen kedvességével tanúsítva, hogy elismeri emberi méltóságukat... Bár Jézus zsidó volt, tartózkodás nélkül vegyült a samáriaiak közé, nem törődve nemzetének farizeusi szokásaival. Elfogadta e lenézett emberek vendégszeretetét. Betért otthonukba éjszakai szállásra, leült az asztalukhoz, evett a kezükkel készített ételekből, tanított az utcáikon, s a legszívélyesebben és legudvariasabban bánt velük. Miközben szívüket az emberi együttérzés szálaival kötötte magához, isteni kegyelemmel felkínálta nekik az üdvösséget..." (Ellen G. White: Az utolsó napok eseményei, 54. o.; A nagy Orvos lábnyomán, 14. o.)

Az e heti adomány az Életadó Tv-t támogatja.

A VÉGSŐ IDŐK TANÍTVÁNYAINAK HŰSÉGE

„A jó és a gonosz erők, Isten angyalai és a bukott angyalok között folyamatos a küzdelem. A konfliktus, amelynek mi is részesei vagyunk, az utolsó e világon. Ebben a nagy viadalban nem maradhatunk közömbösek, választanunk kell. Ha Krisztus oldalán foglalunk helyet, ha szavainkkal és tetteinkkel bemutatjuk Őt a világnak, akkor élő bizonyosságát adjuk annak, hogy kit választottunk: Jézus Krisztust tiszteljük és szolgáljuk.” (Ellen G. White: „A Szentlélek eljő reátok”, 365. o.)

I Hogyan érzékelteti a Biblia a gonoszság növekedését Krisztus dicsőséges visszatérésének közeledtével? Miért van ugyanakkor bátorító üzenetük is ezeknek az igéknek?

Jel 12,12 • „Annakokáért örüljetek eget és akik lakoztok azokban. Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, mint aki tudja, hogy kevés ideje van.”

1Pt 5,8 • „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen.”

Lásd még: Jn 19,30, vö. Jn 12,31; 14,30; 16,33.

A bibliai jövendölések megrázó képekkel, hasonlatokkal ecsetelik a bukott angyalfejedelem, Sátán és démonainak utolsó

nagy csatarendbe állását. Első olvasásra talán csak a gyarló ember ellenében felvonuló hatalmas intelligencia, sok évezredes tapasztalat és az általunk ismert fizikai világ törvényeit is meghaladó képességek nyomasztó érzete hat az emberre. Az örömhír, a fent idézett néhány rövid jézusi megszólalás azonban helyre teszi gondolatainkat, megerősíti hitünket. Ugyanis egy legyőzött, hatalmát veszített lény tehetetlen dühéről szólnak a próféciák. Jézus büntelen életével és helyettes halálával győzte le őt, majd halálos sebet ejtett rajta feltámadásával.

„*Tudja, hogy kevés ideje van...*” – szól az evangéliumi jövendölés. Ezért a „nagy harag”, az oroszlánordítás, mert az emberiségnek Krisztus visszaadta a jogot az üdvösségre, sőt életével, győzelmével megmutatta az utat is: „*Ha valaki hisz Ő benne*”, nem maradhat kiszolgáltatott, tehetetlen zsákmánya az ellenségnek.

Isten szabadítása azonban mindezzel együtt is csak lehetőség, amivel a választásunk alapján élhetünk. Nem véletlenül figyelmeztet az égi szózat is (Jel 12,10), hogy „*jaj a föld és a tenger lakosainak, mert leszállott az ördög*”. Egyszerre kell tehát komolyan vennünk a világunk romlása mögött álló erőket, és Krisztus győzelmes életében meglátnunk a tanítványság útját.

2 Milyen szolgálattal bízta meg végső időkben élő tanítványait Krisztus? Milyen gyümölcsei lesznek az evangélium hatalommal történő hirdetésének, és kik végezhetik el ezt a munkát?

Jel 10,11; 14,6 • „**És mondta nékem: »Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok előtt.« És láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek, ágazatnak, nyelvnek és népnek.»**

Mt 24,14 • „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek, és akkor jó el a vég.”

Ésa 60,2–3 (vö. Ésa 49,20–22) • „Mert ímé, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik. És népek jönnek világosságodhoz, s királyok a néked feltámadt fényességhez.”

Jel 14,12 • „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!”

.....
.....
„Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe sorában olyan lelki ébredés lesz, amilyenre az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. Akkor sokan elkülönülnek azoktól az egyházaktól, amelyekben a világ szeretete kiszorítja az Isten és Igéje iránti szeretetet. Sokan – lelkészek és egyháztagok – boldogan elfogadják azokat a nagyszerű igazságokat, melyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy elkészítsen egy népet az Úr második eljövételére.”

„Istennek minden egyházban vannak képviselői. Ezeknek az embereknek nem voltak az utolsó napokra vonatkozó különleges, próbára tevő igazságaik, amelyeket olyan körülmények között kaptak volna, hogy az meggyőzzön szívet és értelmet – ezért nem szüntették meg kapcsolatukat Istennel, hiszen nem vetették el a világosságot.”

„Nagyon sokan vannak a katolikusok között, akik lelkiismeretes keresztények, és a rájuk ragyogó világosságban járnak. Isten munkálkodik majd az érdeükben.”

„Az Úr sok lelki ajándékot használ fel a bűnösök megmentéséért végzett munkában. A jövőben egyszerű emberek a Szentlélek befolyása alatt elhagyják addigi munkájukat, hogy elindulja-

nak és hirdessék a kegyelem utolsó üzenetét. Erőt kapnak, felbátorodnak, s amilyen gyorsan csak lehet, felkészülnek a munkára, hogy erőfeszítéseiket siker koronázza. Láthatatlan mennyei küldöttekkel működnek együtt, mert készek az Úrnak szolgálni ott, ahova elküldi őket.”

„Azok, akik elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak, kiállják ez utolsó napok próbáit és megpróbáltatásait. Megerősödve a Krisztusban való kétségbevonhatatlan hit által, még az írástudatlan tanítványok is ellen tudnak majd állni a hitetlenséget létrehozó kételynek és a kérdéseknek, s a gúnyolódók bölcselkedéseit megszegyenítik. Az Úr Jézus bölcsességet ad a tanítványainak, amelyet ellenfeleik nem tagadhatnak, s amelynek nem tudnak ellenállni. Azok, akik nem tudják érveléssel legyőzni a sátáni csalást, határozott bizonyosságot tesznek, ami zavarba hozza majd a tanult embereket. A tanulatlanok ajkáról oly meggyőző erővel és bölcsességgel hangzanak a szavak, hogy bizonyágtételeik nyomán ezrek térnek meg. Miért rendelkeznek a tanulatlan emberek ezzel az erővel, és miért nincs a tanult férfiak birtokában?... Az egyszerű ember Krisztus tanúja. Nem tud a történelemtudományhoz fordulni, de Isten Szavából hatalommal teljes bizonyítékokat gyűjt. Az igazságot a Lélek ihletése nyomán szólja tiszta, figyelemre méltó és magával ragadó erővel, vitathatatlanul, s bizonyágtétevését nem lehet cáfolni.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 413. o.; *Bizonyágtételek*, VI., 70–71. o.; IX., 243. o.; „*A Szentlélek eljő reátok*”, 209. o.; *Az utolsó napok eseményei*, 145. o.)

3 Hogyan mutatkozik meg Sátán megtévesztő, pusztító munkája a végső időkben? Mi adhat védelmet mindezzel szemben?

A) *Hazugság és hitetés*

Mt 24,11 • „Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek.”

1Thess 5,3/a • „Mert amikor ezt mondják: »Békesség és biztonság«, hirtelen veszedelem jön rájuk...”

Lásd még: Jel 17,1–2.

Miben áll a *hitetés* tartalmilag? Mi rejlik a megnyugtató állítások mögött? Mit jelent a *paráznaság borától megrészezedett* állapot?

.....

.....

Jelek és csodák

Mt 24,23–24 • „Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus vagy amott, ne higgyétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.”

Jel 13,13–14 • „És nagy jeleket tesz, annyira, hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek láttára. És elhitesi a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt.”

Miben különböznek ezek a csodák Jézus csodáitól?

.....

.....

A lelkiismereti szabadság korlátozása

Mt 24,9–10 • „Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást.”

Jel 13,16–17 • „Azt is teszi mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és szegényekkel, szabadokkal és szolgálkkal, hogy az ő jobb kezükre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek, hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve, vagy nevének száma.”

Gondoljuk át együtt a következő idézeteket:

„Amikor az Egyesült Államok legjelentősebb egyházai a közösen vallott tantételekben egységre jutva arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelezővé rendelkezéseiket és tartsa fenn létesítményeiket, akkor a protestáns Amerika már megformálta a római hierarchia hasonmását. Ennek elkerülhetetlen következménye, hogy a polgári hatóság büntetést ró azokra, akik eltérő véleményt vallanak... A nemzetek követni fogják az Egyesült Államok példáját: ugyanaz a válság vár népünkre a világ minden részén.”

„Azok, akik e föld történelmének utolsó napjaiban élnek, megtapasztalják majd, mit jelent az igazság miatti üldöztetés. A törvényszékeken igazságtalanság uralkodik. A bírák visszautasítják az Isten parancsolataihoz hűségesek indítékainak meghallgatását, mert tudják, hogy a negyedik parancsolat melletti érvek megdönthetetlenek... Isten hűségeseit fenyegetik, bevádolják, elítélik; elárulják őket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is, sőt, az életükre törnek.”

„Nincs szükségünk a régi mártírok bátorságára és állhatatosságára, amíg olyan helyzetbe nem jutunk, mint ők voltak... Ha az üldözés megkezdődik, lelkierőt és kegyelmet kapunk, hogy hősiiesen viselkedhessünk.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 396. o.; *Bizonyosságtételek*, VI., 395. o.; *Az utolsó napok eseményei*, 102., 106. o.; *Proféták és királyok*, 365. o.)

B) *Az Isten szava iránti bizalom*

Mt 24,35 • „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.”

Ésa 33,16 • „Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy.”

Vö. Zsolt 37,19; Hab 3,17–18.

A hit megtart: *„Ha feltámad az ellenségeskedés, ha újra úr lesz a vakbuzgóság és a vallási türelmetlenség, ha lángra lobban az üldözés, a langyosak és képmutatók meginognak, s feladják hitüket. De az igazi keresztény sziklaszilárdan megáll. Hite erősebb, remény-sége fényesebb lesz, mint amilyen a jólét napjaiban volt.”*

Az Ige – hitünk alapja: *„Krisztus szolgáinak nem kell előre felkészülniük a védőbeszéddel, ha majd hitük miatt megpróbálják őket. Nap mint nap kell készülniük, szívükbe rejtve Isten Igéjének drága igazságait, Krisztus tanításával táplálkozva, és az imán keresztül erősített hitük által. Így, ha a próba jön, a Szentlélek emlékezetükbe idézi az igazságokat, amelyek megérintik majd hallgatóságuk szívét. Isten eszükbe juttatja a Szentírás szorgalmas kutatása által szerzett ismeretet akkor, amikor erre szükség lesz... Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást és szeretik az igazságot... Tanulmányozd Isten Igéjét! Drága ígéreteit védj emlékezetedbe úgy, hogy ha megfosztanak Bibliádtól, akkor is veled lehessen Isten Igéje!”*

A jellem – hitünk eredménye: *„Ha világosan tudunk beszélni hitünkről, ez jó eredmény, de önmagában ezáltal a lélek sohasem lesz megmentve. A szívet minden szennytől meg kell tisztítani.”* (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 535–536. o.: *Az utolsó napok eseményei*, 48–50., 51. o.)

4 Milyen céllal engedi meg a nehézségeket Isten még ekkor is a tanítványai életében?

Dn 12,10/a • „Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan.”

Jel 7,13–14 • „Akkor felelt egy a vének közül, és mondta nékem: »Ezek, akik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek?« És mondtam néki: »Uram, te tudod.« És mondta nékem: »Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták a ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.«”

.....

.....

„Ha úgy tűnik, hogy Üdvözítõnk eljövetele késik, ha a csapások súlya alatt roskadozunk és megvisel a nehéz munka, ha türelmetlenül várjuk megbízatásunk végét, és azt, hogy jutalmul eltávozhassunk ebbõl a háborúból, akkor emlékezzünk vissza – s ez tartsa féken zúgolódásunkat –, hogy Isten azért hagy még a földön bennünket, hogy viharok és konfliktusok érjenek, s így tökéletesítsük keresztény jellemünket. Azt akarja, hogy jobban megismerjük Istent, a mi Atyánkat, és Krisztust, idõsebb testvérünket, és szolgáljuk a Mestert, mentsünk lelkeket Krisztusnak, s végül boldogan hallhassuk majd e szavakat: »Jól van, jó és hű szolgálóm... menj be a te uradnak örömébe.«” (Mt 25,21)

Légy türelmes, keresztény harcostársam! Még egy kevés idõ, és aki eljövendõ, eljön. Már majdnem vége a megpróbáló várakozás, az õrködés és a panaszkodás éjszakájának. Hamarosan megkapjuk jutalmunkat, beköszönt az öröklét hajnala. Most nincs idõ az alvásra, és arra, hogy haszontalanságokba merüljünk. Aki most elalszik, a jó cselekedetek gazdag lehetõségeit szalasztja el. Azt az áldott kiváltságot kaptuk az Úrtól, hogy kévéket gyűjtsünk

a nagy aratásban, és minden megmentett lélek egy újabb csillagot jelent drága Üdvözítőnk koronájában. Ki olyan türelmetlen, hogy most letegye fegyverzetét? Ha még egy kicsit kitart a csatában, új győzelmeket arathat és új diadalemlékeket gyűjthet az örökkévalóságra.” (Review and Herald, 1881. október 25.)

5 Hogyan készülhet fel Krisztus követője a megjövendölt válság idejére? Milyen szerepe van hétköznapi életünk kisebb-nagyobb próbáinak, vizsgáinak e felkészülésben?

Lk 21,35–36 • „Mert mint egy tör, úgy lep meg mindeneket, akik az egész föld színén lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!”

1Pt 5,7 • „Minden gondotokat őreá vessétek, mert néki gondja van reátok.”

1Jn 5,4 • „Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”

.....

.....

„A tanítványok kíváncsiak voltak Isten országa megjelenésének pontos idejére, de Jézus azt válaszolta nekik, hogy nem kell tudniuk az időket vagy az alkalmakat, mivel azt az Atya nem jelentette ki nekik. Nem annak megismerése volt a legfontosabb számukra, hogy mikor állíttatik helyre Isten országa. Az ő feladatuk az volt, hogy Mesterük munkáját végezzék imádkozva, várakozva és vigyázva. Krisztus jellemét kellett képviselniük ebben a világban.

Ami a sikeres keresztényi élethez fontos volt a tanítványok idejében, ugyanaz ma is. »Mondta pedig nékik: nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Hanem vesztetek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok.« Mit kellett tenniük, miután a Szentlélek eljött hozzájuk? »...és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában, és a földnek mind végső határáig.« (Ap csel 1,7–8)

Ez az a munka, amelyben nekünk is részt kell vennünk. A helyett, hogy valami különleges alkalomra várakoznánk, okosan kell kihasználnunk a jelen lehetőségeit, és meg kell tennünk mindazt, amit tehetünk az emberek megmentése érdekében.»

„Mint nép az Úr eljöveteletét fürkésszük az ég felhőiben. Gondosan meg kellene vizsgálnunk szívtünket, hogy hitben vagyunk-e... Összezavarodunk mindennapos kis próbáinkban, és megengedjük, hogy ezek sértsenek és háborgassanak minket. Elbukunk, s így botránnyá válunk magunk és mások számára. Pedig a legfontosabb áldások a mindennapi háborgatások türelmes hordozásából származnak. Erőt kell gyűjtenünk a nagyobb próbák elviseléséhez. Sátán legádázabb kísértéseivel gyakorol nyomást ránk, és nekünk meg kell tanulnunk mindig és minden gondunkban Istenhez fordulni.» (Review and Herald, 1892. március 22.; 1891. május 19.)

6 Miben áll az a boldogság, amelyet második eljövetelekor akar adni Jézus a tanítványainak? Gyűjtsük ki az igékben rejlő válaszokat!

Dn 12,1 • „És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem, aki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig. És abban az időben megszabadul a te néped, aki csak béirva találta a könyvben.”

Mt 24,31 • „És elküldi angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.”

Mt 26,29–30 • „Mondom pedig néktek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyám országában.”

Jel 21,7 • „Aki győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nékem.”

.....
.....

„Zarándoktársaim, most még a földi tevékenységek feszültségében élünk, de Megváltónk nemsokára megjelenik, hogy elhozza számunkra a szabadulást és a nyugalmat. Szemléljük hitben az áldott új világot, ahogyan Isten keze lefestette. Aki meghalt a világ bűneiért, szélesre tárja a menny kapuit mindazok előtt, akik hisznek benne. A harcot rövidesen megharcoljuk, és elnyerjük a győzelmet. S hamarosan meglátjuk Jézus Krisztust, akiben az örök életre irányuló reményeink összpontosulnak. Jelenlétében a próbák és a szenvedések semminek tűnnek majd. Az előző földi események »ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak« (Ésa 65,17). »Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes türésre van szükségetek, hogy az Isten akarátát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő, és nem késik.« (Zsid 10,35–37)

Nézzetek fel, nézzetek fel, hitetek folyamatosan növekedjék! Ez a hit vezéreljen titeket a keskeny ösvényen, amely egy csodálatos város kapuin keresztül a nagy messzeségbe vezet, a széles távlatú, korlátlan és dicsőséges jövőbe, amely a megváltottaké. »Legyetek azért, atyámfiaim, béketűrők az Úr eljöveteleig. Ímé a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg

reggeli és estvéli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van.» (Jak 5,7–8)

A megváltott nemzetek a menny törvényein kívül nem ismernek majd más törvényt. Mindannyian egy boldog, egységes családot alkotnak majd, s a dicséret és hála ruháját viselik. A hajnalcsillagok együtt énekelnek, Isten fiainak örömujjongása hallatszik, Isten és Krisztus együttesen jelentik ki, hogy nincs többé bűn, és nincs többé halál.» (Review and Herald, 1915. július 1.)

Az e heti adomány a központi alapot támogatja.

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Január

1. kedd	5Móz 4,9	
2. szerda	Zsolt 119,37	
3. csütörtök	Ap csel 4,12	
4. péntek	Ésa 40,31	Napnyugta: 16.06
5. szombat	Zsid 2,11	
6. vasárnap	1Pt 5,6	
7. hétfő	Jer sir 2,19	
8. kedd	1Thess 2,13	
9. szerda	Gal 6,2. 5	
10. csütörtök	Jer 33,3	
11. péntek	1Kor 2,7–8	Napnyugta: 16.15
12. szombat	Jel 14,12	
13. vasárnap	Gal 2,16	
14. hétfő	Rm 3,27	
15. kedd	Eféz 1,3	
16. szerda	Jak 3,17	
17. csütörtök	1Krón 29,14	
18. péntek	2Kor 9,15	Napnyugta: 16.24
19. szombat	Eféz 2,8	
20. vasárnap	Zsolt 119,133. 172	
21. hétfő	Péld 4,18	
22. kedd	Zsolt 123,2	
23. szerda	Neh 4,20	
24. csütörtök	2Móz 33,18	
25. péntek	Rm 4,20–21	Napnyugta: 16.33
26. szombat	Zsolt 42,6	
27. vasárnap	1Tim 6,12	
28. hétfő	Mt 5,33–34	
29. kedd	Ésa 51,12–13	
30. szerda	2Tim 1,12	
31. csütörtök	Jel 2,10	

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Február

1. péntek	Zsolt 68,20	Napnyugta: 16.43
2. szombat	Kol 1,27	
3. vasárnap	1Tim 6,10–11	
4. hétfő	Zsolt 119,97	
5. kedd	Eféz 4,25	
6. szerda	Jel 14,7	
7. csütörtök	Ésa 59,1–2	
8. péntek	Mk 4,40	Napnyugta: 16.55
9. szombat	Jn 6,37	
10. vasárnap	Rm 8,35. 37	
11. hétfő	1Kor 6,20	
12. kedd	Ésa 60,22	
13. szerda	Zsolt 56,4	
14. csütörtök	Jn 3,20–21	
15. péntek	Rm 2,22–23	Napnyugta: 17.05
16. szombat	Eféz 3,20–21	
17. vasárnap	Ésa 42,21	
18. hétfő	Jak 2,14. 22	
19. kedd	Mt 25,29	
20. szerda	Péld 3,3–4	
21. csütörtök	Lk 12,35–36	
22. péntek	Rm 13,11	Napnyugta: 17.16
23. szombat	Lk 24,36	
24. vasárnap	Eféz 5,11. 14	
25. hétfő	Zsolt 116,16–18	
26. kedd	Mt 12,37	
27. szerda	2Kor 4,17–18	
28. csütörtök	Zsolt 24,5–6	
29. péntek	2Kor 8,9	Napnyugta: 17.26

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Március

1. szombat	Gal 2,20	
2. vasárnap	1Jn 3,8	
3. hétfő	Péld 3,11–12	
4. kedd	2Tim 2,24–25	
5. szerda	Mk 13,33	
6. csütörtök	Jer 4,14	
7. péntek	Mt 5,20	Napnyugta: 17.38
8. szombat	1Tim 1,15	
9. vasárnap	Jn 20,27	
10. hétfő	Mk 4,39–40	
11. kedd	Rm 15,13	
12. szerda	Ésa 60,1–2	
13. csütörtök	Ésa 8,13	
14. péntek	Rm 8,32	Napnyugta: 17.48
15. szombat	Jn 17,3	
16. vasárnap	Rm 3,20–22	
17. hétfő	1Kor 3,9	
18. kedd	Zsolt 139,14	
19. szerda	Ésa 40,1–2	
20. csütörtök	1Kor 4,3–4	
21. péntek	Fil 3,12	Napnyugta: 17.57
22. szombat	Jer 10,23	
23. vasárnap	Jak 5,19–20	
24. hétfő	Jn 15,18–19	
25. kedd	Zsolt 119,5–6	
26. szerda	5Móz 30,19–20	
27. csütörtök	Péld 11,32	
28. péntek	Eféz 4,15	Napnyugta: 18.08
29. szombat	Ésa 3,1	
30. vasárnap	1Tim 6,12	
31. hétfő	Eféz 6,11	

